РОЖЕ ҐАРОДІ

Roger Garaudy

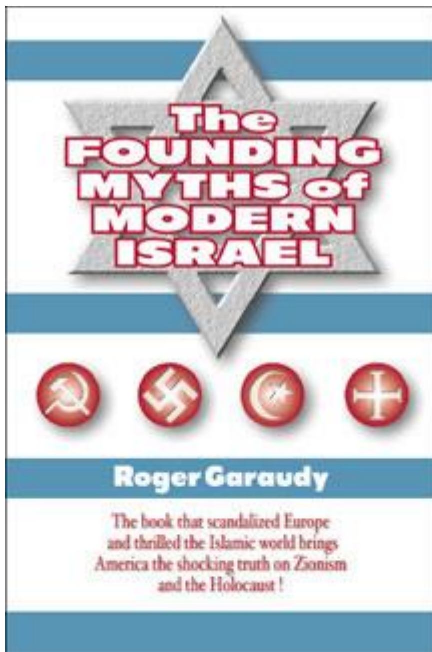
ЗАСАДНИЧІ МІФИ ІЗРАЇЛЬСЬКОЇ ПОЛІТИКИ

LES MYTHES FONDATEURS DE LA POLITIQUE ISRAELIENNE

ЗМІСТ

SAMIZDAT

Передмова перекладача українського видання

Книгу «Засадничі міфи ізраїльської політики» французький письменник, науковець, філософ та політичний діяч Роже Ґароді опублікував в 1996 році. Він видав її за власний рахунок і у вихідних даних позначив латинськими буквами «SAMIZDAT». В цій розвідці автор переглядає офіційну історію, аналізує і викриває найбільш розповсюджені міфи політики Ізраїлю.

Роже Ґароді стверджував, що це «не історичний твір, це - політична книга. Моєю метою було показати, що ізраїльська політика - як інструмент американської політики - призводить до війни».

В книзі Роже Ґароді піддає сумніву факт Голокосту - тотального знищення жидів в роки Другої світової війни. «Я поважаю юдаїзм ... але нацистський Голокост - це міф, що став догмою, яка виправдовує політику Ізраїлю і США на Близькому Сході і у всьому світі...», - пише Ґароді. На думку автора, «історія без перебільшення сама може виконати роль обвинувача краще, ніж міф. Перш за все, вона не зводить масштаби дійсних злочинів проти людства, які коштували життя 50 мільйонам людей, до погрому лише однієї категорії невинних жертв, в той час як мільйони померлі зі зброєю в руках, борючись проти цього варварства».

Незважаючи на те, що у книзі кожна теза підкріплена відповідним фактом або цитатою, автора на вимогу французьких сіоністських кіл притягли до суду. Свою солідарність з Р.Ґароді висловили політичні і релігійні діячі. Зокрема, в поширеному комюніке Асоціації журналістів Тунісу у зв'язку з судовим процесом в Парижі у справі 84-річного французького вченого, письменника і громадського діяча Роже Ґароді, якого звинувачують в «виправданні злочинів проти людства» заявляється: «Викриваючи прагнення сіоністських кіл Ізраїлю виправдовувати свою нелюдську антиарабську політику шляхом цинічного використання трагедії Другої світової війни, Роже Ґароді діє суто в рамках визнаних демократії і свободи слова і не заслуговує засудження. Туніські журналісти серйозно стурбовані наполегливим жорстким тиском, який не перестає чинити сіоністське лобі на суддів і на весь хід в цілому цього більш ніж дивного процесу», — підкреслюється в документі. Асоціація закликала світову спільноту надати всебічну підтримку Р. Ґароді, в тому числі поширенню його «незручних для сіоністів ідей», щоб «показати їх невинність всьому світу і допомогти письменнику уникнути розправи.

Ґароді заявив, що не вважає себе юдофобом, але різко засуджує антиарабську політику Ізраїлю. Французький суд заборонив подальшу публікацію книги Ґароді і 27 лютого 1998 оштрафував його на 240 тисяч французьких франків (близько $40000) та засудив до умовного тюремного ув'язнення на кілька років. Рішення суду викликало дебати про свободу слова у Франції і Європі і багато хто стверджував, що вирок носить політичний характер. Ґароді оскаржив це рішення в Європейському суді з прав людини, проте його апеляція була відхилена як неприйнятна - це сталося за десять днів до 90-річчя Ґароді, 7 липня 2003 року.

Суму в п'ятдесят тисяч доларів США передала для Роже Ґароді дружина президента Об'єднаних Арабських Еміратів шейха Заїда бін Султана Аль Нахайяна. За повідомленням туніського радіо, зазначені кошти вона подарувала видному вченому, мислителю, письменнику та громадському діячеві на знак солідарності з ним і для його підтримки у зв'язку з судовим процесом по його справі, що проходить Франції.

Книга перекладена і видана італійською, іспанською, німецькою, російською та багатьма іншими мовами. В арабському перекладі цей бестселер був проданий тиражем у кілька мільйонів примірників.

Роже Ґароді відмовився від авторських прав на книгу і запропонував всім зацікавленим видавцям світу опублікувати її, не претендуючи на гонорар.

Це перший переклад «Засадничих міфів ізраїльської політики» українською мовою. В цьому електронному варіанті із скороченням подані деякі тези стосовно французької історії часів Другої світової війни та відсутні додатки до книги, що складаються з листування автора та передруків газетних статей.

Олексій Токар

ВСТУП

Ця книга - історія єресі, що полягає в буквальному та вибірковому прочитанні текстів Священного Писання з метою зробити з релігії знаряддя політики. Це смертельна хвороба кінця нашого століття, що я вже визначив у моїх книгах, спрямованих проти різних форм фундаменталізму.

Я боровся з нею в середовищі мусульман у книзі «Велич і занепад Ісламу» з ризиком розсердити тих, кому не подобається, коли я говорю, що «ісламізм - це хвороба Ісламу».

Я боровся з нею в середовищі християн у книзі «До релігійної війни» з ризиком розсердити тих, кому не подобається, коли я говорю, що «Христос Павла - це не Ісус».

Я борюся з нею сьогодні в середовищі жидів у книзі «Засадничі міфи ізраїльської політики» з ризиком викликати на себе громи й блискавки ізраїльських сіоністів, яким не сподобалося вже, що сказав про них рабин Хірш: **«Сіонізм хоче визначити жидівський народ як національну спільність... Це єресь».**

Джерело: «Вашингтон пост», 3 жовтня 1978 р.

Що таке сіонізм, який я засуджую (але не жидівський народ) в моїй книзі? Він часто давав визначення самому собі:

1. Це політична доктрина.

«З 1896 року сіонізм співвідносить себе з політичним рухом заснованим Теодором Герцлем».

Джерело: Енциклопедія сіонізму і Ізраїлю. Герцль Пресс, Нью-Йорк, 1971, т. II, с. 1262.

2. Це націоналістична доктрина, породжена не юдаїзмом, а жидівським націоналізмом XIX століття.

Засновник політичного сіонізму Герцль не заявляв про себе як про релігійну людину: **«Я не підкоряюся релігійним імпульсам».**

Джерело: Т. Герцль. Щоденники (Спогади). Вид. Віктор Голланч, 1958, «Я агностик», с. 54.

Герцль не виявляв особливого інтересу до «Святої землі»: заради своїх націоналістичних цілей він готовий був погодитися на Уганду або Лівію, Кіпр або Аргентину, Мозамбік або Конго (там же).

Але перед обличчям опозиції з боку своїх друзів юдейської віри він усвідомив значення «могутньої легенди», як він назвав її 9 червня 1895 року (*Щоденники, т. I, с. 56*), що являє собою «заклик до об'єднання непереборної могутності».

Джерело: Т. Герцль. Жидівська держава, с. 45

Як політик-реаліст, він не міг ігнорувати це мобілізуюче гасло. І переводячи «могутню легенду» про «повернення» в площину історичної реальності, Герцль проголосив: **«Палестина — наша незабутня історична батьківщина... одна ця назва буде потужним закликом до об'єднання нашого народу».**

Джерело: Т. Герцль. Жидівська держава, с. 209.

«Жидівське питання для мене не є ні соціальним, ні релігійним... Це національне питання».

3. Це колоніальна доктрина.

І в даному випадку ясно виражався Т. Герцль не приховуючи своїх цілей: на першому етапі створити привілейовану компанію під заступництвом Англії або будь-якої іншої держави чекаючи створення «Жидівської держави». Тому він і звернувся до того, хто показав себе фахівцем у такого роду операціях: до колоніального ділка Сесіля Родса, який зумів на базі своєї компанії колонізувати Південну Африку, одна із частин якої стала носити його ім'я - Родезія.

Теодор Герцль писав йому 11 січня 1902 року:

«Я прошу Вас надіслати мені лист і підтвердити, що Ви прочитали мою програму та схвалюєте її. Ви запитаєте, чому я звертаюся до Вас, пане Родс? Тому що моя програма - це колоніальна програма».

Джерело: Т. Герцль. Щоденники, т. III, с. 105.

Політична, націоналістична, колоніальна доктрина — такі три характерні риси політичного сіонізму, що восторжествував на Базельському конгресі в серпні 1897 року. Т. Герцль, його геніальний засновник, політик макіавелліївського штибу, мав право сказати по закінченні цього конгресу: ***«Я*** **заснував жидівську державу».**

Джерело: Т. Герцль, Щоденники, с. 224.

Півстоліття тому в результаті цієї політики, яку у точності реалізували його учні - його методами та відповідно до його політичної лінії, - була створена (після Другої світової війни) держава Ізраїль.

Але це політичне, націоналістичне та колоніальне підприємство ні якою мірою не випливало з віри і духовності жидів.

Одночасно з Базельським конгресом, що не зміг відбутися в Мюнхені (за первісним планом Герцля) через опозицію з боку німецької жидівської громади, в Америці відбулася Монреальська конференція (1897 р.), на якій за пропозицією рабина Ісаака Мейєра Уайза, самого поважного жидівського діяча тодішньої Америки, була прийнята резолюція, яка радикальним чином протиставила два прочитання Біблії: етнополітичне - у сіоністів і духовно-універсалістське - у пророків.

«Ми повністю відкидаємо всяку ініціативу щодо створення Жидівської держави. Спроби такого роду виявляють помилкове розуміння місії Ізраїлю... яку першими проголосили жидівські пророки... Ми стверджуємо, що мета юдаїзму не політична, не національна, а духовна... Вона спрямована в месіанську епоху, коли всі люди усвідомлять свою приналежність до однієї великої спільноті і створять Царство Боже на землі «.

Джерело: Центральна конференція американських рабинів. Щорічник, VII, 1897, с. XII.

Руфус Лірсі резюмував першу реакцію жидівських організацій - від Асоціації рабинів Німеччини до Альянс Ізраеліт юніверсель де Франс, Ізраїльського альянсу Австрії та жидівських асоціацій Лондона.

Ця опозиція політичному сіонізму, надихаючись прихильністю до духовності жидівської віри, не переставала проявлятися і по тому, як після другої світової війни, використавши в черговий раз ООН, суперництво між державами і, насамперед, безумовну підтримку США, ізраїльський сіонізм затвердився як пануюча сила і завдяки своєму лобі змінив тенденцію на зворотну, так що навіть у громадській думці восторжествувала ізраїльсько-сіоністська політика сили, а не прекрасна традиція пророків. Однак заглушити критиків великих духовних особистостей не вдалося.

Мартін Бубер, один із самих великих жидівських глашатаїв цього століття, все життя до самої своєї смерті в Ізраїлі не переставав викривати виродження релігійного сіонізму в політичний. Він заявив у Нью-Йорку: **«Почуття, яке я відчував 60 років тому коли я вступив до сіоністського руху, у сутності те ж, що й сьогодні, я сподівався, що цей націоналізм не піде шляхом інших — почавшись із великої надії, але потім він деградував і навіть насмілився назвати себе, за прикладом Муссоліні, священним егоїзмом, начебто колективний індивідуалізм може бути більш священним, чим індивідуальний. Коли ми повернулися до Палестини, вирішальний запитання було таке:: чи хочемо ми прийти сюди як друзі, брати, члени співтовариства народів Близького Сходу або як представники колоніалізму та імперіалізму?**

Протиріччя між метою і засобами її досягнення розділило сіоністів: одні прагнули одержати від великих держав особливі політичні привілеї, інші, насамперед молодь, бажали лише, щоб їм дозволили працювати в Палестині разом з їхніми сусідами заради Палестини і її майбутнього...

Не завжди все йшло гладко в наших відносинах з арабами, але, загалом, між жидівськими і арабськими селами були добросусідські відносини. Ця органічна фаза устрою в Палестині тривала до епохи Гітлера.

Це Гітлер виштовхнув до Палестини маси жидів, а не еліту, що приїхала туди влаштувати своє життя та підготувати майбутнє. На зміну виборному органічному розвитку прийшла масова імміграція, а разом з нею необхідність знайти політичну силу для її безпеки... Більшість жидів зволіло вчитися в Гітлера, а не в нас.. Гітлер показав, що історія йде не дорогою духу, а дорогою сили, і якщо в народу досить сил, він може безкарно вбивати. Така ситуація, з якою нам доводиться боротися.. У «Виході» ми пропонуємо, щоб жиди та араби не лише співіснували, але й співробітничали. Це зробило б можливим такий економічний розвиток Близького Сходу, завдяки якому цей регіон зміг би внести колосальний, значний внесок у майбутнє людства».

Джерело: «Джуїш Ньюслеттер», 2 червня 1958 р.

Звертаючись до XII сіоністського конгресу в Карлсбаді 5 вересня 1921 року, Бубер сказав: **«Ми говоримо про дух Ізраїлю й віримо, що ми не схожі з іншими народами. Але якщо дух Ізраїлю не більше ніж синтез нашої національної самобутності, не більше ніж гарне виправдання нашого колективного егоїзму, перетвореного на ідола, то ми, ті хто відмовляється визнавати інших кумирів, крім Володаря Всесвіту, станемо такими ж, як і**

інші народи, будемо пити з тієї ж чаші, що й вони, і теж сп'яніємо. Нації не є вищою сутністю. Жиди більше чим нація, вони члени одного релігійного співтовариства.

Жидівська релігія втратила коріння, і в цьому суть хвороби, симптомом якої було зародження жидівського націоналізму в середині XIX століття. Ця нова форма спраги володіння землею є тим тлом, яким відзначено все, що сучасний національний юдаїзм запозичив у сучасного націоналізму Заходу.

Яке відношення до всього цього має ідея «богообраності» Ізраїлю? «Богобраність» означає не почуття переваги, а почуття призначення. Це почуття народжується не від порівняння з іншими, а в результаті покликання і відповідальності за виконання завдання, до чого увесь час призивали Пророки: якщо ви хвалитеся своєю вибраністю замість того щоб жити за волею Божою, це - злочин».

Указавши на цю «націоналістичну кризу» політичного сіонізму, яка є перекрученням духовності юдаїзму, він закінчив так: **«Ми сподівалися врятувати жидівський націоналізм від помилки, від перетворення народу в ідола. Ми зазнали невдачі».**

Джерело: М. Бубер. Ізраїль і світ. Нью-Йорк, 1948, с. 263.

Професор Юда Магнес (Judas Magnes), президент жидівського університету в Єрусалимі з 1926 року, вважав, що Білтморська програма 1942 року, що вимагала створення Жидівської держави в Палестині, призвела до війни проти арабів.

Джерело: Норман Бентвич. Заради Сіону. Біографія Юди Магнеса. Філадельфія, «Jewish Publication Society of America,» 1954, с. 352.

У промові, виголошеній в 1948 році при відкритті нового університетського навчального року, Магнес сказав: **«Жиди заговорили новим голосом, голосом рушниць. Така нова Тора землі Ізраїлю. Світ у владі божевілля через фізичну силу. Нехай оберігають небеса юдаїзм**[1] **і народ Ізраїлю від цього божевілля. Значну частину могутньої діаспори завоював язичницький юдаїзм. У часи романтичного сіонізму ми думали, що Сіон повинен бути спокутий праведністю. Всі жиди Америки відповідають за цю помилку, за цю «мутацію» … навіть ті, хто не згодний з діями язичницького керівництва, але залишається байдужим. Анестезія морального почуття приводить до його атрофії»** *(там же, с. 131).*

Насправді в Америці після Білтморської декларації сіоністські керівники мали могутнього заступника - США, і Всесвітня сіоністська організація переборола опір жидів, вірних духовним традиціям пророків Ізраїлю, та зажадала створення вже не «жидівського національного осередку в Палестині», відповідно до термінів (якщо не духу) декларації Бальфура часів Першої світової війни, а створення Жидівської Палестинської держави.

Уже в 1938 році Альберт Ейнштейн засудив цю орієнтацію:

«Було б більше розумним, на мій погляд, прийти до якоїсь угоди з арабами на основі спільного мирного життя, чим створювати жидівську державу. Моє розуміння суті юдаїзму противиться ідеї жидівської держави із кордонами, з армією та тимчасовою владою... Я боюся, що юдаїзму буде завданий внутрішній збиток внаслідок розвитку в його лавах вузького націоналізму. Ми більше не жиди епохи Маккавеїв. Знову стати націями в політичному сенсі слова було б рівнозначно відходу від духовності нашого співтовариства, якій ми зобов'язані генієві наших Пророків».

Джерело: Рабин М. Менухін. Занепад юдаїзму в наш час, 1969, с. 324.

Не бракувало й протестів і після кожного порушення Ізраїлем міжнародного права. Назвемо лише два приклади, коли було привселюдно заявлене про те, про що мільйони жидів думають але не можуть привселюдно сказати, боячись інтелектуальної інквізиції ізраїльсько-сіоністського лобі. В 1960 році під час процесу Ейхмана в Єрусалимі Американська рада з юдаїзму надіслала державному секретареві Крістіану Гертеру листа, у якому відмовила ізраїльському уряду в праві говорити від імені всіх жидів. Рада заявила, що юдаїзм - справа релігії, а не національності.

Джерело: «Ле Монд», 21 червня 1960 р.

8 червня 1982 року професор Бенджамін Коган з тель-авівського університету, після кривавого вторгнення ізраїльських військ до Лівану, написав П. Відалю-Наке:

---

[1] Юдаїзм (грец. Ἰουδαϊσμός, івр. יהדות, «жидівська релігія»; від імені Юди, сина біблейського патріарха Якова) — одна з стародавніх етнічних релігій, релігія давніх юдеїв, що проживали на території сучасної держави Ізраїль, та віруючих сучасних жидів, заснована, відповідно до ТаНаХу (Старого Заповіту), на заповітах Бога Аврааму близько 1750 р. до н.е. і доповнена заповітами Мойсея близько 1300 р. до н.е. (прим. перекладача).

«Я пишу Вам, слухаючи транзистор, по якому тільки що оголосили, що «ми» на шляху до «досягнення нашої мети» у Лівані: забезпечити «мир» жителям Галілеї. Ця гідна Геббельса неправда доводить мене до сказу. Зрозуміло, що ця дика війна, більш варварська, чим всі попередні, не має нічого загального ні із замахом у Лондоні, ні із безпекою Галілеї. Жиди, сини Авраама, які самі були жертвами стількох жорстокостів, як можуть вони бути такими жорстокими? Найбільший успіх сіоністів - деюдизація жидів.

Зробіть, дорогі друзі, усе, що у ваших силах, щоб бегіни та шарони не досягли своєї подвійної мети: остаточної ліквідації (це вислів в моді тут зараз) палестинців як народу та ізраїльтян як людських істот».

Джерело: лист, опублікований в «Ле Монд» 19 червня 1982 р.

«Професор Лейбовіц вважає ізраїльську політику в Лівані юдонацистською».

Джерело: «Єдіот Ахронот», 2 липня 1882 р.

Такі ставки в боротьбі між вірою жидівських пророків та націоналізмом сіоністів, заснованим, як і всякий націоналізм, на запереченні прав інших народів та на самообожнюванні.

Кожний націоналізм потребує надання своїм претензіям священного характеру; після розпаду християнства всі держави-нації претендують на священну спадщину та на отримані від Бога повноваження: Франція - «старша дочка церкви», через неї «вершаться справи Божі». Німеччина «понад усе», тому що «з нами Бог». Ева Перон казала, що «місія Аргентини привнести Бога в світ», а в 1972 році прем'єр-міністр ПАР Форстер, знаменитий диким расизмом апартеїду, теж проголосив: «Не будемо забувати, що ми народ Божий, і в нас є місія...». Сіоністський націоналізм настільки ж сп'янений, як і всі ці націоналізми.

Це «сп'яніння» діє навіть на найбільш освічених. Навіть така людина, як професор Андре Неєр, у своїй прекрасній книзі «Сутність пророцтва» (1972, с. 311), спочатку добре показавши універсальний зміст союзу Бога з людиною, пише, що Ізраїль — це **«знак божественної історії у світі. Ізраїль - це вісь світ, його нерв, його центр, його серце».**

Подібні пасажі прикрим чином нагадують «арійський міф», що був ідеологічною основою пангерманізму та гітлеризму. Це шлях антиподів вчення пророків і чудової книги «Я і Ти» Мартіна Бубера.

Винятковість унеможливлює діалог: не можна вести діалог ані з Гітлером, ані з Бегіном - через те що їхнє почуття расової переваги або їхня впевненість у винятковому союзі з божеством не дозволяє їм слухати інших.

Наша антологія сіоністських злочинів є продовженням зусиль тих жидів, які намагалися захистити пророчий юдаїзм від етнічного сіонізму.

Антисемітизм підписується не критикою політики агресії, обману та крові, що проводить ізраїльський сіонізм, а безумовною підтримкою цієї політики, яка зберегла від великих традицій юдаїзму лише те, що при буквальному тлумаченні виправдує їхню політику, ставить її вище міжнародного права, освячуючи її вчорашніми та сьогоднішніми міфами.

I. ТЕОЛОГІЧНІ МІФИ

1. МІФ ПРО «ОБІТНИЦЮ»: ОБІТОВАНА ЗЕМЛЯ АБО ЗАВОЙОВАНА ЗЕМЛЯ?

«Потомству твоєму даю Я землю цю,
від ріки Єгипетської до великої ріки, ріки Євфрат!»
(*Буття, XV, 18*).

Фундаменталістське прочитання політичного сіонізму

«Якщо в нас є Біблія, і якщо ми вважаємо себе народом Біблії, ми повинні володіти всіма біблійними землями».

Джерело: Генерал М. Дайян. «Джерузалем пост», 10 серпня 1967 в.

25 лютого 1994 року доктор Барух Гольдштейн розстріляв арабів, що молилися в гробниці патріархів.

4 листопада 1996 року Ігал Амір убив Іцхака Рабина «за наказом Бога» і своєї групи «воїнів Ізраїлю» знищувати всякого, хто поступиться арабам «землею обітованою Юдеї та Самарії»[2].

А) У християнському тлумаченні

Альбер де Пюрі, професор Старого завіту факультету протестантської теології в Женеві, у такий спосіб резюмує тези своєї докторської дисертації «Божественна обітниця і культова легенда в циклі Якова» (2 т., Париж, 1975), у якій він синтезує, розглядає та продовжує дослідження самих великих сучасних істориків і тлумачів, а саме Альбрехта Альта та Мартіна Нота (М. Нот. Історія Ізраїлю (французький переклад). Пайо, 1954; фон Радій. Теологія Старого завіту. Женева, 1971; отець Р. де Во. Давня історія Ізраїлю. 2 т., Париж, 1971).

«Біблійна тема дарованої країни веде своє походження від божественної обітниці, даної згідно до традиції книги Буття патріархові Аврааму. Оповідання книги Буття постійно повертають нас у різних варіантах до того, що Бог обіцяв патріархам і їхнім нащадкам володіння країною, у яку вони прийшли. Вимовлене в Сіхемі (Буття, 12/7), у Вефіті (Буття, 13/14—16; 28/13—15; 35/11—12) і в Мамрі (біля Хеврону, Буття, 19—18—21,17/4-8), тобто в головних святих місцях Самарії та Юдеї, ця обіцянка, схоже, стосувалася, насамперед, всіх областей сучасної Цізіорданії.

Біблійні оповідачі представляють нам історію походження Ізраїлю як зміну чітко визначених епох. Всі спогади, історії, легенди, казки та поеми, які дійшли до них в усній традиції, вони ввели в точні генеалогічні та хронологічні рамки. Як визнають майже всі сучасні тлумачі, ця історична схема великою частиною фіктивна.

Роботи Альбрехта Альта і Мартіна Нота показали, зокрема, що поділ і послідовність епох (епоха Патріархів - Єгипетське рабство - завоювання Ханаана) штучні».

Резюмуючи згідно з тезами Альбера де Пюрі роботи сучасних тлумачів, пані Франсуаза Сміт, декан протестантського факультету в Парижі, пише: **«Останні історичні дослідження звели до рівня фікції класичні уявлення про вихід з Єгипту, завоювання Ханаану, національну єдність Ізраїлю напередодні вигнання, точні кордони; біблійна історіографія дає відомості не про те, про що вона розповідає, а про тих, хто її укладав: теологів, що прийшли до одночасно монотеїстичної і етноцентричної ідеї наприкінці вигнання - в IV столітті до н.е.»**

Джерело: Ф. Сміт. Протестанти, Біблія і Ізраїль після 1948 року. 'Ля Леттр', листопад 1984 р., № 313, с. 23.

Пані Франсуаза Сміт-Флорантен зробила особливий упор на міфі про обітницю в книзі «Незаконні міфи. Нарис про землю обітовану» (Женева, 1994).

Альбер де Пюрі продовжує: **«Більшість тлумачів вважали й вважають обітницю, дану патріархам, у її класичному вираженні (Буття, 13/14—17,15/18—21) виправданням: post eventum завоювання ізраїльтянами Палестини або, ще більш конкретно, розширення влади Ізраїлю при Давиді. Іншими словами, обітниця була вставленою у розповідь про**

[2] Сучасна Цізіорданія - правий берег р. Йордан.

патріархів, щоб зробити цю «епоху предків» прелюдією і провіщенням золотого століття Давида та Соломона.

Ми можемо тепер дати загальний опис походження міфу про обітницю:

1. Обіцянка землі, що розуміється як обіцянка осілості, була дана спочатку групам кочівників, які жили в умовах посушливого клімату і сподівалися прижитися в яких-небудь придатних для перебування областях. У цій формі обітниця могла бути частиною релігійної та фольклорної спадщини багатьох різних племінних груп[3].

2. Обітниця, дана кочівникам, мала на меті не політичне та військове завоювання області або всієї країни, а осілість на обмеженій території.

3. Спочатку обітниця, про яку нам повідає книга Буття, була даний не Яхве (богом, що вступив до Палестини разом з «групою Виходу»), а ханаанським богом Елом в одній із його місцевих іпостасей. Тільки місцевий бог, власник території, міг дозволити кочівникам осісти на його землях.

4. Пізніше, коли осілі кочові племена змішалися з іншими і утворили «народ Ізраїлю», древні обітниці дістали новий вимір. Осілість була досягнутою метою, а обітниця отримала тепер політичне, військове та «національне» значення. Перетлумачена у такий спосіб обітниця стала розумітися як пророкування остаточного завоювання Палестини, як провіщення та виправдання імперії Давида».

Зміст обітниці, даної патріархам

«У той час як обітниця, дана кочівникам, мала на увазі осілість плем'я вівчарів і сходив, безсумнівно, до епохи «ante eventum», не можна сказати те ж саме про обітницю, розширеній до «національних» масштабів. Виходячи з того, що «ізраїльські» племена об'єдналися лише після їхнього приходу в Палестину, перетлумачення обітниці, даної кочівникам, в обітницю політичної влади повинне було відбутися post eventum. Таким чином, обітниця книги Буття 15/18-21, яку пророкує влада богообраного народу щодо всіх територій, розташованих «від ріки Єгипетської (води Аріш) до Великої Ріки - Євфрату», і щодо всіх живучих на них народів, це явно vaticinium ex eventu *(*пророцтво – *прим. перекладача)***, натхненне завоюваннями Давида.**

Потрібно також зазначити, що й інші «цілі» були додані до початкової обіцянки, зокрема, щодо незліченних нащадків і божественного благословення. Кожен оповідач привносив свої особливі правки до обіцянки. Яхвіст наполягав на незліченних зворотних діях щодо тих частин, де у Второзаконні йдеться, що володіння землями Ханаана і освячення на союз з Яхве маються на увазі в обітниці. Дослідження тлумачів дозволили встановити, що переробка даної кочівникам обітниці в «національну» повинна була відбутися до того, як уперше були записані розповіді про патріархів.

Яхвіст, якого можна вважати першим великим оповідачем (або скоріше видавцем оповідань) Старого завіту, жив в епоху Соломона. Отже, він був сучасником і свідком декількох десятиліть, коли обітниця, дана патріархам і перетлумачена у дусі Давида, здавалося, була виконана понад усякі очікування.

Пасаж із книги Буття 12/36 - один із ключових текстів для розуміння творіння Яхвиста. Відповідно до цього тексту, благословення Ізраїлю повинне бути увінчане благословенням всіх «племен земних» (адамах). Племена земних - це спочатку всі народи, що населяли разом з Ізраїлем Палестину і Трансіорданію.

Таким чином, ми не можемо стверджувати, що в той або інший момент в історії Бог постав перед історичною особистістю на ім'я Авраам і передав йому законне право

---

[3] Читання священних текстів Близького Сходу показує нам, що всі тутешні народи одержували подібні обітниці від своїх богів, які обіцяли їм землі від Месопотамії до Єгипту із проходом через землі хетів. У Єгипті на стелі в Карнаці, спорудженої Тутмосом III між 1480-м і 1478 роками до н.е. на відзначення перемог, здобутих їм на шляху від Гази через Мегіддо й Кадеш до Кархемишу на Євфраті, бог заявляє. "Я віддаю тобі моїм велінням землю уздовж і поперек. Я прийшов і дозволив тобі вразити землю Заходу".

На іншому кінці "квітучого півмісяця", у Месопотамії, на 6-й табличці "Вавилонської поеми творіння" бог Мардук закріплює за кожним його жереб" (стих 46) і, щоб скріпити Союз, наказує побудувати Вавилон і його храм. (Р. Лабі. Релігії Близького Сходу. Файяр, 1970, с. 60).

Поряд з іншими богами хети оспівували Арінну - богиню сонця:

Ти стежиш за схоронністю небес і землі,
Ти встановлюєш кордони країн (там же, с. 557).

Якби жиди не одержали такої обітниці, тоді вони дійсно були б виключенням!

володіння землею Ханаанською. З юридичної точки зору в нас немає ніякого дарчого акту за підписом «Бог», і в нас навіть немає причин думати, що сцени із книги Буття 17/1-8, 13/14-18 є відбиттям історичних подій.

Чи можна «додати актуальності» обітниці, даної патріархам? Якщо «то буде служити підтвердженням права на власність або виправданням політичних домагань, те, зрозуміло, немає.

Ніяка політика не має права привласнювати собі обітницю.

Не можна ніяким чином приєднатися до тих християн, які вважають старозавітну обітницю законним обґрунтуванням сучасних територіальних домагань держави Ізраїль».

Джерело: Всі ці тексти - уривки з виступів на прес-конференції, що відбулася 10 лютого 1975 року в Крє-Берар (Швейцарія) після колоквіуму з теологічній інтерпретації ізраїльсько-арабського конфлікту. Опубліковано в журналі «Етюд теоложік е реліжьєз» (Монпельє),1976,№ 3.

Б) У тлумаченні жидівських пророків

(Прес-конференція рабина Елмера Бергера, колишнього голови «Ліги за юдаїзм” у США)

«Неприпустимо для кого б те не було претендувати, начебто сучасне зміцнення держави Ізраїль - це виконання біблійних пророцтв і, отже, будь-які дії ізраїльтян, спрямовані на створення та збереження їхньої держави, заздалегідь схвалені Богом.

Сучасна політика Ізраїлю знищила або, щонайменше, затьмарила духовне значення Ізраїлю.

Пропоную дослідити два основних елементи пророчої традиції.

а) Насамперед, коли пророки закликали до відновлення Сіону, вони мали на увазі не землю, священну саму по собі. Абсолютним і безсумнівним критерієм пророчої концепції Спокути було відновлення Союзу з Богом, порушеного царем і його народом.

Пророк Михей говорить про це абсолютно ясно: « Слухайте ж, голови Якова та князі дому Ізраїля!... ви ненавидите добре і любите зле... ви, що будуєте Сіон кров'ю і Єрусалим - неправдою... Сіон розораний буде, як поле, і Єрусалим стане купою руїн, гора ж, де храм, - горою, вкритою лісом.» (Михей, III, 1-12).

Тому то, через вас, Сіон буде розораний, як поле, а Єрусалим стане звалищем, гора ж, де храм, - горою, вкритою лісом.

Сіон священний лише в тому випадку, якщо там панує Закон Божий. І це не означає, що всякий закон, виданий у Єрусалимі, священний.

б) Це не просто земля, що залежить від дотримання вірності Союзу: до народу, що знову оселився в Сіоні, пред'являються ті ж самі вимоги справедливості, праведності і вірності Союзу з Богом.

Сіону не можна досягти, опираючись на договори, союзи, військову силу або на військову ієрархію, що прагне панування над сусідами Ізраїлю.

...Пророча традиція ясно показує, що святість землі не залежить від її ґрунту та від її народу, від одного його присутності на цій території.

Священний і гідний Сіону лише божественний Союз, що виражається в поведінці народу, який вступив у цей Союз.

Сучасна держава Ізраїль не має ніякого права заявляти, начебто вона виконує божественний проект месіанської ери.

Це чиста демагогія ґрунту і крові.

Ні народ, ні земля самі по собі не святі і не заслуговують ніякого духовного привілею у світі.

Сіоністський тоталітаризм, що намагається підкорити собі весь жидівський народ, робить це шляхом насильства, перетворюючи цей народ у такий же, як і всі інші».

Джерело: Рабин Е. Бергер. Пророцтва, сіонізм і держава Ізраїль. Вид. Американських жидівських альтернатив сіонізму. Прес-конференція відбулася в Лейденському університеті (Нідерланди) 20 березня 1968 року.

Ігал Амір, убивця Іцхака Рабина, не волоцюга і не божевільний, а чистий продукт сіоністського виховання. Син рабина, студент-відмінник клерикального університету в Бар План біля Тель-Авіва, вихованець талмудичних шкіл, солдат елітарних частин на Голанських висотах, мав у своїй бібліотеці біографію Баруха Гольдштейна (який кілька місяців назад убив у Хевроні 27 арабів під час молитви в гробниці Патріархів). Він міг бачити на офіційному ізраїльському

телебаченню великий репортаж про групу Зіял («воїни Ізраїлю»), що присяглася на могилі засновника політичного сіонізму Теодора Герцля «знищити кожного, хто поступиться арабам «землею обітованою» Юдеї і Самарії» (сучасна Цізиорданія).

Убивство прем'єр-міністра Рабина (як і тих, кого розстріляв Гольдштейн) укладається в строгу логіку міфології сіоністських фундаменталістів: наказ убити, сказав Ігал Амір, «виходив від Бога», як у часи Ісуса Навина.

Джерело: «Ле Монд», 8 листопада 1995 р.

Це не був маргінал ізраїльського суспільства: у день убивства «Рабина поселенці в Кірьят Гарба і Хевроні танцювали від радості, співаючи псалми Давида, навколо мавзолею, спорудженого на честь Баруха Гольдштейна.

Джерело: «Ель Пейс», 7 листопада 1995 р.

Іцхак Рабин був символічною метою, не тому, як сказав Клінтон на його похоронах, що він «все життя боровся за мир» (командуючи окупаційними військами на початку Інтифади, саме він віддав наказ ламати руки палестинським дітям, що не мали іншої зброї, крім старих каменів їхньої землі, якими вони захищали землю своїх предків), але тому, що, будучи реалістом, він зрозумів (як американці у В'єтнамі та французи в Алжирі) - ніяке остаточне військове рішення неможливо, якщо армія зіштовхнеться не з іншою армією, а з усім народом. І він пішов разом з Ясіром Арафатом шляхом компромісу: адміністративна автономія була дарована частині територій, окупація яких була засуджена ООН, при збереженні ізраїльських військ для захисту «поселень», украдених у корінних жителів і що стали, як у Хевроні, семінаріями ненависті.

Це було вже занадто для фундаменталістів, які витягали вигоди з колоніалізму: вони створили навколо Рабина, якого вважали «зрадником», атмосферу ненависті, що й призвело до його ганебного вбивства.

Іцхак Рабин, як і тисячі палестинців, став жертвою міфу про «землю обітовану», що служив тисячолітнім приводом для кривавих колоніалістів.

Це фанатичне вбивство ще раз показало, що справжній мир між державою Ізраїль у безпечних кордонах, зафіксованих розділом 1947 року, і повністю незалежною Палестинською державою вимагає радикального викорінювання сучасного колоніалізму, тобто всіх поселень, які є усередині майбутньої Палестинської держави постійним джерелом провокацій і детонатором майбутніх воєн.

2. МІФ ПРО «БОГООБРАНИЙ НАРОД»«

«Так говорить Господь:
Ізраїль є син Мій, первісток Мій»
(Вихід, IV, 22).

Фундаменталістське прочитання політичного сіонізму

«Населення світу можна розділити на Ізраїль і всіх інших націй, разом узяті. Ізраїль - богообраний народ: це основна догма».

*Джерело: **Рабин** Коен. Талмуд. Париж, 1986, с. 104.*

Цей міф являє собою позбавлену будь-якої історичної основи віру в те, що монотеїзм народився разом із Старим завітом. Однак із самої Біблії можна зробити висновок, що два її головних редактори, Яхвіст і Елохіст, не були монотеїстами, ні один, ні інший: вони лише проголошували верховенство жидівського бога над іншими богами і його «ревнощі» до них (Вихід, XX, 2-5). Хамос, бог Моава, визнається (Суддів, XI, 24 і II Царств, 27) одним з «інших богів» (I Царств, XXVII, 19).

Екуменічний переклад Біблії підкреслює в примітці: «Дуже давно в Ізраїлі вірили в існування і могутність чужих богів» (с. 680, примітка d).

Монотеїзм затвердиться тільки після вигнання, а саме у пророків. Буде здійснений перехід від формул книги Виходу «Хай не буде в тебе інших богів перед обличчям Моїм» (XX, 4) до таких, які вже не задовольняються вимогою покори Яхве, а не іншим богам (як повторене у Повторенні Закону: «Не наслідуєте інших богів» - IV, 14), а проголошують: «Я Бог, і немає іншого» (Ісайя, XIV, 22). Це безсумнівне твердження монотеїзму датується другою половиною VI століття (між 550-м і 539 роками) до н.е..

Монотеїзм у дійсності є результатом тривалого розвитку великих культур Близького Сходу, культур Месопотамії і Єгипту.

В XIII столітті до н.е. фараон Ехнатон наказав стерти у всіх храмах множину слова «Бог». Його «Гімн сонцю» майже буквально пересказаний у Псалмі 104. Вавилонська релігія йшла до монотеїзму; згадуючи бога Мардука, історик Олбрайт відзначає етапи цього розвитку: «Коли визнають, що різні божества не більш ніж прояви одного Бога... це крок до свого роду монотеїзму».

Джерело: Олбрайт. Релігії на Середньому Сходу, с. 159.

«Вавилонська поема про творіння» (яка датується XI століттям до н.е.) свідчить про останні кроки в цьому напрямку. «Якщо в інших людей різні боги, то в нас, під всіма іменами, які ми назвали, мається на увазі Він, наш Бог».

Ця релігія досягла такої глибини, за якої з'являється образ страждаючого праведника:

«Я хочу прославити Господа мудрості... Мий Бог мене покинув...
Я простував як Господь уздовж стін...
Всі дні я стенав, як голуб, і сльози палили мої щоки...
Проте молитва була для мене мудрістю і жертва - моїм законом.
Я вірив, що служу Богові, але хто може зрозуміти божественні накреслення на дні безодні?
Хто, крім Мардука, господь воскресіння? Ви, кого він створив з первинної глини, оспівайте славу Мардуку» (там же, с. 329—341).

Це образ Іова, створений кількома століттями раніше. Подібний образ страждаючого праведника Данила (не того, що в жидівській Біблії), якого Бог покарав і повернув на землю, зустрічається в угарітських текстах з Рас Шамра, які можна назвати «Ханаанською Біблією», більше ранньою, чим жидівська, тому що Ієзекіль згадує Данила поряд з Іовом (Ієз., XIV, 14 і 20).

Це притчі, духовне значення яких ні в якій мері не залежить від їхньої відповідності історичній істині.

Взяти, наприклад, чудову притчу про опір гніту та звільнення, розказану в книзі Виходу.

Неважливо, що «перехід через Червоне море не можна вважати історичною подією», як пише Мірча Еліаде («Історія релігійних вірувань і ідей», т. I, с. 190), і що мова йшла не про всіх жидів, а про окремі групи біженців. Важливо, що вихід з Єгипту в цьому грандіозному варіанті був пов'язаний із святкуванням Великодня... що отримав нову цінність і включений у священну історію яхвізму (там же, с. 191).

З 621 року до н.е. свято Великдень замінило собою ханаанський весняний аграрний обряд: свято воскресіння Адоніса. Вихід став, таким чином, основним актом відродження народу, вирваного з рабства своїм богом.

Божественний досвід такого звільнення людини від стародавнього рабства ми зустрічаємо у всіляких народів. Взяти хоча б довгі поневіряння в XIII столітті ацтекського племені «Мексика», що після цілого століття випробувань прийшло в долину під водійством свого бога, який відкрив йому шлях там, де раніше не було ніякої дороги. Такі ж шляхи до волі увійшли до обряду ініціації в африканського племені кайдара. Закріплення землі за кочовими племенами пов'язане у всіх народів - особливо на Середньому Сході - з даруванням обітованої землі богом.

Ці міфи відкривають шлях до гуманізації і до обожнювання людини. Міф про потоп, яким Бог карає людей за гріхи і починає творіння заново, зустрічається у всіх цивілізаціях - від месопотамського Гільгамеша до книги майя Пополь Ву (частина I, розділ 3).

Хвалебні гімни богові зароджуються у всіх релігіях як псалми на честь Пачамами, богині-матері, або бога інків:

«Віракоча, корінь буття, бог, завжди близький, котрий творів, говорячи: Нехай буде чоловік! Нехай буде жінка! Віракоча, світлий Господь, Бог, що дарує життя та смерть... Ти, хто відновляє творіння, храми твої створюються довгі дні, щоб вони могли вдосконалюватися, слідуючи праведним шляхом».

Якщо етноцентрічні забобони не ставали перешкодою, то чому із цих священних текстів, які для кожного народу були їх «Старим завітом», не могли розвитися теологічні міркування про моменти відкриття сенсу життя?

Лише тоді місія життя та проповіді Ісуса досягли б справжньої універсальності: вони вкоренилися б у пережитому всіма народами досвіді пізнання Божества, а не були б стиснуті та навіть задушені однобічною традицією. Саме життя Ісуса, його радикально нове бачення Царства Божого, що досягається не могутністю сильних миру цього, а сподіванням бідних, не

було б прив'язане до історичної схеми, що виходить лише з обіцянки перемоги даної народу до того, як вона була здобута.

Ми розглянули тут тільки найбільш ранні культури Близького Сходу, у надрах яких зародився монотеїзм і у середовищі яких формувалися жиди.

В інших, не західних культурах, шлях до монотеїзму був пройдений ще раніше. Наприклад, в Індії, у Ведах:

«Мудреці дають Єдиній Істоті одне ім'я» (Гімни Ріт-Веди, III, 7).

«Вріхаспаті - наш батько, який містить у собі всіх богів» (III, 18).

«Наш батько породив і містить у собі всі істоти. Єдиний Бог, він створив інших богів. Усе, що існує, визнає його велителем... Ви пізнаєте Того, хто все створив: він усередині вас» (CX), II).

«У нього багато імен, але він один».

Ці священні тексти датуються періодом від XVI до VI століття до Р. X., і батько Моншанен у своїй інтуїтивній спробі проникнути в суть Вед назвав їх «сучасної літургійною поемою».

Джерело: Ж. Моншанен. Містика Індії, християнська містерія, с. 231.

3. МІФ ПРО ІСУСА НАВИНА: ЕТНІЧНЕ ЧИЩЕННЯ

«І пішов Ісус і всі Ізраїльтяни з ним з Лахіса до Еглону. і передав Яхве Лахіс у руки Ізраїлю... І взяли його в той же день, і вразили його мечем, і все дихаюче, що перебувало в ньому... І пішов Ісус і всі Ізраїльтяни з ним з Єглона до Хеврону... І нікого не залишив, хто уцілів би». (Книга Ісуса Навина, X, 34.)

Фундаменталістське прочитання політичного сіонізму

9 квітня 1948 року Менахем Бегін із збройною групою Іргун винищив 254 жителя села Дейр-Ясина - чоловіків, жінок і дітей.

Ми досліджуємо подібне скам'яніння міфу в історії та претензії на використання цієї «історичної халтури» для виправдання політики лише в одному випадку: коли в знаряддя перетворюються біблійні розповіді, оскільки вони не перестають відігравати вирішальну роль у розвитку Заходу, прикриваючи його найкривавіші дії, починаючи від переслідування жидів римлянами а потім християнами та закінчуючи хрестовими походами, інквізицією, священними союзами, колоніальним пануванням «богообраних народів», аж до політики держави Ізраїль, що включає у себе не лише експансію на Близькому Сході, але й тиск його лобі, самого потужного серед інших у самій потужній із всіх держав - США, відіграє першорядну роль в американській політиці світового панування та військової агресії.

***

Біблія містить, крім розповідей про масові вбивства за наказом «Бога воїнств», великі пророцтва Амоса, Ієзекіля, Ісаї і Іова, аж до оголошення «нового союзу» з Данилом.

Цей новий союз (Новий завіт) наклав свій відбиток і на самий великий переворот в історії людей і богів - пришестя Ісуса, у якому, як учать Батьки Східної церкви, «Бог став людиною, щоб людина могла стати Богом». Потім відбулося, з вини Святого Павла, повернення до традиційного поняття про всемогутнього Бога, який управляє ззовні, з небес, життям людей і співтовариств, але вже не через жидівський «закон», а через християнську «благодать», що як зовнішня сила настільки ж руйнівно діє на людське почуття відповідальності: «Бо спасенні ви благодаттю через віру, і це не від вас, це дар Божий» (Ефесян 2:8-9).

Ми не трактуємо Біблію в цілому, а тільки ту її частину, якою надихаються сьогодні теократичний ізраїльський режим і сіоністський рух: Тору (християни називають її П'ятикнижжям, маючи на увазі п'ять перших книг Буття, Вихід, Левіт, Числа і Повторення закону) і так звані «історичні» додатки до неї: книги Ісуса Навина, Суддів і Царств. У жидівську Тору не входить пророча критика, яка постійно нагадує, що союз Бога з людьми умовний і універсальний, пов'язаний з дотриманням Божих законів і відкритий для всіх народів і всіх людей.

Тора (П'ятикнижжя) і «історичні» книги, як довели тлумачі вже більше століття назад, являють собою письмову компіляцію усної традиції, складену літописцями IX століття до н.е. та переписувачами Соломона, головною метою яких було дати законне обґрунтування завоюванням Давида і його імперій (історичне існування якої неможливо довести, оскільки від її не залишилося

ні археологічних слідів, ні документів - нічого, крім біблійних розповідей. Перша подія, підтверджена в історії інших країн, стосується Соломона, що згадується в ассірійських архівах).

Дотепер немає жодних сторонніх джерел, які дозволили б перевірити історичність біблійних оповідань. Наприклад, археологічні розкопки в Урі, в Іраку, дали нам не більше інформації про Авраама, чим розкопки руїн Трої - про Гектора або Пріама.

У книзі Чисел (XXXI, 7-18) нам розповідається про подвиги «синів ізраїлевих», які, перемігши мідіянітян, «як повелів Господь Мойсею, , позабивали кожного чоловічої статі», «дружин взяли в полон» і «всі міста їх спалили». Коли вони повернулися до Мойсея, « розгнівався Мойсей. І сказав їм: для чого ви залишили в живих всіх жінок? Отже, убийте всіх дітей чоловічої статі і всіх жінок та всіх жінок, що пізнали чоловіка на подружньому ложі, убийте. А всіх дітей жіночої статі, які не пізнали подружнього ложа, залишіть у живих для себе» (14-18).

Спадкоємець Мойсея Ісус Навин систематично продовжував після завоювання Ханаана ту ж політику «етнічних чисток» за наказом Бога воїнств. **«У той же день взяв Ісус Макед і вразив [його] мечем і царя його, і піддав закляттю їх і все, що дихає, що знаходилося в ньому: нікого не залишив, хто вцілів би [й уник]; і вчинив з царем Македським так само, як учинив з царем Єрихонським. І пішов Ісус і всі ізраїльтяни з ним з Македа до Ливни і воював проти Ливни; і віддав Господь і її в руки Ізраїля, [і взяли її] і царя її, і знищив її Ісус мечем і все, що дихає, що знаходилося в ній: нікого не залишив у ній, хто вцілів би [й уник], і вчинив з царем її так само, як учинив з царем Єрихонським..**

З Ливни пішов Ісус і всі ізраїльтяни з ним до Лахиса і розташувався біля нього станом і воював проти нього; і віддав Господь Лахис у руки Ізраїля, і взяв він його на другий день, і вразив його мечем і все, що дихає, що було в ньому, [і знищив його] так, як учинив з Ливною.

Тоді прийшов на допомогу Лахису Горам, цар Газерський; але Ісус уразив його і народ його [мечем] так, що нікого у нього не залишив, хто уцілів би [й уник].

І пішов Ісус і всі ізраїльтяни з ним з Лахиса до Еглона і розташувалися поряд нього станом і воювали проти нього; і віддав його Господь у руки Ізраїля, і взяли його в той самий день і вразили його мечем, і все, що дихає, що знаходилося в ньому в той день, піддав він закляттю, як учинив з Лахисом.

І пішов Ісус і всі ізраїльтяни з ним з Еглона до Хеврона і воювали проти нього...»

Джерело: Книга Ісуса Навина, X, 34-36.

І літанія продовжує перераховувати випадки «священного винищування», що мали місце в Цізіорданії.

Ми повинні у зв'язку із цими розповідями поставити два основних питання:

1) Про їхню відповідність історичній істині.
2) Про наслідки буквального наслідування цій захопленій політиці винищування.

а) За* першим *пунктом

Це спростовує археологія. Розкопки довели, що ізраїльтяни, які прийшли наприкінці XIII століття до н.е., не могли взяти Єрихон штурмом, тому що він був тоді ненаселений. Це місто бронзового століття було зруйноване близько 1550 року й пізніше покинуте. В XIV столітті воно було знову заселене, але менше: гончарні вироби цієї епохи знаходять у повторних похованнях, що використовувалися із бронзового століття, а в одному будинку знайдений глечик XIV століття. Ніщо не може бути віднесене до XIII століття. Немає будь-яких залишків укріплень кінця бронзового століття. Висновок пані К. М. Каньйон: неможливо зв'язувати руйнування Єрихона із приходом ізраїльтян наприкінці XIII століття до н.е.

Джерела: К. М. Кеньон. «Розкопки в Єрихоні». Лондон, 1957, с. 255-265; «Єрихон» у кн.: «Археологія і старозавітні дослідження». Оксфорд, 1967, с. 272-274. Х. Дж. Франкен. «Тель ес-Султан і старозавітний Єрихон» в OTS 14 (1965), с. 189-200; М. Вейперт. «Назви ізраїльських племен», с. 54.

Те ж саме можна сказати про «взяття Гая»:

«Із всіх оповідань про завоювання цей - найдетальніший; він не містить нічого чудесного й здається самим правдоподібним. На жаль, він спростовується археологією.

Розкопки в цьому місці здійсняли дві різні експедиції. Результати збіглися: Ет-Телль на початку бронзового століття був великим містом, назви якого ми не знаємо, і був зруйнований близько 2400 року до н.е. Він залишався в запустінні до 1200 року, коли на частині руїн виникло бідне, неукріплене поселення, що проіснувало до початку X століття до н.е., коли воно було остаточно покинуте. На момент приходу ізраїльтян не було міста Гая й не було царя Гаю, були лише руїни, вік яких - 1200 років».

Джерела: Отець де Во. Древня історія Ізраїлю. Париж, 1971, т. I, с. 565. Жюдіт Маркс-Кроз. Розкопки в Гаї (Ет-Телль). Париж, 1949, а також роботи Дж. А. Каллавея, починаючи з 1964 року.

б) За другим *пунктом*

Чому ж благочестивим жидам-фундаменталістам (тобто тим, хто дотримується буквального прочитання Біблії) не наслідувати приклад настільки шановних людей - як Мойсей і Ісус Навин?

Хіба не сказано в книзі Чисел, коли почалося завоювання Палестини (Ханаану): **«І вислухав Господь голос Ізраїлів, і дав йому ханаанеянина, і він учинив закляттям їх та їхні міста» (Числа, XXI, 3), а пізніше про аморреїв і їхнього царя: «І побили вони його і синів його, і увесь народ його аж так, що жодного не лишилося, і оволоділи землею його»** *(Числа, XXI, 35).*

Повторення Закону теж вимагає не тільки пограбування землі та вигнання корінних жителів, але і їхнього винищування: **«Коли введе тебе Господь, Бог твій, на землю, на котру ти йдеш, щоб оволодіти нею, і вижене від тебе численні народи… котрі численніші і сильніші від тебе, і віддасть їх тобі Господь, Бог твій, і уразиш їх, повністю знищиш їх, не складай з ними заповіту і не щади їх»** (VII, 1—2)**, «і ти винищиш ім'я їх»** (VII, 24).

Від Шарона до рабина Меїра Кахане це прообраз поводження сіоністів стосовно палестинців.

Хіба не шляхом Ісуса Навина йшов Менахем Бегін, коли 9 квітня 1948 року 254 жителі села Деір-Ясина - чоловіки, жінки та діти - були винищені його збройною групою Іргун, щоб навести на беззбройних арабів жах і звернути їх у втечу?

Джерело: М. Бегін. Повстання: історія Іргуна. Альбатрос, 1978, с. 200.

Він закликав жидів **«не тільки вигнати арабів, але й заволодіти всією Палестиною».**

Хіба не шлях Ісуса Навина позначив Моше Дайян: **«Якщо в нас є Біблія, і якщо ми вважаємо себе народом Біблії, ми повинні володіти всіма біблійними землями».**

Джерело: «Джерусапем пост», 10 серпня 1967 р.

Хіба не шлях Ісуса Навина вказав Порам Бен-Порат у великій ізраїльській газеті «Єдіот Ахронот» 14 липня 1972 року: **«Немає сіонізму та колонізації Жидівської держави без усунення арабів і експропріації їхніх земель».**

Що стосується засобів цього відібрання земель, то їх назвав Рабин, коли був головнокомандуючим на окупованих територіях: ламати руки учасникам Інтифади, що кидають камені.

Якою є реакція талмудичних шкіл Ізраїлю? Просування до влади одного їх тих, хто несе пряму відповідальність за різанину в Сабрі і Шатілі, генерала Рафаїла Ейтана, який вимагає посилення існуючих жидівських поселень.

Буквальне прочитання Біблії веде до таких же масових убивств, як у часи Ісуса Навина.

«Пуританські поселенці в Америці, влаштовуючи полювання на індіанців, щоб заволодіти їхніми землями, посилалися на Ісуса Навина та на «священне винищування» амалекітян і філістимлян».

Джерело: Г. Нельсон. Пуритани Массачусетса. Юдаїзм, т. XVI, № 2,1967.

Натхнений тією же впевненістю, доктор Барух Гольдштейн, поселенець американського походження з Кірьят-Гарба (ізраїльське місто-поселення на Західному березі річки Йордан - Цізіорданії), розстріляв більше п'ятдесятьох палестинців під час молитви в гробниці Патріархів. Член фундаменталістського угруповання, заснованого під заступництвом Аріеля Шарона (який організував різанину в Сабрі і Шатілі і був нагороджений за свій злочин постом міністра житлового будівництва, уповноваженого розвивати поселення на окупованих територіях), Барух Гольдштейн є сьогодні предметом самого справжнього культу з боку фундаменталістів, які прикрашають квітами та цілують його могилу, тому що він строго зберігав вірність традиції Ісуса Навина, що знищила всі народи Ханаану, щоб заволодіти їхніми землями.

Ця «етнічна зачистка», що стала систематичною в сьогоднішній державі Ізраїль, випливає із принципу етнічної чистоти, що забороняє змішання жидівської крові з «нечистою кров'ю» інших народів.

Згідно Повторенням закону (VII, в), «богообраний народ» не повинен змішуватися з іншими: **«І не вступай з ними в споріднення: дочки своєї не віддавай за сина його, і дочки його не бери за сина твого»** (VII, 3).

Цей «апартеїд» - єдиний спосіб перешкодити забрудненню раси, вибраної Богом, віра, що зв'язує його з ним.

Це відокремлення від інших залишається законом. У своїй книзі «Талмуд» (Париж, 1986, с. 104) **рабин** Коен пише: **«Населення світу можна розділити на Ізраїль і всіх інші нації, разом узяті. Ізраїль — богообраний народ: це основна догма»**. Після повернення з вигнання Єздра і Неємія простежили за тим, щоб цей «апартеїд» був відновлений.

Єздра (IX, 2) плакався із приводу того, що **«змішалося насіння святе (так!) з народами іноплемінними».** Пінхас уклав змішаний шлюб — Єздра вимагає расового відбору та виключення: **«Усі, хто взяв за себе дружин іноплемінних, нехай відішлють їх, дружин і дітей»** (X, 44). Неємія (XIII, 30) говорить жидам: **«Очистив я їх від усього чужоземного».**

Ця міксофобія і ця відмова від чужого виходить за чисто расові рамки. Якщо відмовляються від чужої крові внаслідок змішаних шлюбів, виходить, відмовляються й від чужої релігії, культури, способу життя.

Яхве вергає громами проти тих, хто відхиляється від істини, зрозуміло, єдино можливої. Софонія бореться проти чужоземних мод, Неємія — проти іноземних мов: **«Я бачив юдеїв, які взяли собі дружин з ашдодянок, аммонітянок і моавітянок. І тому сини їх вполовину говорять ашдодської або мовою інших народів і не вміють розмовляти юдейською. Я зробив за це догану й проклинав їх і деяких із чоловіків бив, рвав їхнє волосся»** (XIII, 23—25).

Порушників суворо засуджували. Ревекка, дружина Ісака і мати Якова, говорить: **«Я життю не рада через дочок Хеттейських (тобто хетських жінок); якщо Яків візьме дружину з дочок Хеттейських, які ці, з дочок цієї землі, то до чого мені й життя?»** (Буття, XXVII, 46). Батьки Самсона, обурені шлюбом їхнього сина з філістимлянкою, вигукнули: **«Хіба немає жінок між дочками братів твоїх та серед усього мого народу, що ти йдеш брати дружину з необрізаних філістимлян?»** (Суддів, XIV, 3).

Хаїм Коен, що був членом Верховного суду Ізраїлю, констатує: **«Гірка іронія долі побажала, щоб ті ж самі біологічні та расистські тези, які пропагувалися нацистами і надихали ганебні нюрнберзькі закони, стали основою для визначення приналежності до юдейства в державі Ізраїль».**

Джерело: Дж. Воді. Основні закони держави Ізраїль. Нью-Йорк, 1060, с. 156.

Справді, на процесі військових злочинців у Нюрнберзі, у ході допиту теоретика расизму Юліуса Штрейхера було задане питання:

«В 1935 році на з'їзді партії в Нюрнберзі були оприлюднені «расові закони». Під час підготовки проекту цих законів чи залучали вас для консультацій і чи брали ви в якій-небудь формі участь у їхній підготовці?»

Обвинувачуваний Штрейхер: **«Так, я брав участь, у тому розумінні, що протягом багатьох років я писав, що в майбутньому варто перешкодити всякому змішанню німецької і жидівської крові. Я писав статті такого плану і завжди повторював, що ми повинні брати жидівську расу або жидівський народ за зразок. Я завжди повторював у своїх статтях, що жидів потрібно вважати зразком для інших рас, тому що вони дали расовий закон, закон Мойсея, що говорить: «Якщо ви йдете в чужу країну, ви не повинні брати собі чужоземних дружин». Це, добродії, дуже важливо для оцінки нюрнберзьких законів. За зразок були взяті жидівські закони. Коли через кілька століть жидівський законодавець Єздра встановив, що незважаючи на це багато жидів одружилися з нежидівками, ці шлюби були розірвані. Це було початком жидівства, яке, завдяки цим расовим законам, вистояло протягом століть, у той час як всі інші раси та цивілізації загинули».**

Джерело: Процес головних військових злочинців у Міжнародному військовому трибуналі. (Нюрнберг, 14 листопада 1945 р. - 1 жовтня 1946 р. Офіційний текст. Дебати 26 квітня 1946 р., том XII, буд.321).

Юристи - радники нацистського МВС - розробили «Нюрнберзькі закони про права населення Рейха та про захист німецької крові і німецької честі». Ці юристи, Бернард Лозенер і Фрідріх Кност, так коментували їх текст у збірнику «Нюрнберзькі закони»:

«Відповідно до волі Фюрера, Нюрнберзькі закони не містять у собі заходи, які можуть посилити расову ненависть і зробити її вічною; навпаки, ці заходи означають початок зм'якшення у відносинах між жидівським і німецьким народами.

Якби жиди вже мали свою власну державу, де почували б себе як удома, жидівське питання можна було б вважати вирішеним як для жидів, так і для німців. Із цієї причини найбільш переконані сіоністи ні в найменшій мері не заперечують проти духу Нюрнберзьких законів».

Цей расизм, зразок для всіх інших расизмів, являє собою ідеологію панування над іншими народами.

В один ряд з ханаанським Шоа та міксофобією можна поставити і сучасну ідеологію «переселення», яку підтримують 77% рабинів Юдеї і Самарії. Ця доктрина винищування отримує релігійне обґрунтування («цього вимагає Бог») і ні в чому не відхиляється від юдаїзму, що відкидає все чуже. Бог у книзі Левіт (XIX, 19) повелівае жидам не практикувати змішання з іншими «породами», відрізняти чисте від «нечистого» (XX, 24), як він сам відрізняє Ізраїль від

інших народів (XX, 24), щоб здійснювати расову дискримінацію («І вчиню розподіл поміж народом Моїм і між народом твоїм» - Вихід, VIII, 23).

В 1993 році головний рабин Сітрук міг сказати, не боячись, що його хто-небудь покличе до порядку: **«Я хотів би щоб жидівські юнаки ніколи не одружувалися ні з ким, крім жидівських дівчат».**

Ця фобія досягає своєї кульмінаційної точки, коли мова заходить про Ізраїль. Ізраїль, що «буде святий» (Левіт, XX, 26), не повинен «опоганюватися» (Ездра, IX, II) у контакті з іншими народами, на яких Бог « розгнівався» (Левіт, XX, 23). Ці заборони повторюються повсякчасно.

«І не вступай з ними (хананеянами) у споріднення, дочки твоєї не віддавай за сина його і дочки його не бери за сина твого» (Повторення закону. VII, 3—4). «Якщо ви пристанете до позосталих з народів цих, які залишилися між вами, і породичаєтеся з ними й будете ходити до них і вони до вас, то знайте, що Яхве, Бог ваш, не буде вже проганяти від вас народів цих, але вони будуть для вас зашморгом та тенетами, батогом для ребер ваших і терням на ваші очі, аж поки ви не будете винищені з-над цієї доброї землі, що дав вам Яхве, Бог ваш» (Ісус Навин, XXIII, 12—13).

10 листопада 1975 року ООН на пленарному засіданні визнала сіонізм формою расизму і расової дискримінації.

Після розпаду СРСР США вчинили тиск на ООН і 16 грудня 1991 року домоглися скасування справедливої резолюції 1975 року, змивши, таким чином, ще раз кров, якою від голови до ніг покриті Ізраїль і його керівництво. Але в дійсності з 1975 року нічого не змінилося, більше того, репресії, поступовий геноцид палестинського народу, колонізація досягли безпрецедентного розмаху.

II. МІФИ ДВАДЦЯТОГО СТОЛІТТЯ

1. МІФ ПРО СІОНІСТСЬКИЙ АНТИФАШИЗМ

В 1941 році Іцхак Шамір зробив непрощенний з погляду моралі злочин: він проповідував союз із Гітлером, з нацистською Німеччиною проти Великобританії.

Джерело: Міхель Бар Зохар. Бен-Гуріон: озброєний пророк. Вид. Файяр, Париж, 1966, с. 99.

Коли почалася війна проти Гітлера, майже всі жидівські організації виступили на боці союзників. Деякі з найбільш відомих керівників, наприклад Вейцман, теж зайняли просоюзницьку позицію, але німецьке сіоністське угруповання, що, насправді, в ту епоху було дуже нечисленним, зробило навпаки і з 1933-го до 1941 року вело політику компромісу і подальшої співпраці з Гітлером. Нацистська влада одночасно з переслідуванням жидів, яких вона спочатку стали виганяти із державних посад, вела діалог з німецькими сіоністськими керівниками та виявляли прихильність до них, відрізняючи їх від жидів-»інтеграціоністів», яких переслідували.

Звинувачення в співробітництві з гітлерівською владою адресується не величезній більшості жидів (багато жидів боролися проти фашизму із зброєю в руках в Іспанії з 1938-го по 1939 роки в рядах інтернаціональних бригад, у Варшавському гетто створили «Жидівський бойовий комітет» і загинули, борючись), а жорстко організованим меншостям сіоністських керівників, які протягом восьми років (з 1933-го по 1941-й) працювали в союзі з нацистами.

Їхня єдина турбота - створення потужної Жидівської держави і їхній расистський світогляд сприяли тому, що вони зайняли антианглійську, а не антинацистську позицію.

Після війни вони - конкретно Менахем Бегін і Іцхак Шамір стали керівниками першої величини в державі Ізраїль.

***

5 вересня 1939 року, через два дні після оголошення Англією і Францією війни Німеччині, Хаїм Вейцман, голова Жидівського агентства, написав прем'єр-міністрові Англії Чемберлену листа, у якому інформував його, що «Ми, жиди, на боці Великобританії та будемо боротися за демократію», уточнивши, що «жидівські уповноважені готові негайно укласти угоду, щоб можна було використовувати всі наші людські сили, нашу техніку, нашу матеріальну допомогу та всі наші здатності». Передруковане в «Джуїш кронікл» 1 вересня 1939 року, цей лист являв собою справжнє оголошення жидівським світом війни Німеччині і ставив проблему інтернування всіх німецьких жидів у концтаборах як «вихідців з народу, що перебуває в стані війни з Німеччиною».

Сіоністські керівники в епоху гітлерівського та муссолінієвського фашизму вели двозначну політику - від саботажу антифашистської боротьби до спроб співробітництва.

Головною метою сіоністів був не порятунок жидівських життів, а створення жидівської держави в Палестині. Перший керівник держави Ізраїль Бен-Гуріон заявив баз натяків перед сіоністськими керівниками поселенців: **«Якби я знав, що можна врятувати всіх дітей Німеччини і вивезти їх до Англії або лише половину і вивезти їх до Ерець-Ісраелю** *(майбутньої держави Ізраїль, перекладається як "Земля Ізраїлю")*, **я вибрав би друге, тому що ми повинні брати до уваги не лише життя цих дітей, але й долю народу Ізраїлю».**

Джерело: И. Гельбнор. "Сіоністська політика і долі європейського жидівства" в дослідженнях Яд ва-Шем. Єрусалим, т. XII, с. 199.

«Порятунок європейських жидів не стояв на чолі списку пріоритетів правлячого класу. Головним для них було державотворення».

Джерело: Том Сєгев (Tom Segev). Сьомий мільйон. Вид. Діани Леєй, Париж, 1993, с. 539.

«Чи повинні ми надавати допомогу всім, хто її потребує, без огляду на характеристики кожного? Чи не повинні ми надати цій акції сіоністський національний характер і спробувати врятувати, насамперед, тих, хто може бути корисним для землі Ізраїльської та для юдаїзму? Я знаю, може здатися жорстоким порушувати питання таким чином, але ми повинні, на жаль, усвідомити, що якщо ми можемо врятувати 10000 чоловік з 50000, які можуть внести вклад у створення країни і справу національного відродження, або мільйон жидів, які стануть для нас тягарем або в найкращому разі мертвим капіталом, ми повинні обмежитися порятунком 10000, які можуть бути врятовані, незважаючи на прокльони та заклики мільйона, що не береться до уваги».

Джерело: Меморандум «Комітету порятунку» Жидівського агентства, 1943. Цитується у вищезгаданій книзі Тома Сєгева.

Цим фанатизмом надихалося, наприклад, поводження сіоністської делегації на конференції в Евіані в липні 1938 року, коли представники 31 держави зібралися, щоб обговорити питання влаштування біженців з нацистської Німеччини: сіоністська делегація вимагала як єдино можливе рішення відправлення 200000 жидів у Палестину.

Жидівська держава була важливіше життя жидів.

Головний ворог для сіоністських керівників це «асиміляція». Вони замикаються із усяким расизмом, включаючи гітлерівський, у цьому основному пункті: чистота крові. Тому, незважаючи на систематичний антисемітизм нацистів, що надихнув їх на здійснення жахливого плану вигнання всіх жидів з Німеччини, а потім і з Європи, що опинилася під їх владою, сіоністи вважали нацистів цінними партнерами, тому що вони допомогли здійснити цей план.

Є докази такого співробітництва. «Сіоністська федерація Німеччини» надіслала 21 липня 1933 року нацистській партії меморандум, у якому говорилося:

«З заснуванням нової держави, що проголосила расовий принцип, ми хочемо пристосувати наше співтовариство до цих нових структур ... наше визнання жидівської національності дозволяє нам установити ясні та відверті відносини з німецьким народом і його національними та расовими реаліями, тому що ми не хочемо недооцінювати ці основні принципи, тому що ми теж проти змішаних шлюбів і за збереження чистоти жидівства... Жиди, що усвідомлюють свою самобутність, від імені яких ми говоримо, можуть знайти своє місце в структурі Німецької держави, тому що вони вільні від почуття заздрості, яке повинні відчувати асимільовані жиди... ми віримо в можливість лояльних відносин між жидами, що усвідомлюють свою спільність, і Німецькою державою».

«Щоб досягти своїх практичних цілей, сіонізм сподівається, що зможе співпрацювати навіть із урядом, принципово ворожим до жидів... Здійсненню цілей сіонізму заважає лише ворожість закордонних жидів нинішньої німецької орієнтації. Пропаганда бойкоту, спрямована в цей час проти Німеччини, за суттю своєю, не є сіоністською».

Джерело: Л. Давидович. «Читач Голокосту», с. 155.

Той же меморандум додавав, що **«якщо німці погодяться на таку співпрацю, то сіоністи старатимуться вплинути на закордонних жидів, щоб ті перестали закликати до антинімецького бойкоту».**

Джерело: Л. Давидович. Війна проти жидів (1933-1945). Пенгуін букс, 1977, с. 231-232

Гітлерівське керівництво прихильно поставилося до орієнтації сіоністських вождів, які, піклуючись лише створенням своєї держави в Палестині, допомагали здійснитися їхньому бажанню позбутися жидів. Головний нацистський теоретик Альфред Розенберг писав: **«Сіонізм**

потрібно всіма силами підтримувати, щоб щорічно контингент німецьких жидів перевозився до Палестини».

Джерело: А. Розенберг. Жидівський слід і зміна епох. Мюнхен, 1937, с. 153.

Рейнхард Гейдріх, що пізніше став «протектором» Чехії, в 1935 році, коли він був начальником секретної служби СС, в офіційному органі СС «Дас Шварце Корпс» писав у статті «Видимий ворог» про відмінності між жидами: **«Ми повинні ділити жидів ні дві категорії: сіоністів і прихильників асиміляції. Сіоністи проповідують суворо расову концепцію і шляхом еміграції до Палестини допомагають будувати свою власну жидівську державу, ми бажаємо їм усього найкращого, і наша офіційна добра воля - за них».**

Джерело: Хоні. Орден Мертвої голови, с. 333.

«Німецький Бейтар одержав нове ім'я: Герцлія. Діяльність цього руху в Німеччині потребувала дозволу гестапо; насправді Герцлія перебувала під заступництвом цього відомства. Одного разу група есесівців напала на літній табір Бейтара. Глава руху поскаржився в гестапо і через кілька днів таємна поліція повідомила, що винні есесівці покарані. Від гестапо надійшов запит у Бейтар, яку компенсацію можна було б вважати адекватною. Рух зажадав, щоб була знята недавня заборона на носіння його членами коричневих сорочок; вимога була задоволена».

Джерело: Бен-Єрухам. Книга Бейтара, т. II, с. 350.

Циркуляр з Вільгельмштрассе вказував: **«Цілі цієї категорії (жидів, які противляться асиміляції і виступають за збір своїх одновірців у національному осередку), у першу чергу сіоністів, мало відрізняються від цілей німецької політики стосовно жидів».**

Джерело: Циркуляр Бюлова-Шванте всім дипломатичним місіям Рейха, № 83, 28 лютого 1934 р.

«Немає жодної причини, — писав Бюлов-Шванте до МВС — перешкоджати адміністративними заходами сіоністській діяльності в Німеччині, тому що сіонізм не суперечить програмі націонал-соціалізму, мета якої — змусити жидів поступово виїхати з Німеччини».

Джерело: лист № ZU83-21, 28/8 від 13 квітня 1935 р.

Ця директива, що підтверджувала попередні заходи, була виконана досконально. Виходячи із привілейованого статусу в нацистській Німеччині, баварське гестапо направило 28 січня 1935 року поліції наступний циркуляр: **«Із членами сіоністської організації, через їхню діяльність, орієнтованої на еміграцію в Палестину, не слід звертатися з такою ж строгістю, яка необхідна при поводженні із членами (ассіміляціоністських) німецьких жидівських організацій».**

Джерело: К. Гроссман. Сіоністи і не-сіоністи під владою нацистських законів 30-х років. Щорічник, т. VI, с. 310.

«Сіоністська організація німецьких жидів легально існувала до 1938 року - п'ять років після приходу Гітлера до влади».

«Юдіше Рундшау» (газета німецьких сіоністів) виходила до 1938 року».

Джерело: І.Лейбовіц. Ізраїль і юдаїзм. Вид. Даєте да Броувер, 1993, с. 116.

В обмін на їхнє офіційне визнання єдиними представниками жидівської громади, сіоністські керівники порушували бойкот, який намагалися організувати всі антифашисти світу.

З 1933 році почалося економічне співробітництво: були створені дві компанії: «Хаавара» у Тель-Авіві і «Палтрой» у Берліні.

Механізм операцій був наступний: жид, що хотів емігрувати, клав у банк Вассермана в Берліні або в банк Варбурга в Гамбурзі мінімальну суму 1000 фунтів стерлінгів. На цю суму жидівські експортери могли закупити німецькі товари, призначені для Палестини, і виплатити відповідну вартість у палестинських фунтах на рахунок компанії «Хаавара» в Англо-палестинському банку в Тель-Авіві. Коли емігрант прибував у Палестину, він одержував суму, еквівалентну тій, яку поклав у банк у Німеччині.

Багато майбутніх прем'єр-міністрів Ізраїлю брали участь у компанії «Хаавара», а саме Бен-Гуріон, Моше Шарет (який звався тоді Моше Шерток), пані Голда Меїр підтримувала її з Нью-Йорку, а Леви Ешкол був її представником у Берліні.

Джерело: Бен-Гуріон і Шерток в «Чорній книзі: угода Хаавара», с. 294. Цит. За кн.: Т. Сєгев . Сьомий мільйон. Париж, 1993, с. 30 і 595.

Оборудка була вигідною для обох сторін: нацистам вдавалося в такий спосіб прорвати блокаду (сіоністи продавали німецькі товари навіть в Англії), а сіоністи здійснювали «вибіркову» імміграцію, як і хотіли: іммігрувати могли тільки мільйонери (чиї капітали дозволяли розвивати сіоністську колонізацію Палестини). Відповідно до мети сіонізму було більш важливим врятувати з нацистської Німеччини жидівські капітали для розвитку їхнього підприємництва, ніж зберегти життя бідних жидів, не здатних працювати або воювати, - вони були баластом.

Ця політика співпраці тривала до 1941 року (тобто вісім років після приходу Гітлера до влади). Ейхман перебував у зв'язку з Кастнером. Процес Ейхмана відкрив, принаймні з одного боку, механізм цієї співучасті, цих «обмінів», здійснюваних сіоністами: «корисних» для створення жидівської держави людей (багатіїв, техніків, молодих людей, здатних зміцнити армію, і т.п.) на масу «менш вигідних» жидів, які залишалися на сваволю Гітлера.

Голова цієї організації Іцхак Грюнбаум заявив 18 січня 1943 року: **«Сіонізм передусім. Можуть сказати, що я антисеміт, що я не хочу врятувати Діаспору, що в мене ні «*а варм їдиш харц*»... Нехай говорять, що хочуть. Я не вимагаю від Жидівського агентства, щоб воно асигнувало 300000 або 100000 фунтів стерлінгів на допомогу європейському жидівству. Я думаю, той, хто вимагає такі речі, здійснює вчинок проти сіонізму».**

Джерело: Грюнбаум. Дні руйнування, с. 68.

Такою ж була точка зору Бен-Гуріона: **«Завдання сіоніста - не порятунок «залишку» Ізраїлю, що перебуває в Європі, а порятунок землі Ізраїльської для жидівського народу».**

Цит. за вищезгаданою книгою Тома Сєгева, с. 188.

«Керівники Жидівського агентства згодилися з тим, що меншість, яку можливо врятувати, повинна бути обраною заради потреб сіоністського проекту в Палестині» (там же, с. 125).

Ханна Арендт, одна з найвидатніших захисниць жидівської справи у своїх книгах, була присутньою на процесі й присвятила йому книгу «Ейхман у Єрусалимі». Вона показала (на с. 134-141) пасивність і навіть співучасть «жидівських рад» (юденратів), дві третини яких управлялися сіоністами.

Відповідно до книги Ісаї Трунка «Юденрат» (Вид. Мак Міллан, Нью-Йорк, 1972), **«за розрахунками Фрейдягера, половина жидів могла би врятуватися, якби вони не додержувалися інструкцій жидівських рад»** (с. 141).

Примітно, що під час святкування 50-ї річниці повстання у Варшавському гетто глава ізраїльської держави вимагав від Леха Валенси не давати слова Мареку Едельману - помічникові керівника повстання, єдиному що залишився живий.

Марек Едельман дав в 1993 році інтерв'ю Едуардові Альтеру, кореспондентові ізраїльської газети «Га-Арець», у якому він нагадав, хто були справжні засновники і герої «Жидівського бойового комітету» Варшавського гетто: соціалісти з Вандем'єра, антисіоністи, комуністи, троцькісти, Михал Розенфельд, Маля Ціметбаум, сам Едельман і меншість лівих сіоністів з Поалей Ціон і Гашомер Гацаїр.

Вони боролися проти нацизму із зброєю в руках, як це робили жиди-добровольці інтернаціональних бригад в Іспанії: більше 30% американців із бригади Авраама Лінкольна були жиди, яких тоді хулила сіоністська преса через те що вони боролися в Іспанії, замість того, щоб їхати в Палестину.

Джерело: «Джуїш лайф», квітень 1938 р, с. 11.

У польській бригаді Домбровського з 5000 польських громадян 2250 були жиди.

Ці героїчні жиди боролися на всіх фронтах світу, разом з усіма антифашистськими силами, а сіоністські керівники в статті їхнього представника в Лондоні, озаглавленої « Чи повинні жиди брати участь в антифашистських рухах?», відповідали «ні» і вказували єдину мету - «облаштування землі Ізраїльської».

Наум Гольдман, президент Всесвітньої сіоністської організації, а пізніше Всесвітнього жидівського конгресу, розповідає в «Автобіографії» про свою драматичну зустріч в 1935 році із чеським міністром закордонних справ Едуардом Бенешом, який дорікав сіоністів тим, що вони своєю «Хааварою» порушують бойкот Гітлера і що Всесвітня сіоністська організація відмовляється організовувати опір нацизму.

«За моє життя мені доводилося брати участь у багатьох неприємних бесідах, але ніколи я не почував себе таким нещасним і присоромленим, як протягом цих двох годин. Я усіма фібрами відчував, що Бенеш був прав».

Джерело: Н. Гольдман. Автобіографія, с. 157-158, 260.

«Спираючись на свою опозицію Англії, сіоністські керівники вступили в 1922 році в контакт із Муссоліні. Він прийняв їх після походу на Рим у жовтні 1922 року, 20 грудня 1922 року».

Джерело: Р. Боною. Емісар: життя Енцо Серені, с. 45.

Вейцман був прийнятий Муссоліні 3 січня 1923 року і ще раз 17 вересня 1926 року. Наум Гольдман, президент Всесвітньої сіоністської організації, зустрівся 26 жовтня 1926 року з

Муссоліні, який сказав йому: **«Я допоможу вам створити цю жидівську державу»** (Н. Гольдман. Автобіографія, с. 170).

Це співробітництво являло собою саботаж міжнародної антифашистської боротьби. Воно підпорядковувало всю сіоністську політику єдиній меті - створенню Жидівської держави в Палестині. Воно тривало під час війни, навіть коли переслідування гітлерівцями європейських жидів були самими жорстокими.

У момент депортації жидів з Угорщини віце-президент сіоністської організації Рудольф Кастнер вів переговори з Ейхманом на такій основі: якщо Ейхман дозволить від'їзд у Палестину 1684 жидам, «корисних» для створення майбутньої держави Ізраїль (капіталістів, техніків, військових і т.п.), Кастнер обіцяв Ейхману переконати 460000 угорських жидів у тім, що мова йде не про депортацію в Освенцім, а про звичайне переселення.

Суддя Галеві нагадав на процесі Ейхмана про втручання Кастнера з метою порятунку одного з його нацистських партнерів: штандартенфюрера Курта Бехера, якому свідчення Кастнера на Нюрнберзькому процесі дозволило уникнути кари.

Суддя був категоричний: **«У свідченні Кастнера не було ні правди, ні сумлінності. Кастнер зробив відоме клятвопорушення, коли він, свідчачи перед цим судом, заперечував, що виступав на захист Бехера. Більше того, він приховав такий важливий факт: його демарш на підтримку Бехера був зроблений від імені Жидівського агентства та Всесвітнього жидівського конгресу... Зрозуміло, що Кастнер давав рекомендації не особисто від себе, а від імені Жидівського агентства та Всесвітнього жидівського конгресу... тому Бехер був відпущений союзниками».**

Після суду ізраїльська громадська думка була шокована. Д-р Моше Керєн писав 14 липня 1955 року в газеті «*Га-Арець*»: **«Кастнера варто було звинуватити в співробітництві з нацистами».** Але вечірня газета «*Єдіот Ахронот*» (23 червня 1955 року) пояснювала, чому це не було зроблено: **«Якщо віддати Кастнера під суд, то весь уряд ризикує бути повністю дискредитованим в очах нації у результаті того, що може відкритися на цьому процесі».**

Могло відкритися, що Кастнер діяв не сам по собі, а за згодою з іншими сіоністськими керівниками, які на момент процесу сиділи в уряді. Єдиним способом уникнути того, що Кастнер заговорить і вибухне скандал, було зникнення Кастнера. І він, справді, раптово вмер, а ізраїльський уряд звернувся до Верховного суду із клопотанням про його реабілітацію, яке було задоволено.

Ця політика співробітництва досягла своєї кульмінаційної точки в 1941 році, коли найбільш екстремістська група сіоністів «Лехі» («Борці за звільнення Ізраїлю»), яку очолював Абрахам Штерн, а після його смерті — тріумвіри, одним із яких був Іцхак Шамір, зробила **«непрощенний з погляду моралі злочин: виступила за союз із Гітлером, з нацистською Німеччиною проти Великобританії».**

Джерело: Міхель Бар Зохар. Бен-Гуріон: озброєний пророк. Вид. Файяр, Париж, 1966, с. 99.

Відомий профспілковий діяч Еліезеар Галевіі, член кібуцу Гева, розповів у тель-авівському щотижневику «Хотам» (19 серпня 1983 року) про існування документа, підписаного Іцхаком Шаміром (який тоді носив прізвище Єзерницький) та Абрахамом Штерном і переданого в посольство Німеччини в Анкарі, коли війна в Європі була в розпалі, а війська маршала Роммеля вже вдерлись до Єгипту. У цьому документі говорилося: «У нас однакова концепція. Чому б нам не співробітничати один з одним?». Газета «Га-Арець» 11 січня 1983 року процитувала лист із грифом «секретно», відправлений в січні 1941 року послом Гітлера в Анкарі Францем фон Паленом до вищих інстанцій, у якому йшлося про співробітництво із членами групи Штерна. До цього додавався меморандум агента нацистських секретних служб у Дамаску Вернера-Отто фон Хентіга про переговори з емісарами Штерна і Шаміра, текст якого виголошував: **«Співробітництво між рухом за звільнення Ізраїлю і новим порядком у Європі відповідає промовам канцлера III Рейха, у яких Гітлер підкреслював необхідність використовувати будь-які комбінації і коаліції, щоб ізолювати і перемогти Англію».** Вказувалося також, що група Штерна **«тісно пов'язана з тоталітарними рухами в Європі, їхньою ідеологією та структурами».** Ці документи знаходяться під № Е 234151-8 у Меморіалі Голокоста (Яд ва-Шем) в Єрусалимі.

Один з історичних вождів групи Штерна Ізраїль Елдад підтвердив у статті в тель-авівській газеті «Єдіот Ахронот» 4 лютого 1983 року про факт переговорів між його рухом і офіційними представниками нацистської Німеччини. Він заявив без натяків, що його колеги пояснили нацистам про припустимість єдності задач нового порядку в Європі відповідно до німецької концепції і сподівань народу в Палестині, який представляється борцями за волю Ізраїлю (групою Штерна).

Ось основні положення цього тексту, що має назву «Основні принципи Національної військової організації (НВО) у Палестині (Іргун Цвай Леумі), які стосуються вирішення жидівського питання в Європі і активній участі НВО у війні на стороні Німеччини»:

«З виступів керівників німецької націонал-соціалістської держави випливає, що радикальне вирішення жидівського питання припускає масову евакуацію жидів з Європи (гасло «Європа, очищена від жидів»).

Ця масова евакуація європейських жидів є першою умовою вирішення жидівського питання, але це можливо лише при влаштуванні цих мас у Палестині, у Жидівській державі, у її історичних кордонах.

Остаточно вирішити жидівське питання і звільнити жидівський народ – такою є мета політичної діяльності та довгих років боротьби руху за звільнення Ізраїлю (Лехі) і його національної військової організації в Палестині (Іргун Цвай Леумі).

НВО, знаючи про сприятливе ставлення уряду Рейху до сіоністської діяльності в Німеччині і до сіоністських планів еміграції, вважає, що:

1) Може існувати спільність інтересів між встановленням в Європі нового порядку відповідно до німецької концепції і щирих сподівань жидівського народу, що знаходять своє втілення в Лехі.

2) Можливе співробітництво між новою Німеччиною і оновленою жидівською нацією.

3) Створення жидівської історичної держави на національній і тоталітарній основі, закріпленої договором з німецьким Рейхом, може сприяти в майбутньому посиленню позицій Німеччини на Близькому Сході.

За умови, що німецьким урядом будуть визнані національні прагнення руху за свободу Ізраїлю (Лехі), Національна військова організація (НВО) готова взяти участь у війні на боці Німеччини.

Співробітництво з рухом за звільнення Ізраїлю відповідало б останнім виступам канцлера німецького Рейха, у яких пан Гітлер підкреслював, що будь-які угоди і союзи припустимі з метою ізолювати та перемогти Англію.

За своєю структурою і своїм світоглядом НВО тісно пов'язана з європейськими тоталітарними рухами».

Джерело: Оригінальний текст німецькою мовою міститься в Додатку № 11, у кн. Д. Ізраелі. Палестинська проблема в німецькій політиці з 1889 по 1946 рік. Університет Бар План, Рамат Ган, Ізраїль, 1974, с. 316-317.

Згідно ізраїльській пресі, яка опублікувала дюжину статей на цю тему, нацисти ні на мить не сприймали серйозно пропозиції Штерна, Шаміра і їхніх друзів.

Переговори перервалися коли в червні 1941 року війська союзників заарештували у бюро нацистської секретної служби в Дамаску Нафталі Лубенчика - емісара Штерна і Шаміра. Інші члени групи продовжували контактувати аж до арешту британською владою Іцхака Шаміра в грудні 1941 року «за тероризм і співробітництво з нацистським ворогом».

Таке минуле не перешкодило Іцхаку Шаміру стати прем'єр-міністром і бути й сьогодні вождем потужної «опозиції», який особливо завзято виступає за продовження окупації Цізіорданії. Незважаючи на їхнє внутрішнє суперництво, сіоністські вожді переслідують у дійсності одну й ту саму расистську мету: шляхом терору та експропріації вигнати всіх корінних арабських жителів Палестини і залишитися її єдиними завойовниками та господарями.

Бен-Гуріон заявив: **«Бегін, безсумнівно, людина гітлерівського типу. Це расист, що бажає знищити всіх арабів заради своєї мрії про об'єднання Ізраїлю і готовий використовувати всі засоби для досягнення цієї святої мети».**

Джерело: Е. Хабар. Менахем Бегін - людина і легенда. Делле Бук, Нью-Йорк, 1979, с. 385.

Сам Бен-Гуріон ніколи не вірив у можливість співіснування з арабами. Чим менше арабів залишиться в межах майбутньої держави, тим краще. Він не говорив цього відкрито, але враження, що залишалося від його виступів і зауважень, було однозначним: великий наступ проти арабів повинний не тільки відбити їхні атаки, але й максимально зменшити відсоток арабського населення в Ізраїлі. **«Його можна обвинувачувати в расизмі, але тоді треба було б розпочати процес над всім сіоністським рухом, що заснований на принципі чисто жидівської цілісності Палестини».**

Джерело: Бар Зохар, цит. тв., с. 146.

На процесі Ейхмана в Єрусалимі генеральний прокурор Хаїм Коен закликав суддів: **«Якщо це не збігається з вашою філософією, ви можете критикувати Кастнера... Але про яке співробітництво йдеться? У нашій сіоністській традиції завжди проводився відбір еліти для організації імміграції в Палестину... Кастнер не робив нічого іншого».**

Джерело: Судовий протокол 124/53. Єрусалимський окружний суд.

Цей високопоставлений чиновник викладав, по суті, постійну доктрину сіоністського руху: метою був не порятунок жидів, а створення сильної жидівської держави.

2 травня 1948 року рабин Клауснер, уповноважений в справах «переміщених осіб», представив Американській Жидівській конференції звіт:

«Переконаний, що потрібно змушувати людей їхати в Палестину... Їм найвищою метою здається американський долар. Слово «сила» - девіз пропонованої програми... Сила вже допомогла нам зовсім недавно при евакуації жидів з Польщі і в історії Виходу.

Щоб втілити цю програму в життя, потрібно створювати «переміщеним особам» не комфортні умови, а максимальний дискомфорт. Крім того, жидів повинна переслідувати Хагана».

Джерело: Альфред Ліліенталь. Яка ціна Ізраїлю. Чикаго, 1953, с. 194-195.

Варіанти цих методів підбурювання та примусу були різноманітні.

В 1940 році, щоб викликати обурення англійцями, які хотіли врятувати жидів від Гітлера, вивізши їх на острів Маврикій, сіоністські керівники організації Хагана (яку очолював Бен-Гуріон) не злякалися підірвати корабель із жидами, який причалив у порту Хайфа 25 грудня 1940 року, що спричинило смерть 252 жидів і англійського екіпажу.

Джерело: Д-р Герцль Розенблюм, директор газети «Єдіот Ахронот», зробив це викриття а 1958 року. Виправдання цьому акту було дано в «Джуїш Ньюслеттер», Нью-Йорк, листопад 1958 р.

Інший приклад — Ірак. Жидівська громада (110000 чоловік в 1948 році) глибоко вкоренилася в цій країні. Головний рабин Іраку Хедурі Сассун заявляв: **«Жиди та араби користуються однаковими правами та привілеями протягом тисячі років і не вважають себе роздільними елементами цієї нації».**

Тоді, в 1950 році, почалися ізраїльські терористичні акції в Багдаді. Оскільки іракські жиди не поспішали записуватися до списків на імміграцію в Ізраїль, ізраїльські секретні служби, щоб переконати жидів, що вони перебувають у небезпеці, почали використовувати проти них бомби... Вибухом в синагозі Шем-Тов були вбиті троє і десятки поранені. Так почався вихід, названий «Операція Алі-Баба».

Джерела: «Хвалам хазе», 20 квітня та 1 червня 1966 р.; «Єдіот Ахронот», 8 листопада 1977 р.

Постійна із часів Теодора Герцля доктрина визначає жида не за приналежністю до релігії, а за приналежністю до раси.

Стаття 4б основного закону держави Ізраїль (яка не має конституції), що визначає «Закон про повернення» (№ 5710 від 1950 року), говорить: **«Жидом вважається особа, що народилася від жидівської матері або звернена в юдаїзм»** (расовий або конфесіональний критерій).

Джерело: Клейн. Жидівська держава. Вид. Дюно, Париж, с. 156.

В 1895 році Герцль писав німецькому кореспондентові Шпейделю: **«Я розумію антисемітизм. Ми, жиди, залишилися, хоча й не з нашої вини, чужорідним тілом у різних націях».**

Джерело: Т. Герцль. Щоденники, с. 9.

Через кілька сторінок він висловлюється ще ясніше: **«Антисеміти стануть нашими самими надійними друзями, антисемітські країни — нашими союзниками»** (там же, с. 19).

Мета була одна: зібрати жидів у всесвітньому гетто.

Факти підтвердили правоту Теодора Герцля.

Побожні жиди повторюють щодня: **«На наступний рік — у Єрусалимі»**, усвідомлюючи Єрусалим не як певну територію, а як символ союзу Бога з людьми, для здійснення якого потрібні особисті зусилля. Але «Повернення» здійснювалося під впливом погроз антисемітів і іноземних держав.

31 серпня 1949 року, звертаючись до групи американців, що відвідали Ізраїль, Бен-Гуріон заявив: **«Хоча ми досягли нашої мети і створили Жидівську державу, ми тільки починаємо. Сьогодні в Ізраїлеві всього 900000 жидів, у той час як більшість жидівських народів ще перебуває за кордоном. Наше майбутнє завдання - зібрати всіх жидів в Ізраїлі».**

Метою Бен-Гуріона було зібрати в Ізраїлі з 1951-го до 1961 року чотири мільйони жидів. Приїхало 800000. В 60-і роки імміграція не перевищувала 30000 на рік. В 1975-1976 роки еміграція з Ізраїлю перевищила імміграцію.

Тільки неабиякі переслідування, як у Румунії, дали деякий імпульс «Поверненню».

Навіть гітлерівські жорстокості не допомогли здійсненню мрії Бен-Гуріона.

З жидівських жертв нацизму, які знайшли притулок за кордоном у період з 1935-го по 1943 рік, лише 8,5% улаштувалися в Палестині. США обмежили прийом 182 тисячами (менше 7%), Англія - 67 тисячами (менше 2%). Незмірна більшість, 75%, знайшла притулок у Радянському Союзі.

Джерело: Інститут з жидівських справ у Нью-Йорку. Ці цифри наводяться в кн.: Крістофер Сайкес. Роздоріжжя на шляху в Ізраїль. Лондон, 1965 і Н. Вайншток. Сіонізм проти Ізраїлю, с. 146.

2. МІФ ПРО НЮРНБЕРЗЬКЕ ПРАВОСУДДЯ

«Цей трибунал є продовженням військових зусиль союзних націй».

Джерело: Роберт Джексон, генеральний прокурор США (засідання 26 липня 1946).

8 серпня 1945 року американські, англійські, французькі і радянські керівники зібралися в Лондоні, щоб організувати «переслідування та покарання головних військових злочинців європейських держав Вісі, створивши «Міжнародний військовий трибунал» (стаття 1а).

Ці злочини визначалися в главі II, стаття 6:

1) «Злочини проти миру», інкриміновані тим, хто відповідальний за розв'язання війни.

2) «Військові злочини» - порушення законів і звичаїв війни.

3) «Злочини проти людяності», тобто головним чином, проти цивільного населення.

Впровадження такої юрисдикції вже викликає ряд зауважень.

1. Це не був міжнародний трибунал, тому що в ньому були представлені тільки переможці, отже, розглядалися лише злочини, вчинені переможеними. Як справедливо визнав генеральний прокурор США Роберт Джексон, що головував на засіданні 26 липня 1946 року: «Союзники технічно усе ще перебувають у стані війни з Німеччиною... І як військовий трибунал цей трибунал є продовженням військових зусиль союзних націй».

2. Таким чином, йшлося про надзвичайний трибунал, створення якого являло собою останній акт війни і за своїй суттю виключало всяку відповідальність переможців, насамперед, за розв'язання війни. Свідомо виключалося всяке звернення до першопричини. У Нюрнберзі не ставилося питання про те, чи не сприяв Версальський договір з усіма його наслідками, такими як збільшення числа банкрутств і безробіття, приходу Гітлера до влади схвалене більшістю німецького народу? Наприклад, нав'язавши переможеній Німеччини в 1918 році (право сильного вже тоді вважалося єдиним законом) виплату як репарацій 132 мільярдів золотих марок, коли все національне багатство Німеччини оцінювалося в 260 мільярдів золотих марок? Німецька економіка була зруйнована, а німецький народ доведений до розпачу банкрутствами, знецінюванням грошей і, насамперед, безробіттям, що дозволило Гітлерові прийти до влади, давши йому в руки самі вагомі аргументи та головне гасло: анулювання Версальського договору з усім його шлейфом убогості й приниження.

Кращий доказ - паралельність росту безробіття та успіхів НСДАП на різних виборах:

1. З 1924 по 1930 рік:

Дати	Число отриманих голосів	%	Число місць	Число безробітних
4.05.1924	1918000	6,6	32	320711
7.12.1924	908000	3	14	281645
20.05.1928	810000	2,6	12	269443

2. З 1930 по 1933 рік:

Дати	Число отриманих голосів	%	Число місць	Число безробітних
14.04.1930	6407000	18,3	107	1061570
31.07.1932	13779000	37,3	230	5392258
6.11.1932	11737000	33,1	196	5355428
5.03.1933	17265800	43,7	288	5598855

Потім, коли Гітлер із своїми політичними союзниками отримав абсолютну більшість у Рейхстазі, допомога в переозброєнні надавалася йому в доларах, фунтах стерлінгів і франках. Не тільки центральна пропагандистська каса партії Гітлера підживлювалася німецьким банком Шрейдера, але й переозброєння значною мірою фінансувалася великими американськими, англійськими та французькими трестами.

Так, американський хімічний консорціум Дюпон де Немур і англійський трест Імпіріал Кеміклс Індастрі субсидіювали фірму ІГ Фарбен, з якою вони ділили світовий ринок пороху, а нью-йоркський банк Діллона субсидіював німецький сталевий трест Ферайнігте Штальверке. Морган і Рокфеллер субсидіювали інших. Таким чином, фунти стерлінгів і долари брали участь у змові, що привела Гітлера до влади.

У Франції сенатор Поль Лаффон зробив запит міністрові національної економіки щодо кількості залізної руди, експортованої до Німеччини починаючи з 1934 року, і одержав наступну відповідь:

«Кількість залізної руди (№ 204 Митного тарифу), експортованої до Німеччини в 1934, 1935, 1936 і 1937 роках показано в наведеній нижче таблиці:

Рік	Кількість (у метричних центнерах)
1934	17060916
1935	58616111
1936	77931756
1937	71329234

Джерело: Журнал «Офісьель де ля Репюблік Франсез»,26 березня 1938 року.

Але ні керівників концернів Дюпона де Немура, Діллона, Моргана, Рокфеллера, ні Франсуа де Ванделя не допитували в Нюрнберзі за «змову проти миру»[4].

***

Часто посилаються на прокльони Гітлера та головних нацистських вождів на адресу комуністів і жидів.

Наприклад, у главі XV другого тому «Майн кампф» Гітлер звертається до минулого - до газової війни, початої англійцями під час першої світової війни. Ця глава називається «Право на законну оборону».

«Якби на початку або в ході війни хоч раз 12-15 тисяч цих жидів, розбещувачів народів, піддали впливу отрутних газів, від яких сотні тисяч наших кращих німецьких трудівників різного походження і різних професій постраждали на фронті, жертва мільйонів людей не була б даремною. Навпаки, якби ми вчасно позбулися цих дванадцяти тисяч шахраїв, може бути, удалося б урятувати мільйон життів добрих і хоробрих німців, перед якими відкрилися б широкі перспективи».

У промові перед Рейхстагом 30 січня 1939 року він знову сказав: **«Якщо міжнародні жидівські фінансові кола в Європі та поза нею знову ввергнуть народи у світову війну, результатом буде не більшовизація земної кулі, що вінчатиме перемогу юдаїзму, а знищення жидівської раси в Європі... Епоха, коли нежидівські народи були беззахисні перед жидівською пропагандою, пройшла. Націонал-соціалістична Німеччина і фашистська Італія мають тепер установи, які дозволяють щораз, коли це необхідно, пояснити миру увесь підспідок питання, який багато хто інстинктивно усвідомлює, але не може науково пояснити.**

Жиди можуть продовжувати свою кампанію цькування в деяких державах під прикриттям своєї монополії на пресу, кіно, радіопропаганду, театри, літературу - я пропущу це повз вуха. Однак, якщо цьому народу вдасться ще раз увергнути мільйони людей у зовсім безглуздий для них, але вигідний для жидів конфлікт, то позначиться ефективність роз'яснювальної роботи, що дозволила за кілька років в одній Німеччині повністю перемогти жидівство».

Джерело: Міжнародний військовий трибунал, том XXXI, с. 65.

30 січня 1941 року Гітлер сказав про всіх європейських жидів, що вони **«перестануть грати свою роль у випадку загальної війни».** Пізніше, у промові 30 січня 1942 року він заявив, що війна приведе до «знищення жидівства в Європі».

Політичний заповіт Гітлера, опублікований Нюрнберзьким Міжнародним військовим трибуналом, рясніє подібними пасажами. У ньому буквально говориться наступне:

[4] США виробили за час війни близько 135-000 т. отруйних хімічних речовин, Німеччина - 70000, Англія - 40000 і Японія - 7500 т.

«Втім в мене немає ніяких сумнівів, що якщо ці міжнародні змовники з світу грошей і фінансів будуть поводитись з народами Європи як з пакетами акцій, за рахунками заплатить той народ, який насправді відповідальний за цей смертоносний конфлікт - жиди!

Нехай ніхто не сумнівається в тому, яка доля спіткає тих, через кого мільйони дітей арійських народів Європи повинні будуть померти від голоду, мільйони дорослих загинути, а сотні тисяч жінок і дітей згорять при бомбуваннях міст. Навіть якщо це буде зроблено більш гуманними засобами, винні зобов'язані будуть заплатити за свою провину».

Гітлер говорив про знищення «впливу», Гіммлер більш прямо - про знищення людей, наприклад, у промові перед офіцерами військово-морських сил у Веймарі 16 грудня 1943 року:

«Коли де-небудь я бував змушений віддавати в селі наказ про похід проти партизанів і жидівських комісарів, я систематично віддавав наказ убивати також дружин і дітей цих партизанів і комісарів».

Пізніше в промові перед генералами 5 травня 1944 року в Зонтхофені він додав: **«У цьому конфлікті з Азією ми повинні забути про правила гри і звичаї минулих європейських воєн, хоча вони нам цінні і більше відповідають нашому менталітету»**.

На жаль, ця дикість не була надбанням тільки одного табору. 4 вересня 1940 року Гітлер заявив в «Спортпаласті»:

«Якщо англійська авіація скине три або чотири тисячі кілограм бомб, то ми скинемо сто, сто п'ятдесят, двісті, триста, чотириста тисяч кілограм і більше за одну ніч».

Це було божевільним перебільшенням можливостей стратегічних бомбардувальників Люфтваффе, але показує, якого ступеня сягнула ненависть до інших народів в обох таборах.

У відповідь на це Кліфтон Фадіман, видавець щотижневого журналу «Нью-Йоркер» і ключова фігура «Райтерс Уор Борд», напівофіційного літературного агентства, вимагав в 1942 році від письменників **«збуджувати пекучу ненависть до всіх німців, а не тільки до нацистських керівників»**. Коли це викликало заперечення, Фадіман продовжив: **«Єдиний спосіб переконати німців це вбивати їх. Але й тоді, я думаю, вони не зрозуміють»**.

У квітні 1942 року вихваляючи книгу Де Саля «Підготувати завтра», він розвинув свою расистську концепцію: **«Нинішня нацистська агресія не справа купки бандитів, а кінцеве вираження найглибших інстинктів німецького народу. Гітлер - це втілення сил, могутніших, чим він сам. Єресі, що він проповідує, 2000 років. Що це за єресь? Ні більше, ні менше, як бунт проти західної цивілізації, що почався з Армінія... Масштаби цієї війни постають тоді з найбільшою ясністю».**

Він схвалював пропозицію Хемінгуея: **«Єдиним остаточним рішенням буде стерилізація нацистів у хірургічному значенні слова»**.

Він висміював Дороті Томсон, що закликала розрізняти нацистів і інших німців.

І його думка не була єдиною. Після промови Гітлера в «Спортпаласті» лондонська «Дейлі Геральд» опублікувала статтю священика Уїппа, у якій говорилося: **«Гаслом повинне бути їхнє винищення. Для цієї мети наша наука повинна зосередитися на відкритті нових, ще більш жахливих вибухових речовин. Проповідник Євангелія не повинен піддаватися подібним почуттям, але я відверто заявляю, що якби я міг, я стер би Німеччину з карти світу. Це диявольська раса, що була прокльоном Європи протягом століть»**.

На щастя, пролунали голоси протесту проти подібних перегинів в Англії, де народ, настільки ж високо культурний, як і німецький, не міг дозволити змішувати себе із кровожерливими керівниками та проповідниками ненависті і смерті.

Із січня 1934 року сіоністський лідер Володимир Жаботинський проголошував у жидівській газеті «Наша мова»:

«Наші жидівські інтереси вимагають остаточного знищення Німеччини. Німецький народ у цілому являє для нас небезпеку».

Черчілль зі свого боку довірчо сказав Полю Рейно 16 травня 1940 року:
«Ми вморимо Німеччину голодом. Ми зруйнуємо її міста. Ми спалимо її врожай і її ліси».

Джерело: Поль Бодуем. «Дев'ять місяців в уряді». - «Табль Гаїв», 1948, с.57.

В 1942 році британський міністр лорд Ванситтарт, справжній апостол ненависті, виправдував жахи англійських бомбувань:

«Єдині гарні німці - мертві німці; нехай же бомби падають дощем!»

У липні 1944 року Уінстон Черчілль надіслав своєму начальникові генерального штабу генералові Гастінгсу Ісмею меморандум на чотирьох сторінках, у якому запропонував наступний проект:

«Я хотів би, щоб Ви самим серйозним чином помізкували над питанням про задушливі гази...

Безглуздо брати до уваги в цій справі мораль, у той час як увесь світ застосовував їх (задушливі гази) під час минулої війни, і ніяких протестів з боку моралістів або церкви не було. З іншого боку, у цю епоху бомбування відкритих міст вважалося забороненим; сьогодні увесь світ практикує його як саме собою зрозуміле явище. Мова йде просто про моду, порівнянну з еволюцією довжини спідниць у жінок... Я хотів би, щоб ви холоднокровно вивчили питання, у що обійдеться застосування задушливих газів... Не треба зв'язувати собі руки дурними принципами...

Ми могли б наповнити газами міста Руру та інші міста Німеччини, так що більшості їхнього населення була потрібна б постійна медична допомога... Може пройти кілька тижнів або навіть місяців, перш ніж я зажадаю від Вас наповнити Німеччину задушливими газами. Якщо ми це зробимо, то будемо діяти навпростець. Чекаючи цього я хотів би, щоб це питання було холоднокровно вивчене розумними людьми, а не групою сумовитих псалмоспівачів в уніформі, яких зустрічаєш там і сям».

Джерело: «Амерікен херітедж», серпень-вересень 1985.

Ні Черчілль, ні Сталін, ні Трумен не сиділи на лаві військових злочинців. Також не були притягнуті до відповідальності автори самих мерзенних закликів до злочинів. Назвемо лише два самих кричущих приклади. Заклик до «геноциду», цього разу в справжньому сенсі слова, був проголошений в 1942 році в книзі американського жида Теодора Кауфмана «Німеччина повинна загинути», головною тезою якої були: **«Німці (будь то антинацисти, комуністи або навіть філосеміти[5]) не заслуговують на життя. Отже, після війни потрібно мобілізувати 20000 лікарів, щоб вони стерилізували по 25 німців або німкень на день, так щоб через три місяці не залишиться жодного німця, здатного до продовження роду, і через 60 років німецька раса повністю зникне».**

Це було вдалою знахідкою для розпалювання антисемітизму. Гітлер наказав читати уривки із цієї книги на всіх радіостанціях.

Або так само «Заклик до Червоної армії», опублікований радянським письменником Іллею Еренбургом у жовтні 1944 року: **«Вбивайте, вбивайте! Серед німців немає невинних, ні серед живих, ні серед тих, хто ще не народився. Виконуйте наказ товариша Сталіна - знищити фашистського звіра в його власній барлозі. Ґвалтуйте гордих німецьких жінок, нехай вони будуть вашою законною здобиччю. Вбивайте, доблесні солдати Червоної армії, і нехай ваш натиск буде незборимий»** (цитується за книгою адмірала Деніца «Десять років і двадцять днів», с.343-344).

І цих авторів теж не було серед обвинувачуваних у Нюрнберзі, так само як і глав держав, які їм протегували.

Не було й відповідальних за бомбування англійцями та американцями Дрездена, результатом якого були 200.000 жертв серед цивільного населення, притім без усякого інтересу з військової точки зору - радянська авіація не зачіпала ці цілі. Не було й Трумена, винного в атомному апокаліпсисі в Хіросімі і Нагасакі, результатом якого були 300.000 жертв серед цивільного населення, і теж без усякої військової необхідності, тому що питання про капітуляцію Японії було уже вирішене імператором.

Не було ані Берії, ані Сталіна, які переклали на німців убивство декількох тисяч польських офіцерів у Катині.

***

Процедурні методи виявляють ті ж принципи (чи, радше, ту ж відсутність принципів), що й вибір обвинувачуваних лише серед переможених.

Статус цього трибуналу визначався таким чином:

- **Стаття 19.** Трибунал не буде зв'язаний технічними правилами, що стосуються надання доказів. Він прийме та буде застосовувати, наскільки можливо, прискорену, а не формалістичну процедуру та прийме будь-який спосіб, який вважатиметься таким що має цінність для доказу.

---

[5] Філосеміт (грец. від phileo - люблю і семіт) – прихильник, прибічник жидів *(прим. перекладача).*

- **Стаття 21.** Трибунал не буде вимагати, щоб були представлені докази фактів, відомих громадськості, а визнає їх доведеними. Він також вважає справжніми доказами документи і офіційні звіти урядів союзних країн.

Такий був юридичний монстр, рішення якого повинні бути канонізовані та вважатися критеріями недоторканної історичної істини відповідно до закону Гайсо-Фабіуса від 2 травня 1990 року.

Цей текст включений до закону про свободу преси 1981 року, стаття 24 біс, що говорить: «Після статті 24 закону від 29 липня 1981 року про свободу преси, включається стаття 24 біс у наступній редакції:

Стаття 24 біс. Той, хто буде заперечувати існування злочинів проти людяності, зафіксованих французьким або міжнародним судом, буде покараний тюремним ув'язненням від одного місяця до одного року та штрафом від 2000 до 300000 франків або тільки однією із цих двох кар».

Така процедура Нюрнберзького трибуналу викликала заперечення навіть в американських юристів найвищого рангу: у членів Верховного Суду.

Почнемо із судді Джексона, який був його головою. Англійський історик Девід Ірвінг, який визнав, що раніше неправильно його оцінював, свідчить:

«Шановні юристи в усьому світі соромилися нюрнберзької процедури. Безсумнівно, суддя Роберт Джексон, американський голова з боку обвинувачення, відчував такі ж почуття. Це випливає з його особистого щоденника, який я читав.

Я мав привілей отримати доступ до «Спогадів» судді Джексона в Бібліотеці Конгресу. Незабаром після того, як президент Трумен доручив Робертові Джексону керувати американськими суддями на процесі в Нюрнберзі (у травні 1945 року), стало відомо про американські плани атомних бомбардувань. Це погано в'язалося із завданням, дорученим Джексону: переслідувати від імені націй інших за такі ж дії. Джексон усвідомлював, що США мають намір зробити ще більший злочин» (33.9392 і 9394).

Посилаючись на книгу Альфкуса Томаса Мейсона про Харлана Фіске Стоуна «Стовп закону» (Харлан Фіск Стоун був головним суддею Верховного Суду США), адвокат Крісті цитував сторінку 715 цієї книги: лист Стоуна директорові журналу «Форчун», у якому не тільки дезавуюється подібна процедура, але говориться навіть, що мова йде про «лінчування на вищому рівні» (5.995-996), с.716.

Суддя Веннерстрем, член Верховного суду США, голова одного із трибуналів (23.5915/5916), був настільки обурений цією процедурою, що відмовився від призначення і повернувся до Америки, де він висловив свої заперечення через газету «Чикаго трибюн»: 60% осіб, що керували процесом, були жиди, перекладачі також.

«Що стосується головних обвинувачуваних, Хесса, Штрейхера, Поля (Höss, Streicher, Pohl), то їх катували» (23.5919).

Оскільки за статутом Нюрнберзького суду як докази приймалися будь-які заяви союзників, радянський звіт про Катинь, що обвинувачував німців в убивстві 11000 польських офіцерів, був прийнятий переможцями як справжній і беззаперечний доказ 8 серпня 1945 року.

Джерело: документ СРСР 54 у томі 39 Міжнародного військового трибуналу (с.290.32).

Радянський генеральний прокурор Руденко міг би сказати, що відповідно до статті 21 Статуту Нюрнберзького трибуналу цей звіт «не може бути оскаржений» (XV, с.300).

...13 квітня 1990 року міжнародна преса повідомила, що злочин у Катині зробили Берія і радянська влада. Професор Навілль із Женевського Університету зробив ексгумацію трупів і виявив у їхніх кишенях документи 1940 року, які довели, що страта відбулась саме тоді, коли німецьких військ у Смоленську ще не було.

***

Щоб дотримуватися нашої теми «Засадничі міфи держави Ізраїль», ми більш уважно дослідимо одну з тих антиістин, які й зараз, через півстоліття, спричиняють найбільше спустошень у сучасному світі, а не тільки на Близькому Сході: «міф про 6 мільйонів знищених жидів» став догмою, яка виправдує і освячує (для чого й уживається саме слово «Голокост») будь-які дії держави Ізраїль у Палестині, на всьому Близькому Сході, в США, а з їхньою допомогою - у всій світовій політиці, ставлячи Ізраїль вище всіх міжнародних законів.

Нюрнберзький трибунал додав офіційний характер цій цифрі, що не перестає з тих пір бути основою для маніпуляцій громадською думкою в пресі, у літературі та кіно, навіть у шкільних підручниках.

Але ця цифра спирається лише на два свідчення - Хеттля і Вісліцені. Ось що заявив Хеттль:

«У квітні 1944 року - сказав суддям у Нюрнберзі обер-штурмбанфюрер д-р Вільгельм Хеттль, помічник начальника бюро секції IV центральної служби безпеки Рейха, - оберштурмбанфюрер СС Адольф Ейхман, якого я знав з 1938 року, розмовляв із мною в моїй квартирі в Будапешті... Він знав, що союзники вважають його військовим злочинцем, тому що у нього на совісті тисячі жидівських життів. Я запитав у нього, скільки, і він відповів мені, що, хоча це число є великою таємницею, він мені його скаже, тому що за відомостями, якими він володіє, можна зробити наступний висновок: у різних таборах знищення були вбиті близько 4 мільйонів жидів, і ще два мільйони знайшли смерть у інший спосіб».

Джерело: Нюрнберзький процес, том IV, с.654.

А от що сказав другий: **«Він [Ейхман] казав, що буде стрибати та сміятися в могилі, адже думка про те, що в нього на совісті п'ять мільйонів чоловік, буде для нього джерелом незвичайного задоволення»** (там же).

Щодо обох цих свідчень сам пан Поляков (*найактивніший прихильник теорії Голокосту – ред.*) говорить:

«Можуть заперечити, що цифру, підкріплену настільки недосконалим чином, варто вважати підозрілою».

Джерело: «Журнал історії другої світової війни», жовтень 1956.

Нью-йоркська жидівська газета «Дер Ауфбау» від 30 червня 1965 року відзначає, що до цієї дати 3.375.000 чоловік висунули вимоги відшкодування шкоди, завданої за часів панування Гітлера.

Додамо, що головне найповніше і найточніше «свідчення» належить Хеттлю, агентові Інтеллідженс Сервіс.

Джерело: англійський журнал «Уікенд» від 25 січня 1961 року. На його обкладинці - портрет Хеттля з підписом: «Історія шпигуна, дивніша за вигадку: шефом цього друга нацистських ватажків була людина із британських секретних служб».

Підсумовуючи заперечення великих юристів з Верховного суду США і багатьох інших проти юридичних аномалій «Нюрнберзького трибуналу», ми дамо лише кілька прикладів порушення постійних правил процедури будь-якого справжнього процесу.

1) Установлення та перевірка дійсності текстів.
2) Аналіз цінності свідчень і умов, за яких вони були отримані.
3) Наукове дослідження знаряддя злочину з метою встановити спосіб і результати його дії.

А) Тексти

Основні тексти, визначальні з погляду на те, яким могло бути остаточне вирішення, - це, насамперед, накази про знищення, приписувані вищим керівникам Гітлерові, Герінгові, Гейдріху, Гіммлеру, та директиви щодо їх виконання.

Почнемо з директиви Гітлера про «знищення».

Незважаючи на всі зусилля теоретиків «геноциду» і «Голокосту», не вдалося знайти жодних їх слідів. Пані Ольга Втомсер-Міго писала в 1968 році:

«Мало того, що не існує розпорядження, яке чітко наказує знищення газом в Освенцімі, немає й наказу про його припинення в листопаді 1944 року». Вона уточнює: «Ні на Нюрнберзькому процесі, ні на місцевих процесах, ні на процесі Хесса в Кракові, Ейхмана в Ізраїлі, ні на процесі комендантів концтаборів, ні з листопада 1963 до серпня 1965 на процесі у Франкфурті (другий процес з Освенціму) не появився знаменитий наказ від 22 листопада 1944 року, підписаний Гіммлером, про припинення знищення жидів газом - наказ покласти край «остаточному вирішенню».

Джерело: Ольга Втомсер-Міго. «Система нацистських концтаборів», P.U.F. 1968, 544 і с.13.

Д-р Кубови з тель-авівського Центру документації визнав в 1960 році: **«Немає жодного документа, підписаного Гітлером, Гіммлером або Гейдріхом, у якому говорилося б про знищення жидів... Слова «знищення» немає в листі Герінга Гейдріху, щодо остаточного вирішення жидівського питання».**

Джерело: Люсі Давидович. Війна проти жидів. 1975, с. 121.

Після колоквіуму, проведеного в Сорбонні в лютому 1982 року з метою спростування критичних робіт «ревізіоністів», Раймон Арон і Франсуа Фюре змушені були заявити в ході подальшої прес-конференції: **«Незважаючи на дуже ретельні пошуки не вдалося знайти наказ Гітлера про винищування жидів»**.

У 1981 році У.Лакер визнав: **«Досі не знайдений письмовий наказ Гітлера про знищення європейської жидівської громади і цілком ймовірно, такий наказ ніколи не був відданий»**.

Джерело: Уолтер Лакер. Жахлива таємниця. Франкфурт-на-Майні, Берлін, Відень, 1981, с. 190.

Незважаючи на все це, найшлися інші історики, які з ініціативи Відаль-Наке та Леона Полякова підписали наступну Декларацію:

«Не треба ставити запитання, як було можливе технічно таке масове знищення. Воно було можливе технічно, тому що воно мало місце. Така обов'язкова вихідна точка будь-якого історичного дослідження на цю тему. Потрібно просто закликати до однієї істини: немає й не може бути дебатів про існування газових камер».

- Не треба ставити запитання...
- Обов'язкова вихідна точка...
- Не може бути дебатів...

Три заборони, три табу, три остаточних межі для досліджень.

Цей текст являє собою дійсно «історичну» віху в історії історичної науки: «факт», який потрібно встановити, ставиться вище всяких досліджень і всякої критики - як абсолютна та недоторканна істина, що виключає за допомогою трьох категоричних заборон будь-які дослідження та будь-яку критику того, що єдиний раз, наступного дня після перемоги, було оголошено переможцями.

Однак історія, якщо вона хоче, щоб її поважали як науку, повинна перебувати в стані безперервного пошуку і ставити під сумнів навіть те, що, здавалося б, установлено остаточно, як постулат Евкліда або закони Ньютона.

Ось показовий приклад.

«Освенцімський міжнародний комітет мав намір у листопаді 1990 року замінити меморіальну дошку в Освенцімі, на якій була зазначена цифра «4 мільйони померлих» іншою із згадуванням «більше мільйона померлих». Д-р Моріс Гольдштейн, голова комітету, чинив цьому опір».

Джерело: брюссельська газета «Ле Суар», 19-20 жовтня 1991 р., с. 16.

У дійсності д-р Гольдштейн жодним чином не заперечував необхідність зміни старої дошки, втім він жадав, щоб на новій дошці не було цифр, адже знав, що, ймовірно, незабаром неминучий новий перегляд нинішньої цифри у бік зниження.

На дошці у вході до концтабору Біркенау до 1994 року був напис: «Тут з 1940 по 1945 рік чотири мільйони чоловіків, жінок і дітей замучені і вбиті гітлерівськими вбивцями».

Завдяки сприянню Міжнародного комітету при державному музеї в Освенцімі, який складається з 26 членів всіх національностей і очолюється істориком Владиславом Бартошевським, текст був змінений у напрямку, менш відлученому від істини:

«Нехай це місце, де нацисти вбили півтора мільйона чоловіків, жінок і дітей, здебільшого жидів з різних країн Європи, завжди буде для людства криком відчаю і застереження».

Джерело: стаття Люка Розенцвейга, «Ле Монд», 27 січня 1995.

Цей приклад показує, що історія для запобігання інтелектуальному тероризму проповідників ненависті, вимагає безперервної «ревізії». Або вона «ревізіоністка», або - замаскована пропаганда.

Повернемося ж до історії у власному розумінні слова, критичної, «ревізіоністської» - тобто заснованої на аналізі текстів, перевірці свідчень і експертизі знарядь злочину.

Ось що говорилося про жидів у пункті 4 програми НСДАП: **«Німецьке громадянство можуть мати лише ті, хто є громадянами в повному розумінні слова. Громадянами ж у повному розумінні слова є особи німецької крові без будь-якої дискримінації за релігійною ознакою. Таким чином, жоден жид не може бути повноцінним громадянином»**.

«Штаатсбюргер» позначало просто громадянина, а «Фольксгеноссе» - повноцінного громадянина як члена однорідної спільноти.

Дивимося далі в пункті 5: **«Той, хто не має німецького громадянства, може жити в Німеччині лише в якості гостя, і на нього поширюється чинне законодавство щодо перебування іноземців»**.

Далі в пункті 7 забороняється перебування в Рейху за деяких умовах тим, хто не має німецького громадянства; пункт 8 вимагає припинення всякої нової імміграції не-німців і негайної висилки не-німців, котрі прибули в Німеччину після 2 серпня 1914 року.

Останній пункт був явно спрямований проти східних жидів, які у великих кількостях іммігрували до Німеччини під час і після Першої світової війни. Пункт 23 також стосувався цієї проблеми: він вимагав, щоб жиди не мали права працювати в пресі, а пункт 24 говорив, що партія бореться проти «жидівського матеріалістичного духу».

Накази Гітлера про винищування жидів

У першому виданні своєї книги «Знищення європейських жидів» в 1961 році Рауль Хілберг писав, що Гітлер віддав два накази про знищення, один навесні 1941 року, напередодні вторгнення до Росії, інший кілька місяців по тому.

Але в 1985 році **«у другому, виправленому виданні всі посилання на накази або рішення Гітлера, щодо «остаточного вирішення» систематично прибрані»**.

Джерело: «Хілберг у новому виданні». Щорічник Симона Візенталя, т.3; 1986, с.294.

У виданні 1961 року на сторінці 171 говорилося: **«Із чого почався етап, що означав смерть? По суті, із двох рішень Гітлера. Один наказ був відданий навесні 1941 року»**.

Як були сформульовані ці накази?

Хілберг: **«За словами генерала Йодля, який складав цитований мною документ, формулювання була наступним: Адольф Гітлер сказав, що він хотів би, щоб жиди - більшовицькі комісари були ліквідовані. Це перший пункт... Такий був зміст наказу, відданого генералом Йодлем»** (4-82).

Хілберг: **«Наказ був усним».**

Отже: Хілберг сказав, що генерал Йодль сказав, що Гітлер сказав!..

Із часу своїх перших антисемітських діатріб, а також в «Майн Кампф» Гітлер не раз заявляв про своє бажання вигнати жидів з Німеччини. Ми будемо брати тільки німецькі тексти, у яких уживається зворот «остаточне вирішення», щоб дати йому точне визначення.

24 червня 1940 року після перемоги над Францією Гейдріх згадує в листі до міністра закордонних справ Ріббентропа про **«остаточне територіальне вирішення».**

Джерело: Герапьд Флеммінг. Гітлер і остаточне вирішення. Вісбаден-Мюнхен, 1982, с.56.

Мова йшла про створення поза Європою жидівської «резервації» і Ріббентроп запропонував тоді «Мадагаскарський проект».

У липні 1940 року уповноважений з жидівських справ Франц Радемахер резюмував цю директиву в такий спосіб: **«Всіх жидів - геть з Європи!»**

Джерело: Жозеф Білліг. Остаточне вирішення жидівського питання, Париж, 1977, с.58.

Це територіальне остаточне вирішення відповідало новій ситуації: Німеччина панувала тепер у Європі і недостатньо було вигнати жидів з однієї Німеччини.

Відповідальний за цей проект «остаточного вирішення» шляхом депортації всіх жидів з Європи на Мадагаскар Радемахер відзначав, що на його здійснення знадобиться чотири роки, а в розділі «Фінансування» вказував **«Реалізація запропонованого остаточного вирішення потребує значних коштів».**

Джерело: NG2586.

Лист Герінга Гейдріху від 31 липня 1941

Гейдріх запитував в Герінга: «В 1939 році ви наказали мені вжити заходів щодо жидівського питання. Чи повинен я тепер поширити завдання, що ви мені тоді доручили, на нові території, завойовані нами в Росії?»

І тут також ані слова про вбивство жидів. Йдеться лише про їх географічне переміщення з урахуванням нових умов (33.93739374).

Таким чином, «остаточне вирішення» зводилося лише до очищення Європи від жидів шляхом їхньої висилки до тих пір, поки війна (у якій передбачалося перемогти) не дозволить зібрати їх усіх в одному гетто поза Європою (першим варіантом був Мадагаскарський проект).

Гіпотеза про закодовану та таємну мову безпідставна, тому що інші злочини засвідчені чіткими документами: евтаназія, накази вбивати британських командос, лінчувати американських льотчиків, винищити чоловіче населення Сталінграда після його окупації. **«Щодо всіх цих злочинів існують документи. Лише в одному випадку немає нічого, ні оригіналів, ні копій»** (33.9375-9376).

Від себе додамо, що немає також директив або наказів, необхідних для виконання більш загальних директив.

«У січні 1942 року Рейнхард Гейдріх, шеф гестапо, поінформував берлінських керівників, що фюрер вирішив евакуювати всіх жидів на східні території, замінивши цим раніше намічену депортацію за море» (34-9544).

У записці, що циркулювала в березні 1942 року в бюро Гейдріха, чиновників інформували про те, що європейські жиди повинні бути сконцентровані на Сході **«чекаючи того часу, коли після війни їх можна буде вислати на більше віддалену територію, начебто Мадагаскару, щоб створити там для них національний осередок»** (34-9545-9546).

Поляков відзначає: **«До того, як він був відставлений, Мадагаскарський план іноді фігурував у німецьких керівників під назвою «остаточне вирішення жидівського питання».**

Джерело: Поляков. Ієрусалимський процес, Париж, 1963, с. 152.

Щоб за будь-яку ціну зберегти тезу про фізичне знищення, застосовується виверт: **«Остаточне вирішення жидівського питання було однією з умовних фраз, що позначали гітлерівський план знищення європейських жидів».**

Джерело: Герапьд Рейтлінгер. Остаточне вирішення, с. 19.

Але немає жодного обґрунтування цієї гіпотези про кодовану мову, і це дозволяє говорити про будь-який документ що завгодно. От два приклади. Перший - лист Герінга від 31 липня 1941 року (тобто через місяць після процитованого вище листа Гейдріха значення слів раптом змінилося!).

Цим листом Герінг доповнює свої директиви Гейдріху: **«У порядку доповнення до завдання, що було поставлене перед вами наказом від 24 січня 1939 року забезпечити з урахуванням обставин найбільш вигідне вирішення жидівського питання шляхом еміграції та евакуації, я доручаю Вам даним листом зробити всі необхідні приготування до загального вирішення жидівського питання в зоні німецького впливу в Європі... Я доручаю вам швидко представити загальний проект із переліком організаційних мір та конкретних і матеріальних передумов для реалізації того остаточного вирішення жидівського питання, на яке ми сподіваємося».**

Джерело: Хілберг (цит. тв.) 2-е видання, с.401 (NG2586-E.P.S.710).

Показово, що цитуючи цей документ (*на сторінці 108 своєї книги*) Рейтлінгер відтинає початок, який стосується еміграції та евакуації, тоді як цей лист пропонував нове розширення заходів щодо евакуації, прийнятих «з урахуванням обставин» у той час (у січні 1939 року), коли Гітлер ще не володів ні Польщею, ні Францією, тоді як у липні 1941 року він володів всією Європою.

Однак значення тексту Герінга цілком зрозуміле з першого абзацу: політика еміграції або евакуації жидів, що практикувалася дотепер у Німеччині, повинна відтепер, з урахуванням нових завоювань, поширюватися на всі зони Європи, що перебувають під німецьким пануванням. «Загальне вирішення» враховувало нову ситуацію. Воно могло стати «остаточним вирішенням» тільки після закінчення війни, коли, у випадку повної перемоги в Європі, включаючи Росію, остаточна евакуація в Африку або ще куди-небудь дозволила б досягти постійної мети Гітлера - «очистити Європу від жидів».

Отже, директива Герінга Гейдріху, якщо її не інтерпретувати відповідно до упередженої схеми, усього лише застосовувала до Європи те, що доти могло застосовуватися тільки в Німеччині. Мета, безсумнівно, нелюдська та злочинна, але вона ні на мить не припускала ідеї «знищення», що у Нюрнберзі їй приписував прокурор Роберт Кемпнер, заявляючи: **«Цими рядками Гейдріх і його співробітники отримали офіційне доручення на легальне вбивство (жидів)»**.

Герінг заявив протест проти англійського перекладу німецьких слів «загальне вирішення» як «остаточне вирішення». Прокурор Джексон змушений був визнати фальсифікацію та відновити істинний вислів.

Джерело: Міжнародний військовий трибунал, IX. 575.

24 червня 1940 року Гейдріх проінформував Ріббентропа про своє бажання здійснити як можна швидше «остаточне вирішення». Він писав:

«Глобальна проблема, поставлена нинішньою присутністю $3^1/_4$ мільйонів жидів на територіях, що перебувають сьогодні під німецьким суверенітетом, не може бути вирішена шляхом еміграції: відтепер стає необхідним територіальне остаточне вирішення».

Джерело: Виправдувальний документ № 464 процесу Ейхмана в Єрусалимі.

У той же час Гіммлер послав Гітлерові доповідну записку, що закінчувалася так: **«Я сподіваюся побачити жидівське питання остаточно врегульованим завдяки еміграції всіх жидів до Африки або до колонії»**.

Джерело: «Фиртельяресхефте», 1957,197.

Гітлер приєднався до цієї думки - адже 10 лютого 1942 начальник 3-го відділу німецького міністерства закордонних справ Радемахер писав в офіційному листі:

«Тим часом війна проти Радянського Союзу дозволила нам мати у своєму розпорядженні нові території для остаточного вирішення. Внаслідок цього фюрер вирішив переселити жидів не на Мадагаскар, а на Схід. Таким чином, немає більше необхідності вбачати Мадагаскар для остаточного вирішення».

Джерело: Документ NG3933 процесу Вільгельмштрассе, цитується Рейтлінгером у його книзі «Остаточне вирішення», с.79, де він знову надає інтерпретацію в сенсі «фікція» або «прикриття» без будь-якого обґрунтування.

Оригінальним висловом було «загальне вирішення жидівського питання», тобто таке, після якого до цього питання не потрібно буде більше вертатися. Але Герінг, що вжив його вперше в першому абзаці листа від 31 липня 1941 року, даючи Гейдріху вказівку підготувати це рішення (P.S.710 т.XXVI, с.265), повторив його й в останньому абзаці. Саме цей вираз головним чином і вживався, але в тім же самому сенсі, а не в сенсі ліквідації проблеми шляхом ліквідації тих, через кого ця проблема виникає. Після того, як сам Герінг у Нюрнберзі 20 березня 1946 року зловив за руку тенденційних перекладачів, суддя Джексон змушений був з ним погодитися (том IX, с.552). Але преса не промовила ні слова про цей інцидент, що руйнував всю теорію.

* * *

Другий приклад такої довільної зміни змісту слів для виправдання тези - конференція на Великому Ванзеє, що відбулася в Берліні 20 січня 1942 року.

На початку цієї конференції Гейдріх повідомив, що він тільки що призначений **«на посаду відповідального за підготовку остаточного вирішення жидівського питання в Європі... Відтепер він буде відповідати за всю сукупність мер, необхідних для остаточного вирішення жидівського питання без урахування географічних кордонів»** (*підкреслено мною - Роже Ґароді*).

Гейдріх далі підбив підсумки антижидівської політики, що проводилася до тієї пори:

а) Витиснення жидів з життєво важливих для німецького народу сфер.
б) Витиснення жидів з життєвого простору німецького народу.

Зважаючи на блискавичне просування німецької армії на Східному фронті (у СРСР) Гейдріх продовжив з врахуванням цієї нової ситуації: «З попереднього дозволу фюрера еміграція поступається місцем **іншому можливому рішенню: евакуації жидів на Схід»** (*підкреслено мною - Роже Ґароді*).

«Не можна розглядати ці акції інакше як паліативи, але вже накопичений у цій галузі практичний досвід має важливе значення для майбутнього остаточного вирішення жидівського питання» (*Джерело: N.G.2586G*).

Це остаточне вирішення могло бути здійснене лише після війни та пошуки його завжди велися в одному напрямку: вигнання всіх жидів з Європи. Гітлер ясно сказав послові в Парижі Абецу, що має намір «евакуювати всіх жидів з Європи після війни».

Джерело: «Документи з німецької зовнішньої політики» 1918-45, Серія Д, том X, с.484.

З тексту Ванзейської конференції (20 січня 1942):

«У ході остаточного вирішення жиди будуть спрямовані на Схід для використання їхньої праці. Жінки будуть відділені від чоловіків. Жиди, здатні працювати, будуть спрямовані великими колонами в райони, де здійснюються великомасштабні роботи, на будівництво доріг і внаслідок цього, безсумнівно, велике число загине в результаті природного відбору.

Ті, що зрештою залишаться, безсумнівно, будуть являти собою найдужчий елемент, заслуговують відповідного поводження, тому що вони є результатом природного відбору і їхнє звільнення повинне розглядатися як поява зародку нового жидівського руху (як показує історичний досвід)» (133133).

Ірвінг: **«Я читав звіти про процес Вільгельмштрассе, другого після Нюрнберзького. Потім була ще дюжина інших. Жоден з них не знайшов доказів, що у Ванзеє обговорювалася ліквідація жидів»** (33.9372-9373).

Ванзейський протокол - це звіт про конференцію, що відбулася 20 січня 1942 року, у якій взяли участь державні секретарі, адміністративно зацікавлені у вирішенні жидівського питання, і начальники служб, яким було доручене виконання. Йдеться про текст, у якому немає жодного слова ні про газові камери, ні про винищування, а тільки про депортацію жидів на Схід Європи.

Цей звіт має, крім того, всі характерні риси апокрифу, якщо розглянути фотокопію, опубліковану в книзі Роберта Кемпнера «Ейхман та спільники». (Ойропа Фер-Лаг,1961, с.132 і наступні): ні печатки, ні дати, ні підпису, шрифт звичайної друкарської машинки для друку на папері зменшеного формату і т.д.

У будь-якому випадку, у ньому нічого немає про газові камери.

У французькому перекладі, наприклад, слова «витиснення жидів з життєвого простору німецького народу» перекладені як «усунення жидів» з коментарем, що слово «усунення» означає «знищення»; тоді як насправді мова йде про «витиснення жидів». Той же фокус був пророблений в англійському та російському перекладах.

Однак, для того, щоб виразити свою рішучість витиснути жидів звідтіля, що вони називали своїм життєвим простором, німці більш охоче використовували інші олова, що мають той же зміст, такі як «Аусшаль-Тунг» (виключення, усунення) або частіше «Аусроттунг» (викорінювання). Останнє слово перекладають як «винищування», але по-німецькому «винищування» - «ферніхтунг». Приклад: у своїй промові в Познані перед обергруппенфюрерами (генералами СС) 4 жовтня 1943 року Гіммлер сказав: **«Тепер я маю на думці евакуацію жидів, викорінювання жидівського народу... Жидівський народ буде викоренений... і т.д.»** Уточнюючи свою думку в наступній фразі, він ужив слово «аусшальтунг» (P.S.1919.Т.XXIX, с.145). Інакше кажучи: **«Я думаю тепер про евакуацію жидів, про викорінювання жидівського народу й т.д.»** Але в «Досьє Ейхмана» Білліг перекладає: **«Під евакуацією жидів я маю на думці винищування жидівського народу»** (с.55) і **«евакуація жидів, тобто, винищування»** (с.47).

Інший приклад. У запису від 16 грудня 1941 року про свою бесіду з Гітлером (P.S.1517 Т.XXVII, с.270) Розенберг використовує вираз «Аусроттунг дес Юдентумс». На засіданні 17 квітня 1946 року американський адвокат Додд переклав «винищування жидів» (том XI, с.562). Розенберг протестував, але дарма. Втім, в промовах нацистів часто зустрічалося зворот «Аусроттунг дес Крістентумс», який щоразу перекладають як «викорінювання християнства з німецької культури» (див. «Журнал з історії Другої світової війни», 1 жовтня 1956, с.62). І тільки коли мова йде про юдаїзм (юдентум) або жидівський народ (дас юдіше фольк), слово «Аусроттунг» перекладається як «знищення» і до того ж стосовно людей – в той час як насправді йдеться про сутності.

Ванзейська конференція 20 січня 1942 року, де, як стверджують уже більше тридцяти років, нібито було ухвалене рішення про «знищення» європейських жидів, починаючи з 1984 року зникла з опусів навіть самих завзятих ворогів «ревізіоністів». У цьому пункті навіть їм довелося «ревізувати» свою історію: на Конгресі в Штутгарті в травні 1984 року ця «інтерпретація» була виведена із уживання.

Джерело: Еберхард Яккель і Юргем Ровер. «Вбивство жидів під час другої світової війни» DVA, 1985, с. 67.

В 1992 році Ієгуда Бауер назвав у газеті «Канадиєн Джуїш Ньюс» від 30 січня цю інтерпретацію Ванзейської конференції «глупою».

Врешті-решт, фармацевт Клод Прессак, який був зовсім недавно рупором ортодоксальних істориків-антиревізіоністів підтвердив цей новий перегляд ортодоксії. Він пише на с.35 своєї книги «Крематорії Освенціму» (вид. CNRS, 1993):

«20 січня в Берліні відбулася Ванзейська конференція. Хоча передбачалася акція «витиснення» жидів на Схід із згадуванням про «природний» відбір в процесі праці, ніхто тоді не говорив про промислову ліквідацію. У наступні дні та тижні не було ані дзвінка, ані телеграми, ані листа в будівельне управління Освенціма з приводу установок, призначених для цієї мети». Навіть у своїй підсумковій хронології він указує поруч із датою 20 січня 1942 року: «Ванзейська конференція щодо витиснення жидів на Схід» (с.114). Таким чином, замість «знищення» мова вже йде про «витиснення».

Також примітно, що у всій цій книзі, що має на меті «довести» тезу про знищення, не згадується більше документ, який після Ванзейських протоколів вважається самим важливим: лист Герінга Гейдріху від 31 липня 1941 року, у якому, як стверджували, «остаточне вирішення» означало «знищення», а не депортацію за межі Європи.

Під час процесу Цюнделя в Торонто в 1988 році також виникла суперечка щодо ролі «айнзатцкоманд» - свого роду добровольчих загонів, котрим гітлерівське верховне командування доручало знищення партизанів, які після блискавичного німецького наступу на Москву в 1941 році діяли в тилу німецьких військ, знищували склади та лінії зв'язку, щоб відрізати німецьку армію від її тилових баз. Цей опір був настільки ефективним, що Гітлер віддав айнзатцкомандам наказ безжалісно знищувати партизанських командирів і політичних комісарів. Серед цих комісарів було багато жидів. Вони відігравали важливу роль і сміливо йшли назустріч смерті.

На процесі в Торонто багато говорилося про участь цих жидів в опорі гітлеризму. Адвокат Цюнделя Крісті попросив історика Хілберга уточнити зміст нацистських наказів на цей предмет.

Крісті: Наказ, відданий айнзатцкомандам, зобов'язував: «Знищувати жидів - більшовицьких комісарів». А Ви перекладаєте: «Знищувати жидівський народ і жидівських комісарів». Так або не так?

Хілберг: Саме так.

Крісті: Таким чином, як Ви самі визнаєте, йшлося не про знищення жидів, а жидобільшовицьких політичних комісарів.

Хілберг: Гіммлер одержав наказ «вирішити проблему» (4-839).

Крісті: Мова йшла про проблему жидобільшовицьких комісарів. Це не означало: жидівську проблему. Адже йшла війна між комунізмом і нацизмом, чи не так?

Хілберг: Так, і політичні комісари, душа системи, підлягали розстрілу.

Крісті: Це не означало вбивства всіх жидів, які там перебували. Адже Гітлер вважав, що більшовизм - жидівського походження, і всі комісари - жиди?

Хілберг: Це була пропаганда. Але такий був намір із самого початку, з 22 червня 1941 року.

Крісті: Таким чином, для Вас мова йде про предмет віри?

Хілберг: Ні, це не предмет віри, це - впевненість.

Крісті: Чи можете Ви мені показати другий наказ Гітлера?

Хілберг: Я сказав, що була вирішальна директива Гітлера, викладена Герінгом у листі Гейдріху 31 липня 1941... Цей текст готував Ванзейську конференцію.

Крісті: Це був наказ або лист Гітлера?

Хілберг: Ні.

Крісті: Ви написали у Вашій книзі: «Гітлер віддав другий наказ». Чи так ні?

Хілберг: Саме так.

Крісті (*вертається до значення слова «переселення» на Схід*): «Чи означало це наказ знищити всіх жидів?» (4-855).

Хілберг: «Переселення» було синонімом депортації жидів до таборів смерті.

Крісті: Хіба не було плану депортації жидів на Мадагаскар?

***

Англійський історик Девід Ірвінг представив на процесі в Торонто почерпнуту із джерел інформацію щодо «остаточного вирішення»:

«Остаточне вирішення жидівського питання полягало в депортації жидів на різні території. Одним з варіантів був Мадагаскар, насамперед, після поразки Франції, але міць британського, а потім і американського флотів унеможливила реалізацію цього проекту.

Єдиний документ, який я маю, це запис телефонної розмови статс-секретаря Ламмерса з фюрером навесні 1942 року. Фюрер відповів Ламмерсу, що остаточне вирішення можливо тільки після закінчення війни.

Генріх Гіммлер писав гауляйтерам, що Гітлер дав йому наказ поетапно очистити Європу від жидів, із Заходу до Сходу. Це явно був наказ про депортацію (33.9351-9352).

Але не було аніякого наказу про знищення жидів. Такого наказу немає в жодному архіві у світі, включаючи жидівські архіви, які співпрацювали зі мною. Я повинен також підкреслити, що в британських архівах, де ми розшифрували німецькі коди частин СС, що діяли на східному фронті, навіть за допомогою англійських машин для розшифровки кодів нам не вдалося розшифрувати жоден код, яким Гітлер віддавав би наказ знищувати жидів» (33-9376).

Це могли зробити тільки історики, котрі нібито вміють читати між рядків і при перекладі дають волю своєму обуренню.

***

Адвокат Крісті процитував сторінку 651 книги Хілберга, де написане: **«У листопаді 1944 року Гіммлер вирішив, що за різних політичних причин жидівське питання можна вважати вирішеним і 25 листопада віддав наказ про демонтаж всіх установок для вбивства людей»**.

Джерело: свідчення Курта Бехера, 8 березня 1946. P.S.3762.

Хілберг визнав, що не було такого наказу Гіммлера. (4.861-864). **«Бехер у своєму свідченні, імовірно, відтворював його по пам'яті, так що немає потреби використовувати в точності слова, ужиті Гіммлером»** (4.867).

Знову: Хілберг сказав, що Бехер сказав, що Гіммлер сказав...

У результаті довгих історичних досліджень, проведених ученими різного походження під тиском критики ревізіоністів, директор Інституту сучасної історії Національного центру наукових досліджень пан Франсуа Бедаріда підбив підсумок цих робіт в «Оцінці числа жертв Освенціму»: **«Колективна пам'ять тримається за цифру 4 мільйони - ту, котра на підставі радянського звіту фігурувала дотепер в Освенцімі на пам'ятнику жертвам нацизму, однак у Єрусалимі музей Яд ва-Шем вказував, зі свого боку, що ця цифра набагато перевищує реальну».**

Після війни за роботу узялися вчені. У результаті їх терплячих і ретельних досліджень з'ясувалося, що цифра 4 мільйони не має ніякої серйозної основи й не може бути збережена.

Трибунал, що спирався на свідчення Ейхмана, залишився при думці, що політика знищення привела до смерті 6 мільйонів жидів, з яких 4 мільйони загинули в таборах. Якщо опиратися на останні роботи та на саму надійну статистику, наведену в книзі Рауля Хілберга «Знищення європейських жидів» (Файяр, 1988), ми одержимо цифру загиблих в Освенцімі порядку одного мільйона. Сьогодні всі фахівці сходяться на загальному числі жертв від 950-000 до 1,2 мільйони».

Джерело: «Ле Монд», 23 липня 1990 року.

У дійсності в німецькому виданні своєї книги Ж.Прессак ще раз знизив цифру до 600000 і її перегляд, очевидно, не завершений.

Проте й після того, як офіційне число жертв в Освенцімі-Біркенау знижено із чотирьох до одного мільйона, продовжують повторювати ту ж саму загальну цифру: 6 мільйонів знищених жидів. Дивна арифметика: 6-3=6.

Про те, що «остаточне вирішення» жидівського питання відносилося лише до післявоєнного періоду, свідчить і «Коричнева папка», яка датується літом 1941 року. Її розділ, що має назву «**Директиви щодо вирішення жидівського питання**», уточнює: «Всі заходи, що стосуються жидівського питання на окупованих східних територіях, можуть бути застосовані лише після війни, коли жидівське питання в Європі знайде своє загальне вирішення».

Джерело: P.S.702. Генрі Моннерей. «Переслідування жидів у східних країнах за даними Нюрнберзького процесу». C.D.J.C.1949.

Все це жодним чином не пом'якшує злочини Гітлера. Насправді йдеться про заклик звернутися до очевидних фактів, від яких не можуть відвернутися навіть самі затяті прихильники тези про «знищення»: Гітлер протягом двох останнього років війни, після Сталінграда, був доведений до розпачу - союзники своїми бомбуваннями зруйнували його центри воєнної промисловості, дезорганізували транспорт. Він був змушений мобілізувати нові ресурси, втративши свої заводи, і не був одержимий фатальною для його військових зусиль ідеєю знищити військовополонених, що були в його розпорядженні, і жидів, замість того, щоб змусити їх працювати, нехай у нелюдських умовах, на своїх підприємствах. Навіть Поляков у своєму «Катехізисі ненависті» (с.3) підкреслює це абсурдне протиріччя: **«Було б більш рентабельно використовувати їх на найважчих роботах, тримати їх у резерві»**. Пані Ханна Арендт також показує безглуздість подібної операції: **«Нацисти робили щось прямо-таки марне, якщо не шкідливе для самих себе, коли в розпал війни, незважаючи на брак будматеріалів і прокату споруджували величезні та дорогі фабрики знищення і організовували транспортування мільйонів людей... У наявності протиріччя між цим образом дій і вимогами війни, що надає всьому цьому підприємству божевільний та химерний характер»**.

Джерело: Ханна Арендт. Тоталітарна система. Париж, 1972, с. 182.

Але найбільш дивним є те, що такі витончені автори, як Поляков і Ханна Арендт, настільки затемнили свої мозки своїми апріорними установками, що не поставили під сумнів свої сюрреалістичні гіпотези та не звернулися до документів і фактів.

В Освенцімі-Біркенау знаходилися потужні підприємства фірми Фарбен-Індустрі (хімічні), Сіменс (транспорт), Портланд (будматеріали). У Моновиці (один з таборів-супутників Освенціма) працювали 10000 ув'язнених, 100000 цивільних робітників і 1000 англійських військовополонених.

Джерело: Німецькі злочини в Польщі. Варшава, 1946, т.1, с.37.

З 1942 по 1944 рік з 39 таборів-супутників Освенціма 31 використовував ув'язнених як робочу сила, 19 з них у більшості жидів, 25 січня 1942 року Гіммлер послав наступну директиву генеральному інспекторові концтаборів: **«Підготуйтеся прийняти 100000 жидів... У найближчі тижні концтаборам будуть доручені важливі економічні завдання»**.

Джерело; No.020 і далі.

У травні 1944 року Гітлер наказав використовувати 200000 жидів у якості робітників відповідно до будівельної програми Ягера та у рамках організації Тодта.

18 листопада 1943 року по СС був відданий наказ про видачу премій ув'язненим-жидам, що відзначилися в праці.

Джерело: Центр Музею Освенціму, 6-1962, с.78.

Таким чином, мова йде не про щось «божевільне або химерне», а навпаки, про невмолимий реалізм. Але насамперед це надає додаткові аргументи поставити під сумнів тези прихильників «теорії знищення».

Б) Показання свідків

На Освенцімському процесі, що проходив у Франкфурті з 20 грудня 1963 року по 20 серпня 1965 року у величезному театрі, як і належить політичної операції, перетвореної у великий спектакль, юридична мізансцена не змогла обійтися без того, що в обґрунтуванні свого вироку суд змушений був визнати, наскільки незначні матеріали він мав у своєму розпорядженні для цієї мети:

«Суду бракувало майже всіх джерел інформації, які зазвичай використовуються в карному процесі для вірного істинного відтворення фактів у тому вигляді, у якому вони реально відбувалися в момент вбивства. Бракувало трупів жертв, звітів про розкриття, висновків експертів про причину смерті; бракувало слідів, залишених винними, знарядь злочину і т.д... перевірка свідчень була можливою лише в рідкісних випадках».

Джерело: стор. 109 обґрунтування вироку.

Знаряддям злочину, відповідно до обвинувачення, були «газові камери». Але від них судді не знайшли аніяких слідів!

Їм, безсумнівно, було удосталь «загальновідомого факту» – майже так за часів полювання на відьом ніхто не насмілювався ставити під сумнів їх «злягання з дияволом», не ризикуючи самому піти на вогнище.

Один з юристів, посланих американцями в Дахау, що став американським табором і центром «суду над військовими злочинцями», Стівен Пінтер писав:

«Я жив у Дахау протягом 17 місяців після війни як військовий суддя США – і я можу засвідчити, що в Дахау не було газових камер. Те, що показують відвідувачам і невірно називають газовою камерою, насправді - пічка крематорію. Ніяких газових камер не було й в інших концтаборах у Німеччині. Говорять, була газова камера в Освенцімі, але Освенцім перебував у російській зоні, і росіяни не дозволили нам його відвідати... Використовувався також старий пропагандистський міф, відповідно до якого були вбиті мільйони жидів. Я можу затверджувати, провівши 6 років після війни в Німеччині та в Австрії, що було вбито багато жидів, але, зрозуміло, менше мільйона, і я думаю, що є найбільш кваліфікованим фахівцем, щоб судити про це».

Джерело: лист Пінтера в католицькому щотижневику «Аур Санді Візітері», 14 червня 1959 року.

За відсутності письмових доказів і бездоганних документів, Нюрнберзький трибунал змушений був, як всі наступні романісти та постановники фільмів, ґрунтуватися на «свідченнях».

Уцілілі, що буди викликані як свідки і засвідчили існування «газових камер», робили це не на підставі того, що самі бачили: вони лише «чули, що про це говорили».

Типовий приклад - доктор Бенедикт Каутський, що успадкував від свого батька керівництво австрійською соціал-демократичною партією.

Заявивши, що в Освенцімі ніхто не виживав більше трьох місяців (хоча сам він перебував там три роки), він написав у своїй книзі «Диявол і проклятий», опублікованої у Швейцарії в 1946 році, із приводу «газових камер»:

«Я сам їх не бачив, але про їх існування мені казали багато людей, яким можна вірити».

Багато з показань вважаються основними, зокрема, показання Рудольфа Хесса, Заукеля та Нізлі («лікаря з Освенціма»).

Головним свідком для «доказу» тези переможців, що вирядилися у тоги суддів, був колишній комендант Освенціма Рудольф Хесс.

Показання, які він дав після арешту та у Нюрнберзі відповідали тому, що трибунал очікував від нього.

От заява, зроблена під присягою та підписана Рудольфом Хессом 5 квітня 1946 року:

«Я був комендантом Освенціма до 1 грудня 1943 року і за моєю оцінкою мінімум 2500000 жертв були знищені в газових камерах та крематоріях і ще мінімум півмільйона загинули від голоду та хвороб, таким чином загальне число - близько 3 мільйонів. «Остаточне вирішення» жидівського питання означало знищення всіх європейських жидів. Я одержав наказ підготувати знищення в Освенцімі в червні 1941 року. У цей час у Генерал-губернаторстві вже існували ще три табори знищення: Бельзен, Треблінка, Вользек».

Не можна уявити собі більш повного підтвердження тих тез, які засоби масової інформації вульгаризують уже півстоліття.

Однак у цьому тексті вже містяться три явних протиріччя з істиною:

1) Цифру 3 мільйони загиблих в Освенцімі, необхідну для виправдання загального числа жидівських жертв (6 мільйонів), офіційну цифру, оголошену на початку Нюрнберзького процесу й таку що не перестає залишатися лейтмотивом офіційної історії і засобів масової інформації і опісля, варто було б зменшити мінімум на 2/3, доказом чому служить нова меморіальна дошка в Освенцімі-Біркенау, на якій цифра 4 мільйони замінена іншою: біля одного мільйона.

2) Табори в Бельзеці і Треблінці не існували в 1941 році, вони були відкриті лише в 1942 році.

3) Що стосується табору у Вользеку, то його ніколи не було на жодній карті.

Як можна було занести до протоколу без попередньої перевірки це «основне свідчення»?

Сам Хесс пояснив: перші заяви були зроблені під контролем польської влади, яка його заарештувала.

У книзі «Комендант Освенціма: автобіографія Рудольфа Хесса», на с. 174 говориться:

«Під час мого першого допиту визнання були з мене вибиті. Не знаю, що в цьому протоколі, хоча я його підписав» (5.956)[6].

Хесс сам описав у своїх краківських рукописах обставини першого допиту, якому його піддала британська військова поліція.

«Я був арештований 11 березня 1946 року в 23 години... «Філд Секьюрити Поліс» піддала мене хворобливій обробці. мене доставили в Хайде, у ту саму казарму, звідки я був звільнений англійцями вісім місяців тому назад. Тут відбувся мій перший допит, у ході якого були використані кулачні аргументи. Я не знаю змісту протоколу, хоча я його підписав. Стільки алкоголю та ударів батогом - це було занадто навіть для мене. Кілька днів по тому мене доставили в Майден на Везері, головний слідчий центр британської зони. Там із мною поводилися ще гірше з подачі прокурора та коменданта».

Джерело: документ No. 1210.

Лише в 1983 році було підтверджено, що Рудольфа Хесса піддали тортурам, щоб одержати від нього «докази», що він знищив до 1943 року в Освенцімі «два з половиною мільйони жидів».

Руперт Батлер написав книгу «Легіони смерті». Він навів у ній свідчення Бернарда Кларка, що заарештував Рудольфа Хесса, домігшись від його дружини під погрозою смерті її самої і її дітей адреси ферми, де ховався Хесс і де він був арештований 11 березня 1946 року. Батлер розповідає, що йому знадобилися три дні тортур, щоб одержати «зв'язну заяву» (яку ми тільки що процитували, підписану 14 березня 1946 року о 2 годині ранку).

Після арешту його били настільки, що «зрештою військовий медик був змушений втрутитися, сказавши капітанові: «Накажіть припинити, інакше Ви отримаєте труп».

Слід зазначити, що Батлер, як і його співрозмовник Кларк, здається цілком задоволені застосовуванням катувань.

Американська слідча комісія в складі суддів Ван Родена та Сімпсона, відряджена до Німеччини в 1948 році з метою розслідувати порушення, зроблені американським військовим трибуналом у Дахау, який судив 1500 німецьких полонених і засудив 420 з них до смертної кари, установила, що обвинувачувані піддавалися фізичним і психічним катуванням всіх видів, для того щоб змусити їх зробити потрібні «визнання». В 137 з 139 досліджених випадках німецькі полонені одержували в ході допитів удари ногою по яйцях, які залишали незагойні рани.

Джерело: інтерв'ю судді Едуарда Ван Родена журналу «Прогресів» у лютому 1949 року.

Освенцімський процес

Доля головного обвинувачуваного, останнього коменданта Освенціму Рихарда Бера, який вмер перед початком процесу, заслуговує на особливу увагу. Він був арештований у грудні 1960 року на околицях Гамбургу, де він жив і працював лісником. У червні 1963 року він помер у в'язниці за таємничих обставин.

Відповідно до багатьох джерел і звітів французької преси, Бер під час попереднього загратування завзято відмовлявся підтвердити існування газових камер у секторі, який колись перебував під його доглядом.

Джерело: Герман Лангбайн. Освенцімський процес. Франкфурт, 1965.

Звіт про розтин Судово-медичного інституту при Франкфуртском університеті засвідчує: *«Не можна виключити отруєння отрутою, що не має запаху і не спричиняє роз'їдаючої дії».*

---

[6] Машинописний документ на 8 сторінках був підписаний Хессом в 2 години 30 хвилин ранку 14 березня 1946 року. Він не має істотних відмінностей від того, що Хесс лотом говорив і писав у Нюрнберзі і Кракові.

Нюрнберзький адвокат Еберхард Енгельгардт цитує цей уривок із звіту про розкриття в листі, спрямованому до Франкфуртської прокуратури 12 листопада 1973 року, і стверджує, що Бера отруїли під час слідства.

Другий приклад: звіт офіцера СС Герштейна, який настільки явно відхиляється від істини, що Нюрнберзький військовий трибунал відмовився прийняти його як доказ 30 січня 1946 року, але він був використаний на процесі Ейхмана в Єрусалимі в 1961 році.

Відповідно до цього «свідка», число жертв (60000 у день у трьох таборах: Бельзеці, Треблінці і Собіборі) досягало 25 мільйонів.

Джерело: P.S.1553.

Крім того, він бачив 700 або 800 чоловік, втиснутих стоячи до кімнати площею 28 квадратних метрів (більше 28 чоловік на квадратний метр!).

Професор Рок написав дисертацію, що доводила неймовірність «звіту Герштейна» і заслужила високу оцінку. Ален Деко в «Матен де Парі» від 13 грудня 1986 року писав, що *«всі дослідники повинні відтепер враховувати цю роботу»*, додаючи, що професор Рок *«у цей час є людиною, найкраще інформованою про справу Герштейна».*

Після цього в хід пішли адміністративні заходи. Рок підготував свою дисертацію в Парижі під керівництвом професора Ружо, а захист був перенесений у Нант, під керівництво професора Рив'єра. Потім під приводом, що він не сплатив свій запис на літературний факультет у Нанті, Анрі Рок був позбавлений докторського ступеня.

Третій приклад, що стосується самих знаменитих «свідків»: доктор Міклош Нізлі, що написав «Лікар з Освенціму» (опублікований Жаном Полем Сартром в 1953 році в «Ле Тан Модерн»), депортований угорський лікар.

Приклад: газові камери, повідомляє нам Міклош Нізлі, мали довжину 200 м. У Нюрнберзьких документах говориться, що вони мали площі або 210 м2, або 400 м2, або 580 м2. Це дає відповідно ширину 1м 05 см, 2 метри або 2м 90 см. Цього занадто мало, щоб 3000 чоловік входили та вільно переміщалися усередині при наявності колон у центрі і ослонів з кожної сторони.

Примітно, що «Енциклопедія юдаїка» (1971) і «Енциклопедія Голокосту» (1990) тепер навіть не згадують цей опус, оскільки, безсумнівно, вважають його дискредитованим після критики якій піддав його Поль Рассіньє.

Його перше твердження: коли він прибув у табір (наприкінці травня 1944 року), винищування в газових камерах тривало вже 4 роки. Але Нюрнберзький документ N0 4.401 указує, що команди крематоріїв були утворені лише в серпні 1942 року, а документ 4.463 - що вони були готові лише 20 лютого 1943 року.

У серпні 1960 року Мюнхенський інститут сучасної історії зробив заяву для преси:

«Газові камери в Дахау ніколи не були добудовані та не вводилися в дію... Масове знищення жидів у газових камерах почалося в 1941-42 р. і тільки в деяких місцевостях окупованої Польщі, за допомогою технічних установок, призначених для цієї мети, але в жодному разі не на німецькій території».

Джерело: «Ді Цайт», 19 серпня 1960.

Інші приклади.

Заукель (один з головних обвинувачуваних). Засідання Нюрнберзького Трибуналу 30 травня 1946 року:

«Я підтверджую, що мій підпис фігурує в цьому документі. Я прошу в трибуналу дозволу пояснити, яким чином цей підпис був отриманий.

Цей документ був мені представлений у готовому вигляді. Я попросив дозволу прочитати його і вивчити, щоб вирішити, чи повинен я його підписувати. У цьому мені відмовили... Потім увійшов чи то польський, чи то російський поліцейський і запитав: «Де цей листок Заукеля? Ми заберемо Заукеля із собою, а його родина буде доставлена на радянську територію». Я батько п'ятьох дітей і, розмислюючи про свою родину, я підписав цей документ».

***

Зі свідчень обвинувачуваних особливо викривальними були показання генерала Олендорфа. Він керував з літа 1941 по літо 1942 року «айнзатцкомандами», яким було доручено знищувати політичних комісарів, котрі керували партизанським рухом на півдні Росії. На Нюрнберзькому процесі він заявив, що одержав усні накази, що додали до його функцій знищення жидів, включаючи жінок і дітей за допомогою спеціально пристосованих для цієї мети вантажівок.

Джерело: МВТ[7], том IV, с. 311-355, т. XXII, с. 478-480, 491-494, 509-510, 538.

Свідчення генерала Олендорфа на його другому процесі (дев'ятий процес НВС) було зовсім іншим. Спочатку він відмовився від своїх заяв перед МВТ, що стосуються усного наказу про винищування жидів: він визнав, що вбивав жидів і циганів, але в рамках боротьби проти партизанів, а не відповідно до особливого плану знищення жидів і циган. Він зізнався також, що вбив 40000 чоловік, а не 90000, як він засвідчив перед МВТ.

Джерело: МВТ, том IV, с. 223-312.

Історикам критичного напрямку не протиставляють жодної зустрічної критики, не проводяться будь-які наукові дискусії: у найкращому разі їхні роботи замовчуються, у найгіршому випадку проти них застосовуються репресії.

Замовчуються, наприклад, роботи Поля Рассіньє, історика та колишнього в'язня таборів Бухенвальд і Дора. Цей батько критичної історії гітлерівських злочинів опублікував книги: «Брехня Одіссея», «Драма європейських жидів», «Справжній процес Ейхмана».

В Америці був оточений змовою мовчання та піддався багатьом переслідуванням інженер Лейхтер, фахівець із страт за допомогою газу в деяких американських в'язницях, який здійснив суто технічні експертизи «газових камер» в Освенцімі під час вищезгаданого процесу Ернста Цюнделя в Торонто.

Репресіям піддався професор Форіссон, вигнаний з кафедри професора Ліонського університету. Його судили, а потім була спроба його вбити, притому він був серйозно поранений - і все через те, що він поставив під сумнів існування «газових камер».

У березні 1978 року був убитий французький історик Франсуа Дюпра за те, що опублікував брошуру одного австралійця, що ставить під сумнів цифру 6 мільйонів убитих.

Анрі Рок не отримав докторський ступень за свою дисертацію з оцінкою «дуже добре», тому що піддав критичному аналізу «звіт Герштейна».

Видавець «Анналь д'істуар ревізіоніст» П'єр Гійом був змушений відмовитися від видання цього журналу, після того як його розорили штрафами і побили вітрини його книгарні.

У Німеччині юрист Вільгельм Штегліх у своїй книзі «Міф про Освенцім» (1978) піддав критичному дослідженню тексти, свідчення і знаряддя злочину в концтаборах і виявив безліч протиріч. За це в нього відібрали навіть звання доктора права, спираючись на гітлерівський закон від 7 червня 1939 року. (Кодекс Рейха, том 1, з 1326).

В Америці історик Артур Бутц спробував розібратися де істина, а де міфологія в книзі «Містифікація XX століття (1976). Продаж цієї книги заборонений у ряді країн, у тому числі в Німеччині і Канаді.

У Торонто (Канада) розпочали судовий процес проти Ернста Цюнделя за публікацію книги Ричарда Харвуда «Чи дійсно загинули 6 мільйонів?», хоча навіть офіційна відповідь на це питання теж негативна.

Ці замовчування, переслідування і репресії проти критичної історії гітлерівських злочинів спираються на вкрай брехливі і наклепницькі передумови: показувати, що неабиякі злочини Гітлера проти жидів, так само як і проти всіх його ворогів - німецьких і слов'янських комуністів, які перемогли його, викривати його жорстокість можна й не вдаючись до брехні. За словами супротивників критичної історії (яку вони називають «ревізіоністською») це означає «виправдувати Гітлера або щонайменше пом'якшувати його злочини»!

Показувати, що нацистські злочини не зводяться до великого погрому проти одних жидів, що 50 мільйонів людей загинули в боротьбі проти фашизму - це, виявляється, «расизм», який спонукує до дискримінації і расової ненависті!

Проти такого диригування ненавистю до критичних дослідників ми сьогодні й виступаємо, зібравши це досьє в надії, що воно послужить поштовхом до початку справжньої дискусії про об'єктивні реалії минулого, не нав'язуючи тому або іншому дослідникові ніякої політичної задньої думки, не прирікаючи його заздалегідь на репресії і замовчування. Немає майбутнього там, де нескінченно підтримується ненависть, що підживлюється брехнею.

Критика історично перевірених свідчень і наукових досліджень дозволить дати громадській думці можливість поміркувати над учорашніми злочинами, щоб запобігти майбутнім. Це і моральний і науковий обов'язок.

---

[7] МВТ - скор. Міжнародний військовий трибунал - суд над головними військовими злочинцями. НВС - Нюрнберзькі військові суди - загальне позначення наступних процесів менш важливих злочинців. Деякі з обвинувачуваних фігурували на декількох із цих процесів. Генерал Олендорф обвинувачувався на дев'ятому з них - див. т. 4 НВС

Навіть сумлінні митці з великий талантом дотепер мають у своєму розпорядженні лише довільні та брехливі цифри.

Від цього не врятовані й справжні шедеври, такі як роман Робера Мерля «Смерть моє ремесло», що відтворює від першої особи біографію Хесса, коменданта Освенціма. Навіть називаючи голослівні цифри цього лжесвідка, Робер Мерль піднімається іноді до стилю, гідного Стендаля:

«Прокурор вигукнув:
- Ви вбили три з половиною мільйона чоловік!
Я попросив слова і сказав:
- Прошу вибачення, але я вбив усього два з половиною мільйони.
У залі зашуміли. Втім я лише виправив невірну цифру».

Джерело: Робер Мерль. «Смерть моє ремесло». Вид. Галлімар, 1952, с. 365-366.

В кінематографії блискучій і тонкий фільм Алена Рене «Ніч і туман» створює незабутній образ варварства та мучеництва, але все спотворюється і стає неприродним, коли в ньому бездоказово говориться про 8 мільйонів жидів, нібито вбитих в Освенцімі.

Втім, було і скоро буде ще більше книг та кіно- і телефільмів, які перекручують суть злочинів Гітлера. Скільки разів відразу після звільнення, коли ціле покоління могло особисто свідчити і судити, прославлялися подвиги тих, хто найбільш ефективно боровся проти нацистів. Фільм «Битва за важку воду» про вирішальний подвиг Жоліо-Кюрі і його команди, що викрали в Норвегії запас важкої води, що дозволив би Гітлерові першим створити та застосувати атомну бомбу. Фільм «Битва на рейках» показав, як залізничники саботували німецькі перевезення, щоб паралізувати концентрацію їх військ. А скільки фільмів, таких як «Чи горить Париж?», показали, всупереч перебільшенням вагомості закордонних штабів, що повсталий народ Парижа сам звільнив своє місто, взяв у полон німецького губернатора Фон Хольтиця і примусив капітулювати.

І навпаки, скільки разів нам прокручували «Вихід», «Голокост», «Шоа» та інші кінороmани - щотижня сльозоточиві картинки наводнюють наші екрани, немов «жертовні» страждання деяких були безмежно благороднішими і непорівнянними із стражданнями всіх інших у їхній героїчній боротьбі.

Фільм «Шоа» Ланцмана протягом 9 годин нав'язує нам - через нескінченні образи кам'яних стін і поїздів із гнітючими шумовими ефектами - начебто свідчення на кшталт розповіді перукаря із Треблінки, що вмістив на площі 16 квадратних метрів 60 жінок і 16 перукарів.

У цього «Шоа-Бізнесу» є щедрі спонсори, насамперед, держава Ізраїль. Менахем Бегін виділив на фільм «Шоа» 850000 доларів як на «проект, що має національне значення».

Джерело: Жидівське телеграфне агентство, 20 червня 1986. «Джуїш Джорнал», Нью-Йорк, 27 червня 1986.

Один з фільмів, що вніс найбільший вклад у маніпуляцію світовою громадською думкою - телефільм «Голокост», який є злочином проти історичної істини. Його основна ідея: подія такого масштабу, як знищення 6 мільйонів жидів, не могла залишитися непоміченою усім німецьким народом. Отже, якщо німці не знали - це через те що вони не хотіли знати, і тому вони винні».

Джерело: «ЛІберасьон», 7 березня 1979.

А от отрутні плоди, які приносять ці «катехізиси ненависті»: «Всіх ворожі агентів потрібно вислати з країни. Вже два роки ми просимо дозволу зробити це. Те, що нам потрібно - просте і зрозуміле: дозвіл і достатня кількість кораблів. Обов'язок підтримувати ці кораблі на плаву, на жаль, покладений на паризький муніципалітет».

Джерело: Паризький офіційний муніципальний бюлетень, звіт про засідання 27 жовтня 1962 року, с. 637.

Це не було необміркованим зауваженням, що пан Московим підтвердив на затіяному ним самим процесі за позовом про наклеп: «Я дійсно шкодував, що вороги Франції не знищені… жалкую й дотепер!» («Ле Монд», 17 січня 1963).

Після першої серйозної і тверезої книги, написаної зараз же після звільнення з Бухенвальда «Концентраційний Всесвіт» (Вид. Мінюі, 1946), Давид Руссе показав нам у тонкій літературній формі в «Днях нашої смерті» більшість затасканих шаблонів, які являють собою матрицю літератури про концтабори.

В «Треблінці» Мартіна Грея були використані послуги великого французького письменника для опису табору, куди він жодного разу не ступав ногою. Від фальшивих архівів Міністерства в справах ветеранів, «відкритих» Сержем Кларсфельдом до брехливих апокаліптичних писань Елі Візеля (лауреата Нобелівської премії), який навіть бачив «своїми очима», «гігантські язики полум'я», що піднімалися з рову, куди «кидали маленьких дітей» (це полум'я не засік жоден з американських літаків, що постійно літали над табором). У ритмі крещендо жаху та марення він додає:

«Пізніше я почув від свідка, що кілька місяців потому земля не переставала трястися, і час від часу з неї виривалися гейзери крові» (цього разу йдеться про «свідка» Бабиного Яру).

Джерело: Елі Візель. Слова іноземця. Вид. дю Сей, 1982, с. 192, 86.

Апофеоз белетризованих бестселерів такого роду - «Щоденник Анни Франк». Цей чудесний і зворушливий роман підмінює собою реальність і знову міф маскується під історію.

Англійський історик Девід Ірвінг, виступаючи на процесі Ернста Цюнделя в Торонто 25 і 26 квітня 1988 (33.9399-9400), сказав про «Щоденник Анни Франк»:

«Батько Анни Франк, з яким я листувався протягом декількох років, зрештою дав згоду на лабораторні дослідження рукопису «Щоденника», чого я вимагаю завжди, якщо документ спірний».

Цю експертизу провела лабораторія німецької кримінальної поліції у Вісбадені. Її висновок: частина «щоденника» Анни Франк написана кульковою писачкою (такі писачки з'явилися в продажі тільки в 1951 році, а Анна Франк померла в 1945).

Девід Ірвінг продовжував: **«Мій власний висновок щодо «Щоденника» Анни Франк такий, що значна його частина дійсно написана жидівською дівчинкою. Ці тексти потрапили до її батька, Отто Франка, після трагічної смерті молодої дівчини від тифу в одному з концтаборів. Її батько та інші невідомі мені особи внесли невідому кількість правок у цей «Щоденник», щоб надати йому комерційний вигляд – і це збагатило одночасно і Фонд Анни Франк. Але як історичний документ, ця книга не має ніякої цінності, тому що текст був підроблений».**

Цей « Шоа-Бізнес» використовує лише «свідчення», що згадують про різні способи вбивства жертв газом, але нам жодного разу не показали, як діє хоча б та єдина «газова камера» (Лейхтер довів фізичну та хімічну неможливість її роботи), жодної з тих незліченних вантажівок, що нібито служили «газовими камерами на колесах» з використанням вихлопних газів моторів, ні тонн попелу від трупів, що мав залишитися після кремації.

«Немає жодної світлини газових камер, а трупи обернулися на дим. Залишилися лише свідки».

Джерело: Ле Нувель Обсервер», 26 квітня 1985 року.

Нескінченна дешевка Клода Ланцмана творилася в такий же спосіб. Сам автор визнав: **«Довелося робити цей фільм з нічого, без архівних документів, усе вигадувати»**.

Джерело: «Ліберасьон», 25 квітня 1985 року.

В) Знаряддя злочину

Якщо подивитись із точки зору мети судового процесу, найважливішим було б заслуховування експертів з великої кількості питань - щоб можна було переконатися у достовірності численних свідчень і низки «документів». Дозволимо собі сформулювати деякі із цих питань:

- Скільки часу потрібно газу «Циклон Б», щоб він подіяв, і в чому проявляється його дія?

- Упродовж якого часу цей газ зберігає активність в закритому приміщенні (без вентиляції або з вентиляцією відразу ж після використання)?

- Чи можна було, як стверджують, входити в приміщення, просочені газом Циклон Б, усього через півгодини після використання цього газу?

- Чи можливе повне спалення трупів у печі крематорію за 20 хвилин?

- Чи могли печі крематоріїв працювати день і ніч без перерви?

- Чи можна спалювати людські трупи в ровах завглибшки в декілька метрів і якщо так - то за який час?

Жодних «доказів» дотепер не надали.

Назвемо лише два приклади:

- «газові камери на колесах» - спеціальні вантажівки;

- мило, зроблене з людського жиру (газетна качка, що була в ходу ще під час війни 1914-18 рр. «Вбивство газом» це теж, до речі, оновлений і запущений заново варіант оповідань про вбивство газом сербів болгарами в 1916 році).

Джерело: «Дейлі Телеграф», Лондон, 22 березня 1916, с. 7. «Дейли Телеграф», Лондон, 25 червня 1946, с. 5.

Історія про винищування в справжніх «газових камерах на колесах», тобто у вантажівках, у яких тисячі людей нібито вбиті спрямованими всередину вихлопними газами від двигунів, уперше підкинута західній громадській думці газетою «Нью-Йорк Таймс» 16 липня 1943 року, с. 7. Раніше ця тема розвивалася тільки в радянській пресі.

І в цьому випадку знаряддя злочину (сотні або тисячі вантажівок, пристосованих для вбивства) зникли. Жодна із цих вантажівок не фігурувала на жодному процесі як речовинний доказ.

Можна відзначити також, що якщо план «знищення» повинен був залишатися абсолютною «таємницею», як про це казав Хесс, здається дивним, що про нього знали тисячі шоферів вантажівок і члени похоронних команд, завдяки яким тисячі трупів чарівним чином зникли. Всі ці учасники ставали власниками «жахливої таємниці».

Візенталь запустив легенду про «мило із чоловічини» у статтях, опублікованих в 1945 році в газеті австрійської жидівської громади «Дер Нойе Вег». Так у статті з назвою «РІФ» він писав:

«Жахливі слова «відправити на мило» вперше довелося почути наприкінці 1942 року. Це було в Генерал-Губернаторстві (тобто в Польщі), а фабрика знаходилася в Галичині - в Бельзені. Із квітня 1942 року по травень 1943 року 900000 жидів були використані як сировина для цієї фабрики».

Після переробки трупів на сировину, писав Визенталь, ***«жирові відходи використовувалися для виготовлення мила»****. І далі:* ***«З 1942 року люди в Генерал-губернаторстві добре знали, що означає мило РІФ. Цивілізований світ не може собі уявити, яку радість це мило викликало в нацистів у Генерал-губернаторстві і їхніх дружин. У кожному шматку мила вони бачили жида, який чаклунським чином засунутий туди і не стане другим Фрейдом, Эрліхом або Ейнштейном».***

Меморіал Яд ва-Шем цілком офіційно відповідає, що нацисти не робили мила з жидівських трупів. Під час війни Німеччина страждала від нестачі жирів і виробництво мила перейшло під контроль уряду. На шматках мила ставилися букви RIF - абревіатура німецьких слів «Reichsstelle für industrielle Fettversorgung» (чистий промисловий жир). Хтось прочитав букву I як J (Jüdisches) і відповідно розшифрував «чистий жидівський жир». Слух поширився швидко.

***

Існує три документи, які дозволяють, якщо їх серйозно та привселюдно обговорити, покласти кінець полеміці про «газові камери»: це «Звіт Лейхтера» (5 квітня 1988), Краківська контр-експертиза від 24 вересня 1990 і Віденська експертиза.

Газ Циклон-Б на основі синильної кислоти, як стверджують, використовувався для вбивства безлічі ув'язнених. Звичайним його призначенням ще до першої світової війни була дезінфекція білизни і інструментів для запобігання поширенню епідемій, особливо тифу. Проте синильна кислота була вперше використана для страти засудженого до смерті в штаті Арізона в 1920 році, а потім і в інших американських штатах - у Каліфорнії, Колорадо, Меріленді, Міссісіпі, Міссурі, Неваді, Нью-Мексико і Північній Кароліні.

Джерело: звіт Лейхтера (№ 9.004).

Інженер Лейхтер був консультантом із цих питань у штатах Міссурі, Каліфорнія і Північна Кароліна. Сьогодні більшість штатів відмовилося від цього способу страти через високу ціну не тільки газу HCN, але й устаткування для його виробництва і застосування, що з урахуванням необхідних заходів безпеки робить цей спосіб страти найдорожчим.

Крім того, для вентиляції, необхідної після окурювання газом Циклон Б, потрібно мінімум 10 годин в залежності від розмірів приміщення (6.005).

Для герметичності приміщення повинне бути обшите епоксидом або нержавіючою сталлю, а двері повинні бути постачені шарнірами з азбесту, неопрену або тефлону (7.0001).

Відвідавши і провівши попередню експертизу передбачуваних «газових камер» в Освенцімі-Біркенау та інших східних таборах, Лейхтер зробив наступні висновки (12.001 - із приводу бункерів 1 і 2 в Освенцімі):

«Огляд на місці цих будівель показав, що їхня конструкція була зовсім непристосованою і небезпечною у випадку їх використання як камер для страти. Для цієї мети нічого не передбачено».

Крематорій 1 примикає до госпіталю СС в Освенцімі і його каналізація виходить до головної стічної канави табору, таким чином газ міг би проникнути в усі приміщення табору (12.002). Будівля в Майданеку не могла використовуватися для мети, що їй приписується, і не відповідає навіть мінімальним вимогам, які пред'являються до конструкції газових камер».

Лейхтер робить висновок, що не виконана жодна з вимог до газових камер для вбивства людей. Ті, хто там працював, ставили б під загрозу своє власне життя і життя оточуючих (32.9121). Не було ніяких засобів вентиляції і розподілу повітря, а також додавання речовин, необхідних для газу Циклон Б (33.145).

«Вивчивши всі документи і оглянувши всі місця в Освенцімі, Біркенау та Майданеку, автор вважає, що докази незаперечні: у жодному із цих місць не було газових камер для страти».

Джерело: звіт складений у Мілдені, штат Массачусетс, 5 квітня 1988 року, Фред Лейхтер мол., головний інженер.

На процесі Цюнделя в Торонто адвокат Крісті показав, скільки «свідчень» суперечить реальним хімічним і технічним можливостям. От типовий приклад:

а) Рудольф Хесс у книзі «Комендант Освенціма» пише на с.198:

«Двері залишалися відкритими на півгодини після подачі газу і поновлення вентиляції. Робота із збирання трупів починалося негайно». «Вона виконувалася з байдужністю, як частина повсякденної роботи. Волочачи трупи, люди їли та курили».

- Вони навіть не були в масках? - запитав адвокат Крісті (5-1123).

Неможливо мати справу із трупами, які піддавалися впливу газу Циклон Б, через півгодини по тому і при цьому навіть їсти, пити та курити. Щоб усунути небезпеку, потрібні мінімум 10 годин вентиляції.

б) Адвокат Крісті пред'явив документ PS 1553 Нюрнберзького процесу, в якому Хілберг визнає, що така ж кількість газу Циклон Б була відправлена в Оранієнбург, як і в Освенцім, притім того ж дня.

Але Хілберг сказав, що Оранієнбург був «концтабором і адміністративним центром, де нікого, наскільки йому відомо, не вбивали газом».

Експертиза Лейхтера також показала, що сліди синильної кислоти газу Циклон Б набагато більше помітні в приміщеннях, які безсумнівно використовувалися для дезінфекції, чим у передбачуваних "газових камерах".

"Можна було очікувати виявлення більш високих доз синильної кислоти в зразках, взятих у перших газових камерах (через більшу кількість газу, що, відповідно до джерел, використовувався у цих місцях), в порівнянні з контрольними зразками. Насправді все сталося навпаки, внаслідок чого ми змушені зробити висновок, що ці приміщення не були газовими камерами, що призначалися для страт ".

Джерело: звіт Лейхтера (цит. тв.) 14.006.

Цей висновок підтверджений контр-експертизою, проведеною Краківським інститутом судово-медичної експертизи з 20 лютого по 18 липня 1990 року, результати якої були повідомлені Музею листом від 24 вересня 1990 року. Тоді ж була прибрана меморіальна дошка із цифрою «4 мільйони».

Джерела: Документ Інституту, реєстраційний номер 720.90. Документ Музею, реєстраційний номер 1-8523/51/1860.89.

Туристам показують, зрозуміло, не діючу, більш-менш халтурну реконструкцію «газових камер» навіть там, де їх, як добре відомо, ніколи не було, як наприклад, у Дахау.

в) Лейхтер досліджував місця, які, відповідно до офіційних карт Біркенау, використовувалися нацистами в якості «ровів для кремації», щоб позбутися від трупів. Більшість літературних текстів про Голокост описує їх як рови глибиною близько 6 футів... Найцікавішим є те, що рівень ґрунтових вод у цих місцях має глибину один-півтора фути (*30-50 см – прим. перекладача*). Лейхтер підкреслив, що неможливо спалювати трупи під водою. І немає жодних підстав вважати, що ситуація змінилася з часів війни, тому що література про Голокост описує табори в Освенцімі і Біркенау як побудовані на болоті (32.9100.9101). Однак на виставці представлені навіть фотографії ровів, що нібито використовувалися для кремації.

Що стосується крематоріїв у ровах на відкритому повітрі, то в документі 14.008 говориться: **«Табір Біркенау був побудований на болоті, у багатьох місцях вода перебувала приблизно в 60 см від поверхні. На думку автора даного звіту, у Біркенау ніколи не було ровів для кремації»**.

Цінний для об'єктивного вивчення документ із числа неспростовних документів з комплексу Освенцім-Біркенау й, зокрема, про цю горезвісну кремацію на відкритому повітрі, коли «дим затьмарював все небо», згідно з великою кількістю свідчень, - це серія аерофотознімків Освенціма та Біркенау, зроблених американською авіацією і опублікованих американцями Діно Бруджіоні та Робертом Пуарьє («Повторний візит на місця Голокосту. Ретроспективний аналіз комплексу таборів знищення в Освенцімі і Біркенау «, ЦРУ, лютий 1979. Вашингтон, 19 сторінок).

Незважаючи на ортодоксальні коментарі, аналітики з ЦРУ не виявили на цих знімках нічого, що відповідало б тому вогненному пеклу, полум'я якого, як нам мають нахабність вселяти, пожирало до 25000 трупів у день, у період із травня по серпень 1944 року, коли депортували угорських жидів. На аерофотознімках (26 червня і 25 серпня 1944 р.) немає ніяких слідів диму; ніякої концентрації натовпів людей, взагалі ніякої особливої діяльності.

«Освенцімський альбом» - збірник 189 фотографій, зроблених в тому ж таборі Біркенау в той же період - опублікований із вступом Сержа Кларсфельда і коментарем Прессака показує 189 сторінок з життя концтабору після прибуття конвою депортованих з Угорщини. І тут знову абсолютно нічого, що підтверджувало б масові та систематичні знищення.

Повністю навпаки - безліч світлин, які дозволяють бачити всю місцевість у цілому, не тільки не містять нічого, що підтверджувало б версію про подібне знищення, але виключають варіант, що воно могло відбуватися в той же самий час у якомусь «таємному» місці табору. Коментар Прессака, складений шляхом екстраполяції, дозволяє виявити механізм публікації.

Джерело: «Освенцімський альбом», Вид. Le Seuil, Париж, 1983, 221 стор.

Але найбільше оригінальних фотознімків зібрав і провів їх кваліфікований та строгий аналіз канадець Джон Болл - фахівець із інтерпретації аерофотознімків. Його висновки знаходяться у повному протиріччі з офіційною історією.

Джерело: Аерофотознімки - докази. Фірма Болл Ресурс Лтд. Серія 160, 7231. 120-а вулиця Дельта. В.С. Канада. 4C6PS. 1992. 116 сторінок.

Утім, вся сукупність технічних питань була піднята під час процесу Ернста Цюнделя в Канаді, коли обидві сторони мали можливість вільно та повністю висловитися. Звіт про цей процес є надзвичайно важливим джерелом для кожного чесного історика, тому що він дозволяє дізнатися про всі висловлені тези і побачити їхні протиріччя. Заяви обох сторін мають тим більшу цінність і тим більше значення, що кожна сторона висловлювалась з урахуванням негайної критики з іншої сторони.

Одна деталь, як мені представляється, має вирішальне значення: 5 і 6 квітня 1988 року директор крематорію в Калгарі (Канада) Іван Лагасе - крематорію, схожого за типом і конструкцією із крематорієм у Біркенау і побудованого в 1943 році - перерахував обов'язкові технічні вимоги до споруджень такого типу. Він говорив про необхідність перерв для охолодження між кремаціями та після введення одного тіла, без чого можливе ушкодження вогнетривкої обшиви печей.

Лагасе попросили висловити його думку щодо оцінки пропускної здатності 46 печей в 4 крематоріях у Біркенау, яку зробив Хілберг у своїй книзі «Знищення європейських жидів» (2-е видання, с. 978). За заявою Хілберга, «теоретична щоденна пропускна здатність 46 печей у Біркенау становила більше 4400, але з урахуванням зупинок і затримок практична межа була меньшою».

Лагасе назвав це твердження «абсурдним» і «нереалістичним». Припускати, начебто 46 печей могли спалювати більше 4400 трупів у день смішно. Ґрунтуючись на своєму власному досвіді, Лагасе стверджує, що в Біркенау можна було спалювати 184 тіла на день.

Джерело: 27. с 736 по 738.

Це вам не книга начебто «Крематоріїв Освенціма» Прессака з підзаголовком «Механізм масового вбивства» (1993), у якій «газовим камерам» присвячений всього лише один розділ на 20 сторінках (з 147) і навіть не цитується звіт Лейхтера, який Прессак «спростовував» в 1990 році (знов-таки при фінансовій підтримці Фонду Кларсфельда). На це «спростування» ніхто більше не насмілюється посилатися, щоб врівноважити аналіз Лейхтера.

Також не було наукового і публічного обговорення фахівцями різного рівня компетентності звіту інженера Фреда Лейхтера, Краківської контр-експертизи 1990 року і Віденської експертизи, які підтвердили висновки Лейхтера. У цілому з проблеми «газових камер» виникають сумніви і навіть скептицизм.

Дотепер стосовно тих, хто заперечує офіційну історію, єдиними аргументами залишаються відмови від обговорення, замахи і репресії.

3. МІФ ПРО «ГОЛОКОСТ»

«За прикладом божественної обітниці, що міститься в Біблії, геноцид є елементом ідеологічного виправдання створення держави Ізраїль «.

Джерело: Том Сєгев (Tom Segev). Сьомий мільйон, вид. Liana Levi. 1993, с. 588.

Для визначення того, як нацисти поводилися з жидами, часто вживаються три терміни: геноцид, Голокост, Шоа.

Термін «геноцид» має точне значення, виражене у самій його етимології - винищування раси. Для цього потрібно припустити, що існує жидівська «раса», як вважали гітлерівські нацисти і як дотепер вважають ізраїльські керівники.

Чи мав місце в ході війни геноцид жидів?

Термін «геноцид» у всіх словниках має точний сенс. Словник Ларусса, наприклад, дає таке визначення: «Геноцид: методичне винищування етнічної групи шляхом знищення окремих її членів».

Це визначення можна застосувати буквально лише до випадку завоювання Ханаана Ісусом Навином, коли нам говориться про кожне завойоване місто: «жодного не залишилося в живих» (наприклад, Числа XXI, 35).

Таким чином, це слово неправомірно використовувалося в Нюрнберзі, тому що мова не йшла про знищення всього народу, як це було у випадку з «священним винищуванням» амалекітян, ханаанiїв і інших народів, про які в книзі Ісуса Навина говориться, що від Еглона до Хеврона він «нікого не залишив, хто вцілів би» (X, 37), а в Хагорі «людей же всіх повбивали мечем так, що винищили всіх їх... не залишили жодної душі» «(XI, 14).

На противагу цьому після 1945 року мав місце бурхливий підйом жидівства (його визначення як «раси» взято з гітлерівського словника) в усьому світі.

Поза всяким сумнівом, жиди були однією з улюблених мішеней Гітлера через його расистську теорію вищості «арійської раси» і систематичного ототожнення ним жидів з комунізмом, що був його головним ворогом (про що свідчать страти тисяч німецьких комуністів, а пізніше, у ході війни, жорстокість Гітлера проти слов'янських бранців). Для цієї амальгами він і винайшов термін «жидобільшовизм».

З часу створення націонал-соціалістичної партії він ставив своєю метою не тільки викорінювання комунізму, але й вигнання всіх жидів, спочатку з Німеччини, а потім із всієї Європи, коли він стане її хазяїном, до того ж самим нелюдським чином: спочатку шляхом еміграції, потім вигнання, а під час війни - шляхом ув'язнення в концтаборах, спочатку в Німеччині, а потім передбачалася депортація, спочатку на Мадагаскар, який повинен був стати величезним гетто для європейських жидів, а потім на Схід, на окуповані території, насамперед у Польщу, де проводилося знищення слов'ян, жидів, циган, спочатку на примусових роботах на службі воєнної промисловості, потім у результаті жахливих епідемій тифу, про розмах яких свідчить збільшення числа крематоріїв.

Який був страшний баланс цієї озлобленості гітлерівців проти жертв їхньої політики і расизму?

Друга світова війна забрала 50 мільйонів жертв, з них 17 мільйонів радянських людей і 9 мільйонів німців. Польща, інші окуповані країни Європи, а також мільйони солдат з Африки та Азії, мобілізованих на цю війну, що, як і перша, виникла в результаті суперництва західних держав, дорого заплатили за це своїми життями.

Таким чином, гітлерівське панування було не тільки одним великим погромом - головними і чи не єдиними жертвами якого були жиди, як намагається запевняти пропаганда певного типу. Це була людська катастрофа, яка, на жаль, мала прецедент, тому що Гітлер застосував до білих те, що європейські колонізатори протягом п'яти століть застосовували до «кольорових» - від американських індіанців, 60 мільйонів яких з 80 були знищені (і теж не стільки зброєю, скільки каторжними роботами та епідеміями), до африканців, від десяти до двадцяти мільйонів яких були депортовані в Америку, причому рабовласники отримували одного раба, убивши 10 осіб в ході полювання за неграми, що обійшлося Африці в 100 або 200 мільйонів життів.

Міф, який розповсюджується усім світом сповіщає про «найбільший геноцид в історії», означає для західних колонізаторів віддання забуття їхніх власних злочинів (геноциду американських індіанців і торгівлі африканськими рабами), для Сталіна - замазування його диких репресій. Для англо-американських керівників - бойні в Дрездені 13 лютого 1945 року, коли в полум'ї від фосфорних бомб за кілька годин загинули 200 000 мирних жителів, без військових підстав, тому що німецька армія відступала на всьому східному фронті під натиском радянських військ, які в січні були вже на Одері. Для США, які скинули на Хіросіму і Нагасакі атомні бомби, після чого «200 000 чоловік загинули, а 150 000 поранених були приречені на більш-менш довге вгасання»

Джерело: Поль-Марі де ля Горце. 1939-1945. Невідома війна. Вид. Фламмаріон, Париж, 1955, с. 535.

Цілі були не військовими, а політичними. Черчілль писав в 1948 році у своїй книзі «Друга світова війна» (том VI):

«Було б невірним припускати, начебто доля Японії була вирішена атомною бомбою».

Американський адмірал Вільям А. Ліхі (William A. Leahy) у своїй книзі «Я був там» підтверджує: «На мій погляд, використання цієї варварської зброї в Хіросімі і Нагасакі не дуже-те допомогло у війні проти Японії».

І справді, імператор Японії Хірохіто 21 травня 1945 року вже почав переговори з Радянським Союзом (який ще не знаходився в стані війни з Японією) про капітуляцію своєї країни за допомогою свого міністра закордонних справ і радянського посла Якова Маліка. «Принцові Коное було наказано готуватися до поїздки в Москву для прямих переговорів з Молотовим».

Джерело: Поль-Марі де ля Горце (Paul-Marie de la Gorce), цит. тв., с. 532.

«У Вашингтоні добре знали про японські наміри. Агент «Меджик» (Magic) повідомив про переписку міністра закордонних справ з його колегою в Москві» *(там же, с. 533).*

Переслідувана мета була не військовою, а політичною, як визнав американський міністр авіації Фінлеттер, який пояснив, що застосування атомних бомб мало на меті «нокаутувати Японію до вступу Росії у війну».

Джерело: «Сатерді ревью оф літерейчер», 5 червня 1944 року.

Американський адмірал Ліхі робить висновок (цит. тв): «Застосувавши першими атомну бомбу, ми опустилися до морального рівня середньовічних варварів... ця нова жахлива зброя нецивілізованої війни, це сучасне варварство, негідне християн»

Таким чином, для всіх цих керівників, якби справжній Міжнародний трибунал, складений із представників нейтральних країн, посадив їх на лаву військових злочинців поруч із Герінгом і його бандою, у всіх цих «газових камерах», «геноцидах» і «Голокостах» виявилося б алібі для виправдання їхніх власних злочинів проти людяності.

Американський історик Олбрайт, який був директором Американської школи східних досліджень, пише у своїй узагальнюючій праці «Від кам'яного віку до християнства. Монотеїзм і його еволюція» *(французький переклад - Вид. Пайо, 1951)* після того, як він виправдав «священне винищування», зроблене Ісусом Навином у ході його вторгнення до Ханаану (с. 205): «Ми, американці, можливо, маємо менше прав судити ізраїльтян, тому що ми винищили тисячі «індіанців у всіх куточках нашої величезної країни і зібрали тих хто залишився у великі концтабори».

Термін «Голокост», застосовуваний до однойменної драми з 70-х років після появи книги Елі Візеля «Ніч» (1958) і став особливо популярним після виходу фільму з такою ж назвою, ще більше висловлює бажання зробити злочини, скоєні проти жидів, винятковою подією, яку не можна й порівнювати ні із загибеллю інших жертв нацизму, ні з яким-небудь іншим злочином в історії, тому що стражданням і смерті надається сакральний характер. Універсальний словник Ларусса (2 том, Париж, 1969, с. 772) визначає Голокост так: «Жертвопринесення в жидів, за якого жертва повністю пожиралася вогнем».

Мучеництво жидів, таким чином, ставало непорівнянним ні з яким іншим - завдяки своєму жертовному характеру воно включалося в божественний план як розп'яття Христа в християнській теології, знаменуючи собою початок нової епохи. Це дозволило одному рабинові сказати: « Створення держави Ізраїль - це відповідь Бога на Голокост»

Щоб Голокост дійсно мав сакральний характер, необхідно, щоб це було:

- повне знищення;
- спалення.

а) **Повне знищення.** Для цього потрібно, щоб передбачалося «остаточне вирішення» жидівського питання, що представляло собою знищення. Але, повторю, ніколи не вдалося представити жодного тексту, який доводив що під «остаточним вирішенням» жидівського питання мали на увазі знищення.

Антисемітизм Гітлера, починаючи з його перших виступів, був пов'язаний з боротьбою проти більшовизму (він постійно вживав вислів « жидобільшовизм»); перші концтабори, які він побудував, призначалися для німецьких комуністів, тисячі з яких загинули в них, включаючи їхнього вождя Тельмана.

Що стосується жидів, то він пред'являв їм самі суперечливі обвинувачення: спочатку, що вони були - як він говорив - самими активними діячами більшовицької революції (Троцький, Зинов'єв, Камєнєв і ін.); у той же час, на його думку, капіталістами і головними експлуататорами німецького народу.

Він мав намір, після ліквідації комуністичного руху і підготовки експансії Німеччини на Схід за прикладом тевтонських лицарів розгромити Радянський Союз, що було з початку і до кінця його кар'єри його головною, маніакальною ідеєю, яка проявлялося в часи його могутності в жорстокості по відношенню до слов'янських (польських і російських) полонених. Він створив навіть під час війни проти СРСР « айнзатцкоманди», тобто загони, спеціально призначені для боротьби проти радянських партизанів і знищення їхніх політичних комісарів, у тому числі й полонених. Серед них було багато геройських жидів, які загинули разом з їхніми слов'янськими соратниками. (Це доводить облудність пропаганди про «радянський антисемітизм»: не можна ж одночасно стверджувати, що в СРСР жидів видаляли із усіх важливих посад і що жиди становили більшість «політичних комісарів» партизан, яких айнзатцкомандам було наказано вбивати. Чи можна уявити, що керувати діями партизанів за лінією фронту (де легко було дезертирувати і вступити в співробітництво з ворогом) доручили жидам, яким не довіряли?).

Що стосується маси німецьких, а потім і європейських жидів, коли Гітлер став хазяїном континенту, те однієї із самих жахливіших ідей нацистів було очищення Німеччини, а потім і Європи від жидів.

Гітлер діяв поетапно.

- На першому етапі була організована їхня еміграція на умовах, що дозволяли пограбувати самих багатих. (Ми вже бачили, що сіоністські керівники Хаавари брали активну участь у цій оборудці, обіцяючи натомість перешкодити бойкоту гітлерівської Німеччини і не брати участі в антифашистському русі).

- Другим етапом було просте вигнання відповідно до проекту висилки всіх до всесвітнього гетто. Після капітуляції Франції для цієї мети намічався острів Мадагаскар, що повинен був перейти під німецький контроль після відшкодування Францією збитків давнім французьким поселенцям. Цей проект був залишений не стільки через мовчазний опір французів, скільки через великий тоннаж кораблів, необхідних для цієї операції, що Німеччина під час війни не могла собі дозволити.

- Гітлерівська окупація Східної Європи, особливо Польщі, уможливила «остаточне вирішення»: очищення Європи від євреїв і їхню масову депортацію до зовнішніх таборів. Там вони зазнали найжорстокіших страждань, не лише таких саме, як і все цивільне населення у воєнний час - бомбування, голод, злидні всіх видів, згубні для самих слабких пересування при евакуації - але й каторжної праці в самих нелюдських умовах заради німецьких військових зусиль (Освенцім-Біркенау був, наприклад, важливим центром хімічного виробництва фірми Фарбен Индастрі). Нарешті, епідемії, особливо тиф, спричиняли величезні спустошення серед населення концтаборів, яке страждало від недоїдання та виснаження.

Утім чи потрібно вдаватися до інших методів, щоб пояснити величезну смертність жертв такого поводження і безмірно перебільшувати їхнє число ризикуючи потім опинитися перед необхідністю його зниження?

Адже довелося замінити напис у Освенцімі-Біркенау і зменшити число загиблих із чотирьох до одного мільйону.

Довелося замінити напис на «газовій камері» у Дахау і уточнити, що вона ніколи не діяла.

Довелося замінити напис на зимовому велодромі в Парижу і указати, що сюди були зігнані 8160 євреїв, а не 30.000, як було зазначено на попередній дошці, яку прибрали.

Джерело: Ле Монд. 18 липня 1990 року.

Чи потрібно, щоб підтримати за всяку ціну свою винятковість за рахунок Голокосту (жертовного знищення у вогні), роз'ятрювати примару «газових камер»?

В 1980 році унікальний характер убивства євреїв уперше поставив під сумнів відомий журналіст Боаз Еврон:

«**Саме собою зрозуміло, кожного іменитого гостя ведуть в обов'язковому порядку в Яд ва-Шем, щоб він краще усвідомив почуття провини, якого від нього чекають**».

«**Вважаючи, що світ нас ненавидить і переслідує, ми увірували, що це звільняє нас від необхідності нести відповідальність за свої дії стосовно нього**».

Параноїдальна ізоляція від іншого світу та його законів може спонукати деяких жидів ставитися до нежидів як до недолюдин, змагаючись у цьому з расизмом нацистів. Еврон застеріг проти тенденції змішувати ворожість арабів з антисемітизмом нацистів. «Не можна відокремити правлячий клас країни від його політичної пропаганди, тому що вона являє собою частину його реальності. Таким чином, уряди діють у світі міфів і чудовиськ, ними ж самими створеними».

Джерело: Боаз Еврон. «Геноцид: послуга для націй», Ітон 77, № 21, травень-червень 1980, с. 12 та наступні.

Мільйони людей, сумлінність яких безсумнівна, плутають печі крематоріїв та газові камери. У гітлерівських таборах було багато печей крематоріїв - з їхньою допомогою намагалися запобігти поширенню епідемій тифу. Наявність крематоріїв - не є доказом, вони існують у всіх великих містах (у Парижу при цвинтарі Пер-Лашез, у Лондоні, у всіх столицях), і спалення трупів не означає, зрозуміло, бажання винищити населення.

Тому треба було приторочити до печей крематоріїв «газові камери», щоб встановити догму знищення **вогнем**.

Перша вимога, елементарна для доказу їхнього існування, це знайти наказ, що приписує цей засіб. Пошукати в архівах, які акуратно складала німецькі влада, - всі вони були захоплені союзниками після поразки Гітлера - бюджети цього підприємства, інструкції, що стосуються будівництва і дії цих камер, одним словом, все, що дозволило б провести експертизу «знаряддя злочину», як при будь-якому звичайному розслідуванні. Нічого цього не було зроблено.

Примітно, що й після того, як було офіційно визнане, що на території колишнього рейху людей не вбивали газом, незважаючи на численні показання «очевидців», той же самий критерій оцінки свідчень як суб'єктивних не застосовується, коли мова йде про табори на Сході, особливо в Польщі, навіть якщо ці «свідчення» викликають обґрунтовані підозри.

Так, Мартін Брозат, який опублікував в 1958 році наче справжній документ щоденник коменданта Освенціма Рудольфа Хесса (Rudolf Höß. Kommandant in Auschwitz - autobiographische Aufzeichnungen von Rudolf Höß. Eingeleitet und kommentiert von Martin Broszat. 1958, Deutsche Verlags-Anstalt, Stuttgart), написав у газету «Ді Цайт» від 19 серпня 1960 року лист, у якому говорилося, що людей не вбивали газом ні в Дахау, ні в якому-небудь іншому таборі в Німеччині в кордонах колишнього рейха.

Мартін Брозат з Мюнхенського інституту сучасної історії писав: «Ні в Дахау, ні в Берген-Бельзені, ні в Бухенвальді жидів і інших ув'язнених не вбивали газом» (пан Брозат став в 1972 році директором цього інституту).

Це визнання мало тим важливіше значення, через те що в безлічі «свідчень очевидців» стверджувалося про існування газових камер у цих таборах, а «реконструкція газової камери» в Дахау найбільше вражала відвідувачів, особливо американців.

На Нюрнберзькому процесі сер Харлі Шоукросс 26 липня 1946 року згадав «газові камери не лише в Освенцімі і Треблінці, але й у Дахау» (МВТ, т. 19. с. 4563).

Мізансцена музею в Дахау дозволяє обманювати не тільки тисячі дітей, яких привозять, щоб втовкмачити їм догму про Голокост, але й дорослих, таких як домініканський священик отець Мореллі, що написав в «Землі розпачу» (1947, с. 15):

«Я глянув очима, повними жаху, крізь лиховісне вічко, через яке нацистські кати могли бачити муки нещасних, котрих вбивають газом».

Навіть колишні в'язні Бухенвальда і Дахау дозволили переконати себе легендою, яка ретельно леститься. Великий французький історик Мішель де Буар, почесний декан факультету в Кане, член Інституту й колишній в'язень Маутхаузена, заявив в 1986 році:

«У монографії про Маутхаузен, яку я випустив в 1954 році, я двічі згадав про газові камери. Тепер прийшов час роздумів - і я запитав себе: а звідки в мене взялося переконання, що в Маутхаузені була газова камера? Не під час мого перебування в цьому таборі, тому що ні я, ні будь-хто інший не підозрювали, що вона може там бути. Значить, я обзавівся цим “багажем” після війни. Потім я помітив, що в моєму тексті, у той час як у більшості моїх тверджень я спираюся на посилання, їх немає, коли мова йде про газові камери».

Джерело: « Уест-Франс», 2 і 3 серпня 1986 року, с. 6.

Жан-Габріель Кон-Бендіт уже написав: «Будемо ж боротися за руйнування цих газових камер, які показують туристам у таборах, де, як тепер відомо, їх не було, інакше нам не будуть більше вірити навіть у тих випадках, у яких ми впевнені».

Джерело: «Ліберасьон», 5 березня 1979 року,с. 4

У фільмі, що показували в Нюрнберзі суду та всім обвинувачуваним, була єдина газова камера - у Дахау.

26 серпня 1960 року Брошат від імені Мюнхенського інституту сучасної історії (просіоністської орієнтації) написав у газеті «Ді Цайт»: «Газова камера в Дахау ніколи не була добудована й ніколи не діяла».

З літа 1973 року табличка перед душем пояснює: «Ця газова камера, замаскована під душову, ніколи не працювала» і додає, що ув'язнених, присуджених до отруєння газом, відправляли на Схід.

4. МІФ ПРО «ЗЕМЛЮ БЕЗ НАРОДУ ДЛЯ НАРОДУ БЕЗ ЗЕМЛІ»

«Немає палестинського народу... Мова йде не про те, що ми прийшли для того, щоб викинути їх за двері і відібрати в них їхню країну. Їх не існує».

Джерело: Заява Голди Меїр. «Санді Таймс», 15 червня 1969 року.

Сіоністська ідеологія тримається на дуже простому постулаті: у книзі Буття (XV, 18-21) написано: «**Господь уклав завіт з Авраамом, сказавши: потомству твоєму даю Я землю цю від ріки Єгипетської до великої ріки, ріки Євфрату**».

Виходячи з цього, не задаючись питанням, у чому полягає завіт, кому була дана обітниця і чи була богообраність безумовною, сіоністські керівники, навіть якщо вони агностики або атеїсти, оголошують: **Палестина дарована нам Богом**.

Навіть урядова ізраїльська статистика показує, що серед ізраїльтян 15% віруючих. Це не заважає 85% ізраїльтян стверджувати, що ця земля дарована їм Богом... в якого вони не вірять.

Величезна більшість сучасних ізраїльтян не є віруючими ні на практиці, ні за переконаннями, і різні «релігійні партії», які грають, проте, вирішальну роль у державі Ізраїль, об'єднують лише незначну меншість громадян.

Цей уявний парадокс пояснює Натан Вейншток у своїй книзі «Сіонізм проти Ізраїлю» (Вид. Масперо, 1969, с. 315): «Рабинський обскурантизм тріумфує в Ізраїлі лише тому, що сіоністська містика втрачає значення без посилань на релігію Мойсея. Позбавтесь концепцій «богообраного народу» і «обітованої землі», і основи сіонізму зваляться. Тому релігійні партії парадоксальним чином черпають свою силу від сіоністських агностиків як своїх спільників. Внутрішня зв'язність сіоністської структури Ізраїлю жадає від його керівників посилення влади духовенства, тому обов'язковий курс Закону Божого до шкільних програм включила за ініціативи Бен-Гуріона соціал-демократична партія Мапай, а не релігійні партії».

«**Ця країна існує як здійснення обітниці, даної самим Богом. Було б забавним вимагати від неї доказів її легітимності. Така основна аксіома, сформульована пані Голдою Меїр**».

Джерело: «Ле Монд», 15 жовтня 1971 року.

«Ця земля була нам обіцяна, а ми маємо право на неї».

Джерело: Заява Бегіна в Осло. «Давар», 12 грудня 1978 року.

«Якщо ми маємо Біблію і якщо ми вважаємо себе народом Біблії, ми повинні володіти й біблійними землями, землями Суддів і Патріархів, Єрусалимом, Хевроном, Єрихоном, так само як і іншими».

Джерело: Моше Дайян. «Джерузалем пост», 10 серпня 1967 року.

Дуже показово, що Бен-Гуріон посилався на американський «прецедент». Кордони США насправді залишалися рухливими протягом століття - до виходу до Тихого океана, коли було оголошено про «закриття кордонів» у зв'язку з успіхами в полюванні на індіанців, їх витиснення та захоплення їх земель.

Бен-Гуріон сказав абсолютно чітко: «**Не йдеться про збереження статус-кво. Ми повинні створити динамічну державу, орієнтовану на експансію**».

Практична політика відповідає цій своєрідній теорії: забрати землю і вигнати її мешканців, як це робили Мойсей та його спадкоємець Ісус Навин.

Менахем Бегін, найбільш глибоко перейнятий біблійною традицією, проголосив: «Ерець Ісраель буде належати народу Ізраїлю. Цілком і назавжди»

Джерело: М. Бегін. Повстання: історія Іргуна, с. 335.

Таким чином, держава Ізраїль відразу поставила себе вище міжнародних законів.

Ізраїль був прийнятий в ООН 11 травня 1949 року під тиском США, але із трьома умовами:

1. Не змінювати статус Єрусалиму.
2. Дозволити палестинським арабам повернутися на свої землі.
3. Поважати межі, встановлені резолюцією про розділ.

Говорячи про резолюцію ООН щодо розділу, прийняту до прийому Ізраїлю, Бен-Гуріон заявив: «**Держава Ізраїль вважає резолюцію ООН від 29 листопада 1947 року недійсною і такою, що не підлягає виконанню**».

Джерело: «Нью-Йорк таймс», 6 грудня 1953 року.

Повторюючи раніше процитовані тези американця Олбрайта про паралелі між американською та сіоністською експансією, генерал Моше Дайян писав:

«**Візьміть американську Декларацію незалежності. Вона не містить жодного згадування про територіальні кордони. Ми не зобов'язані фіксувати кордони держави**».

Джерело: «Джерузалем пост», 10 серпня 1967 року.

Ця резолюція, прийнята Генеральною Асамблеєю ООН (що складалася тоді переважною більшістю з західних країн) 29 листопада 1947 року, уже мала на собі відбитки планів Заходу щодо свого «передового бастіону»: до цього моменту жиди становили 32% населення Палестини та володіли 6.5% земель, отримали ж вони 56% території із самими родючими землями. Ці рішення приймалися під тиском США.

Президент Трумен здійснив безпрецедентний тиск на держдепартамент. Помічник державного секретаря Самнер Уеллес писав: «За прямим наказом з Білого дому американські посадові особи повинні були чинити прямий або непрямий тиск... щоб забезпечити необхідну більшість під час останнього голосування».

Джерело: Самнер Уеллес. Ми не повинні програти. Бостон, 1948, с. 63.

Тодішній міністр оборони Джеймс Форрестол підтверджує: «Методи, використані для здійснення тиску на інших членів ООН, духмяніли скандалом».

Джерело: Мемуари Форрестола. Нью-Йорк, Вікінг Пресс, с. 363.

Була мобілізована і могутність приватних монополій.

Д. Пірсон уточнив в «Чикаго дейлі» 9 лютого 1948 року: «Фірма «Харві Файрстоун», яка володіє каучуковими плантаціями в Ліберії, обробляла ліберійський уряд».

В 1948 році навіть ці рішення про розділ були порушені.

Араби протестували проти такої несправедливості і відмовлялися з нею погоджуватися, а керівники Ізраїлю скористалися нею для захоплення нових територій, зокрема Яффи та Сен-Жан Д'акр, так що в 1949 році сіоністи контролювали 80% країни, а 770 000 палестинців були вигнані.

Це було здобуто методом терору.

Найяскравіший приклад - Деір Ясін: 9 квітня 1948 року сіоністи зробили тут те ж саме, що й нацисти в Орадурі. 254 жителі цього села (чоловіки, жінки, діти, люди похилого віку) були вбиті загоном Іргун, на чолі з Менахемом Бегіном.

У своїй книзі «Повстання: історія Іргуна» Бегін пише, що не було б держави Ізраїль без «перемоги» при Деір Ясіні (с. 162 англійського видання) і додає: «Хагана переможно атакувала на інших фронтах... Обійняті панікою, араби тікали, репетуючи «Деір Ясін!»

Усякий палестинець, який залишив своє житло до 1 серпня 1948 року, вважався «відсутнім». Дві третини земель, що належали арабам (70 000 га з 110 000), були конфісковані. Коли в 1953 році був виданий закон про земельну власність, відшкодування збитків було встановлено за ціною землі в 1950 році, але з того часу ізраїльський фунт подешевшав у п'ять разів.

Крім того, після початку жидівської імміграції в чисто колоніальному стилі землі викуповувалися у феодалів-власників (еффенді), які на них не жили. Бідних селян-фелахів виганяли із земель, які вони обробляли, у результаті подібних угод, укладених без їхньої участі між їхніми колишніми господарями і новими прибульцями - селянам, що залишився без землі, не залишалося нічого іншого, крім втечі.

ООН призначила посередника - графа Фольке Бернадотта. У своїй першій доповіді він писав: «Було б образою елементарних принципів перешкоджати поверненню цих нещасних жертв конфлікту до своїх осель, в той час як жидівські іммігранти наводнюють Палестину і, більше за те, постійно загрожують підмінити арабських біженців, які жили на цій землі». Він описував «широкомасштабний сіоністський грабіж і руйнування сіл без очевидної військової необхідності».

Ця доповідь (документ ООН А648, с. 14) була відправлена 16 вересня 1948 року. Наступного дня граф Бернадотт і його французький помічник полковник Сірий були вбиті в окупованій сіоністами частині Єрусалима.

Джерела: Про вбивство графа Бернадотта див. доповідь генерала А. Лундстрема (який перебував в одній машині з Бернадоттом), відправлену в ООН у той же день, 17 вересня 1948 року. Пізніше, до 20-ї річниці цього злочину генерал Лундстрем опублікував книгу «Вбивство графа Бернадотта» (Рим, 1970). Існує також книга Ральфа Хіонса «Граф Бернадотт, його життя і діяльність» (Хатчінсон, 1948). У міланському щотижневику «Європа» були надруковані визнання Баруха Наделя (див. «Ле Монд», 4 і 5 липня 1971 року).

Це був не перший злочин сіоністів проти тих, хто викривав їхню неправду.

Лорд Мойн, англійський статс-секретар у Каїрі, заявив 9 червня 1942 року в палаті лордів, що нинішні жиди не є нащадками древніх жидів і не можуть пред'являти «законні домагання» на Святу землю. Його оголосили «невблаганним противником жидівської незалежності».

Джерело: Ісаак Заар (Isaac Zaar). Порятунок і звільнення: роль Америки в народженні Ізраїлю. Нью-Йорк, Bloc Publishing Cy, 1954, с. 115.

6 листопада 1944 року лорд Мойн був убитий у Каїрі двома членами групи Штерн (групи Іцхака Шаміра).

Через багато років, 2 липня 1975 року, оклендська газета «Івнінг Стар» повідомила, що тіла двох страчених вбивць обміняли на 20 арабських бранців і поховали біля пам'ятника героям у Єрусалимі. Англійський уряд висловив жаль з приводу того що Ізраїль вшановує вбивць і робить з них героїв.

22 липня 1946 року було висаджено в повітря крило готелю «Цар Давид» у Єрусалимі, де перебував англійський військовий штаб, що спричинило смерть 100 чоловік англійців, арабів і жидів. Це було справою Іргуна та Менахема Бегіна, який взяв відповідальність на себе.

Держава Ізраїль зайняла місце колишніх колонізаторів і почала діяти такими ж методами. Наприклад, кошти на розвиток іригації розподілялися дискримінаційним чином, так що сіоністські окупанти систематично вигравали: з 1948 по 1969 рік площа зрошених земель збільшилася в жидівському секторі з 20 000 до 164 000 га, в арабському - з 800 до 4100 га. Колоніальна система, таким чином, продовжувала існувати і навіть стала більш жорстокою. Доктор Розенфельд у своїй книзі «Арабські робітники-мігранти», опублікованої Ієрусалимським жидівським університетом в 1970 році, визнає, що арабське сільське господарство було більше процвітаючим за часів британського мандата, ніж сьогодні.

Сегрегація проявляється і у житловій політиці. Президент ізраїльської Ліги прав людини доктор Ізраїль Шахак, професор Ієрусалимського університету, у своїй книзі «Расизм держави Ізраїль» (с. 57) повідомляє нам, що в Ізраїлі існують цілі міста (Кармел, Ілліт, Хацор, Арад, Міцфен-Рамен і інші), де законом заборонено жити нежидам.

На рівні культури панує той же самий дух колоніалізму. *«Міністр національної освіти в 1970 році запропонував ліцеїстам два різних варіанти молитви Іцкар: в одному говориться, що табори смерті були побудовані «диявольським нацистським урядом і німецькою нацією вбивць», в іншому більш узагальнено «німецькою нацією вбивць». Обидва варіанти містили заклик до Бога «помститися на наших очах за кров жертв».*

Джерело: «Шукаю моїх братів». Міністерство освіти і культури. Єрусалим, 1990.

Ця культура расової ненависті приносить свої плоди.

«Слідом за Кахана все більше число солдатів, переймаючись історією Геноциду, винаходить найрізноманітніші сценарії винищування арабів, - згадує офіцер Еход Правер, відповідальний за виховання армії. - Це дуже тривожно, що геноцид може в такий спосіб виправдувати жидівський расизм. Ми повинні відтепер знати, що необхідно трактувати не тільки проблему геноциду, але й походження фашизму, пояснювати його природу і небезпеку для демократії». Згідно Праверу, «багато солдатів схильні вірити, що Геноцид може виправдати будь-які безчесні дії».

Джерело: Том Сєгев, цит. тв., с. 473.

Проблема була поставлена абсолютно чітко ще до виникнення держави Ізраїль. Директор Жидівського національного фонду Йосип Вейц писав в 1940 році:

«Нам має бути зрозуміло, що в цій країні немає місця для двох народів. Якщо араби її залишать, нам її вистачить. Немає іншого засобу, крім як перемістити всіх; не можна залишити ніякого села, жодного племені... Потрібно пояснити Рузвельтові та всім лідерам дружніх держав, що земля Ізраїлю не така маленька, якщо всі араби з неї підуть і якщо кордони будуть трохи зміщені на північ уздовж ріки Літанії й на схід, на Голанські висоти».

Джерело: Йосип Вейц. «Щоденник», Тель-Авів, 1965 рік.

В ізраїльській газеті «Єдіот Ахронот» від 14 липня 1972 року Іорам Бен Порат напористо змалював мету, якої потрібно досягти: «Обов'язок ізраїльських керівників чітко і сміливо пояснити громадській думці ряд фактів, про які згодом забули. Перший з них: немає ні сіонізму, ні колоніалізму, ні жидівської держави без вигнання арабів і експропріації їхніх земель».

Ми знову опиняємося в рамках строгої логіки сіоністської системи: як створити жидівську більшість у країні, населеної корінними жителями, палестинськими арабами?

Політичний сіонізм запропонував єдине рішення, що випливає з його колоніалістської програми: здійснити колонізацію, вигнавши палестинців і стимулюючи жидівську імміграцію.

Вигнання палестинців і захоплення їхніх земель здійснювалися навмисно та систематично. У часи декларації Бальфура сіоністи володіли всього 2,5% землі, після рішення про розділ Палестини - 6,5%, в 1982 році - 93%.

У корінного населення відбирали землю методами самого жорстокого колоніалізму, причому сіонізм надавав їм особливо помітного расистського забарвлення.

Перший етап мав характерні риси класичного колоніалізму - йшлося про експлуатацію місцевої робочої сили. Це був метод барона Едуарда де Ротшильда, як він використовував в Алжирі на своїх виноградниках дешеву робочу силу фелахів - так він просто поширив свою сферу діяльності на Палестину, експлуатуючи на своїх виноградниках уже не алжирців, а інших арабів.

Після поразки революції 1905 року з Росії прибула нова хвиля іммігрантів. Замість того, щоб продовжувати боротьбу в Росії разом з російськими революціонерами, ці дезертири переможеної революції привезли в Палестину дивний «сіоністський соціалізм»: вони

створювали кооперативи ремісників і селянські кібуци, виганяючи палестинських фелахів, щоб побудувати економіку, яка спирається на жидівський робітничий клас та жидівське селянство. Від класичного колоніалізму англійського або французького типу був здійснений перехід до колонізації за логікою політичного сіонізму із стимулюванням припливу іммігрантів, для яких резервувалися земля та робочі місця. Тепер мова йшла про заміну палестинського народу іншим народом і, зрозуміло, про захоплення земель.

Відправною точкою для цієї грандіозної операції було створення в 1901 році Жидівського національного фонду з одною особливістю що відрізняла його від інших форм колоніалізму: куплену ним землю не можна було не перепродувати, ні навіть здавати в оренду нежидам.

От ще два закони, які стосуються Кєрєн Каймет (Жидівського національного фонду. Закон прийнятий 23 листопада 1953 року) і Кєрєн Хайєсод (Фонду реконструкції. Закон прийнятий 10 січня 1956 року). «Ці два закони, - пише професор Клейн, - дозволили перетворити ці товариства, які отримали ряд привілеїв». Не перераховуючи ці привілеї, він просто відзначає той факт, що землі, які належать Жидівському національному фонду, оголошені землями Ізраїлю, а основний закон проголосив невідчужуваність цих земель. Це один із чотирьох основних законів - елементів майбутньої конституції, якої немає дотепер, і через 50 років після створення Ізраїлю. Прикро, що цей учений-юрист при його звичайній турботі про точність не дає ніяких коментарів щодо цієї « невідчужуваності». Він не дає навіть визначення: земля, «врятована» Жидівським національним фондом, це земля, що стала, жидівською: вона ніколи не може бути продана або здана в оренду не жидові, і не жид не має права її обробляти.

Чи можна заперечувати, що цей основний закон передбачає расову дискримінацію?

Аграрна політика ізраїльських керівників - це політика методичного пограбування арабського селянства.

Постанова 1943 року про експропріацію земель у суспільних інтересах є спадщиною періоду англійського мандата. Цей закон змінив свій зміст, коли він став застосовуватися з метою дискримінації, наприклад, коли в 1962 році були експропрійовані 500 га в Деїр ель-Араді, Набелі і Бенехі, «суспільний інтерес» полягав в будівництві міста Кармел, призначеного лише для жидів.

Інший спосіб: використання надзвичайних законів, виданих в 1945 році англійцями проти жидів і арабів. Закон 124 дає військовому губернаторові можливість під приводом «безпеки» тимчасово скасовувати всі цивільні права, включаючи право на переміщення. І достатньо армії оголосити якусь зону забороненою з міркувань «безпеки держави» щоб жоден араб не міг ступити на ці землі без дозволу військового губернатора. За відмови в такому дозволі земля оголошувалася «необроблюваною» і міністерство сільського господарства могло привласнити цю землю, щоб «забезпечити її обробку».

Коли англійці видали в 1945 році цей жорстокий колоніальний закон для боротьби проти жидівського тероризму, юрист Бернард Йозеф. протестуючи проти цієї системи, заявив: «Чи пошириться офіційний терор на нас всіх?

Жоден громадянин більше не застрахований від довічного ув'язнення без суду... право адміністрації висилати будь-кого необмежено... немає необхідності робити якесь правопорушення, вистачить рішення, прийнятого в якійсь конторі».

І той же Бернард Йозеф, ставши міністром юстиції Ізраїлю, застосував ці закони проти арабів.

І. Шапіро із приводу тих же законів на тім же мітингу протесту 7 лютого 1946 року в Тель-Авіві («Хапракліт», лютий 1946, с. 58-64) заявив ще більш твердо: «Порядок, установлений цим законодавством, безпрецедентний в історії цивілізованих країн. Навіть у нацистській Німеччині не було подібних законів».

І той же І. Шапіро, ставши генеральним прокурором Ізраїлю, а потім міністром юстиції, застосував ці закони проти арабів. Щоб виправдати збереження цих терористичних законів, надзвичайний стан, що існує в Ізраїлеві з 1948 року, ніколи не був скасований.

Шимон Перес писав у газеті «Давар» 25 січня 1972 року:

«**Використання закону 125, на якому засноване військове правління, є прямим продовженням боротьби за жидівську імміграцію**».

Указ про освоєння перелогових земель від 1948 року із змінами 1949 року мав ту ж спрямованість, але дозволяв діяти більш прямим шляхом: не треба було навіть шукати підстав у вигляді «суспільної необхідності» або «військової безпеки», міністерство сільського господарства могло просто реквізувати будь-які покинуті землі. А масовий вихід арабського населення після актів терору, що мали місце в Деір Ясіні в 1948 році, у Кафр Касємі 29 жовтня 1956 року, після погромів «загону 101», створеного Моше Дайяном, яким довго командував Аріель Шарон, дозволив «звільнити» великі території, очистивши їх від арабських власників та трудівників і віддавши в руки жидівських окупантів.

Механізм позбавлення фелахів власності був доповнений указом від 30 червня 1948 року, надзвичайною постановою від 15 листопада 1948 року про власність «відсутніх», законом про землі «відсутніх» (14 березня 1950 року), законом про придбання землі (13 березня 1953 року) і всім арсеналом заходів, що мають метою легалізувати крадіжку, змусивши арабів покинути свої землі, щоб створити там жидівські поселення, як показав Натан Вейншток у своїй книзі «Сіонізм проти Ізраїлю».

Щоб стерти навіть пам'ять про існування палестинського селянства й додати достовірність міфу про «пустельну землю», в арабських селах знищували всі будинку, паркани і навіть цвинтарі. Професор Ізраїль Шахак дав в 1975 році порайоний список стертих з лиця землі бульдозерами 385 арабських сіл з 475, що існували в 1948 році.

«**Щоб створити вигляд, начебто в Палестині до Ізраїлю була «пустеля», сотні сіл були стерті з лиця землі бульдозерами разом з будинками, парканами і цвинтарями**».

Джерело: Ізраїль Шахак. Расизм держави Ізраїль, с. 152 і наступні.

Ізраїльські поселення продовжували створюватися в Цізіорданії, з 1979 року - прискореними темпами, і за класичною колоніальною традицією поселенці були озброєні.

Загальний результат наступний: після вигнання півтора мільйонів палестинців «жидівська земля», як говорять люди з Жидівського національного фонду, що становила в 1947 році 6,5%, нині становить більше 93% Палестини (з них 75% належать державі і 14% національному фонду)

Баланс цієї операції підбила, що примітно, газета африканерів ПАР «Ді Трансвалер» - фахівець із расової дискримінації (апартеїду): «**Яка різниця між способом, за допомогою якого ізраїльський народ намагається уцілітися серед нежидівського населення, і способом, яким африканери намагаються зробити те ж саме**?»

Джерело: Генрі Кацев. «Південна Африка: країна без друзів». Цит. у книзі Р. Стівенса «Сіонізм, Південна Африка і апартеїд».

Та ж система апартеїду проявляється як в особистому статусі, так і в присвоєнні земель. «Автономія», яку мають намір дарувати палестинцям ізраїльтяни, є еквівалентом «бантустанів» для чорних у ПАР.

Аналізуючи наслідки закону про «повернення», Клейн порушує питання: «Якщо жидівський народ значно перевищує інше населення держави Ізраїль, то, навпаки, можна сказати, що не все населення держави Ізраїль жиди, тому що в країні існують значні нежидівські меншості, головним чином араби та друзи[8]. Питання полягає в тому, щоб знати, якою мірою існування закону про повернення, що стимулює імміграцію однієї частини населення (обумовленої релігійною і етнічною приналежністю), не може вважатися дискримінаційним».

Джерело: Клод Клейн, директор інституту порівняльного права при Ієрусалимському жидівському університеті. «Жидівський характер держави Ізраїль», Париж, 1977, с. 33.

Автор, зокрема, задається питанням, чи не застосовна до закону про повернення міжнародна конвенція про усунення всіх форм расової дискримінації, прийнята 21 грудня 1965 року Генеральною Асамблеєю ООН. Але за допомогою діалектики, про яку ми пропонуємо судити читачеві, цей видний юрист робить наступний тонкий висновок: відсутність дискримінації означає, що «акт не повинний бути спрямований проти певної групи. Закон про повернення прийнятий на користь жидів, що бажають оселитися в Ізраїлі, але не спрямований проти якої-небудь групи або національності. Я не бачу, якою мірою можна вважати цей закон дискримінаційним» (там же, с. 35).

Для читача, що буде спантеличений цією щонайменше дивною логікою, що змушує згадати відомий жарт «всі громадяни рівні, але деякі з них більш рівні, чим інші», ми хочемо показати конкретно, яку ситуацію створив цей закон про повернення. Для тих, хто не користується його привілеями, написаний закон про громадянство (5712-1952); він стосується (стаття 3) «усякого, хто безпосередньо перед заснуванням Держави був палестинським підданим, але не став ізраїльським відповідно до статті 2» (дотичної жидів). Ті, хто підпадає під цю статтю (і хто вважається «такими що ніколи раніше не мали громадянства», тобто спадкоємними апатридами), повинні довести (документальні докази часто неможливі, тому що документи згубися під час війни і терору, що супроводжували створення сіоністської держави), що вони жили на цій землі в той або інший період. Якщо цього немає, то для того, щоб стати громадянином, залишається шлях натуралізації, що вимагає, наприклад, «певного знання жидівської мови» Потім, «якщо буде визнано корисним», міністр внутрішніх справ надає ізраїльське громадянство або відмовляє в ньому. Загалом, за ізраїльським законом жид з Патагонії стає ізраїльським громадянином у той же момент, як тільки він ступить на землю в аеропорті Тель-Авіва, а палестинці, що народилися в Палестині від палестинських батьків,

[8] Друзи - релігійна спільнота, розташована перш за все в Лівані, Ізраїлі, і Сирії. Теологічно друзи вважають себе "ісламською сектою" (*прим. перекладача*).

можуть уважатися апатридами. Немає ніякої расової дискримінації проти палестинців, а тільки заходи на користь жидів!

Тому видається нелегким заперечувати резолюцію Генеральної Асамблеї ООН від 10 листопада 1975 року (№ 3379-XXX), що визначає сіонізм як «форму расизму і расової дискримінації».

У дійсності серед тих, хто поселяється в Ізраїлі, лише незначна меншість приїжджає туди заради «виконання обітниці». Закон про повернення не відіграв значної ролі. В усіх країнах світу жиди багато значать у всіх областях культури, науки та мистецтва, і було б сумно, якби сіонізм досяг мети, поставленої антисемітами: зібрати жидів із всіх країн і замкнути їх у всесвітнє гетто.

В 1880 році в Палестині з 500 000 жителів було 25 000 жидів.

З 1882 року починається масова імміграція внаслідок погромів у царській Росії. З 1882-го по 1917 рік у Палестину прибули 50 000 жидів. У період між двома світовими війнами жиди емігрували, рятуючись від переслідувань, з Польщі та з країн Північної Африки.

Але основна маса приїхала з Німеччини внаслідок мерзенного антисемітизму Гітлера. До 1945 року в Палестину прибули близько 400 000 жидів.

Потім почалося методичне викорінювання палестинців. Напередодні війни 1948 року близько 650 000 арабів вікували на територіях, яким припадало стати державою Ізраїль. В 1949 році їх залишилося 160 000. Через високу народжуваність число їхніх нащадків досягло 450 000 до кінця 1970 року. Ізраїльська ліга прав людини повідомляє, що з 11 червня 1967-го по 15 листопада 1969 року в Ізраїлі і Цізіорданії було висаджено в повітря більше 20 000 арабських будинків.

Відповідно до англійського перепису 31 грудня 1922 року, чисельність населення Палестини склала 757 000 чоловік, з них 663 000 арабів (у тому числі 590 000 мусульман і 73 000 християн) і 83 000 жидів, тобто 88% арабів і 11 % жидів. Варто зазначити, що ця так звана «пустеля» була експортером зерна та цитрусових.

В 1891 році сіоніст першого скликання Ашер Гінзберг (що писав під псевдонімом Ахад Гаам, «один з народу») ділився своїми враженнями від поїздки в Палестину.

«Перебуваючи вдалечині, ми звикли вірити, що Ерець-Ісраель сьогодні напівпустеля, необроблювана країна, і кожний, хто захоче придбати землю, може приїхати сюди та взяти, скільки душі завгодно. Насправді нічого подібного. На всьому протязі країни важко знайти необроблювані ділянки, за винятком покритих піском і гірських, де можуть рости лише фруктові дерева, та й то в результаті важкої праці з очищення і рекультивації місцевості».

Джерело: Ахад Гаам. Повне зібрання творів (на івриті), Тель-Авів, 8-е Вид., с. 23.

У дійсності до приходу сіоністів «бедуїни» {насправді хлібороби) експортували 30 000 тонн зерна на рік. Площа арабських фруктових садів з 1921-го по 1942 рік збільшилася в три рази, площа апельсинових (і інших цитрусових) з 1922-го по 1947 рік - у сім разів, виробництво з 1922 по 1938 рік - у десять разів.

Візьмемо для прикладу лише цитрусові. Доповідь Піла, представлена англійському парламенту статс-секретарем в справах колоній у липні 1937 року, виходячи із швидкого розвитку виробництва апельсинів у Палестині, давав таку оцінку, що світове споживання зимових сортів апельсинів, що за 10 років повинне збільшитися до 30 мільйонів кошиків, буде задовольнятися країнами-виробниками і експортерами такою пропорцією:

Палестина: 15 мільйонів
США: 7 мільйонів
Іспанія: 5 мільйонів
Інші країни (Кіпр, Єгипет, Алжир і ін.): 3 мільйони.

Джерело: Доповідь Піла, розд. 8, § 19, с. 214.

Відповідно до дослідження держдепартаменту США, наданого 20 березня 1993 року комісії Конгресу, «більше 200 000 ізраїльтян оселилися в цей час на окупованих територіях (включаючи Голанські висоти і Східний Єрусалим). Вони становлять «приблизно» 13% загального населення цих територій».

Близько 90 000 з них живуть в 150 поселеннях у Цізіорданії, «де ізраїльська влада володіє приблизно половиною земель».

«У Східному Єрусалимі і його арабських пригородах, що залежать від місцевого муніципалітету, 120 000 ізраїльтян заселили 12 кварталів. В секторі Газа, де жидівська держава конфіскувала 30% і без того перенаселеної території, 3000 ізраїльтян живуть в 15 поселеннях. На Голанському плато їх 12 000 в 13 поселеннях».

Джерело: «Ле Монд», 18 квітня 1993 року.

Газета «Єдіот Ахронот», що видається в Ізраїлеві найбільшим тиражем, писала: «З 70-х років ніколи не було подібного прискорення будівництва на цих територіях. Аріель Шарон (міністр в справах житла та будівництва) веде гарячкову діяльність із створення нових поселень, розвитку вже існуючих, будівництву доріг та підготовці нових будмайданчиків».

Джерело: «Монд» від 18 квітня 1991 року.

Згадаємо, що Аріель Шарон був головнокомандуючим при вторгненні в Ліван і озброїв фалангістську міліцію, яка влаштувала погром у палестинських таборах Сабра і Шатіла. Шарон закрив очі на ці «ексцеси» і тим самим став їхнім пособником, як установила навіть ізраїльська комісія з розслідування цих масових убивств.

Збереження цих жидівських поселень на окупованих територіях і їхня оборона ізраїльською армією та збройними поселенцями (подібними до авантюристів американського «дикого Заходу») робить ілюзорною будь-яку справжню автономію палестинців і неможливим мир в умовах продовження фактичної окупації.

Головні зусилля спрямовані на заселення Єрусалиму з явною метою зробити незворотнім рішення про анексію всього Єрусалиму, хоча воно було одностайно засуджене ООН, у тому числі й самими США.

Створення поселень на окупованих територіях є кричущим порушенням міжнародних законів і, зокрема, Женевській конвенції від 12 серпня 1949 року, стаття 49 якої говорить: «Окупаційна влада не має права переселяти частину цивільного населення своєї власної країни на окуповані території».

Навіть Гітлер не порушив цей міжнародний закон: він ніколи не поселяв німецьких цивільних «колоністів» на землях, з яких вигнали французьких селян.

Привід «безпеки» із посиланням на «тероризм Інтифади» — є суцільним глузуванням. Цифри щодо цього достатньо красномовні:

«1116 палестинців загинули з часу початку Інтифади 9 грудня 1987 року від куль військових, поліцейських і поселенців, а саме: 626 в 1988-м і 1989 роках, 134 в 1990 році, 93 в 1991 році, 108 в 1992 році та 155 з 1 січня по 11 вересня 1993 року. Серед жертв 233 дитини у віці молодше сімнадцяти років». Це цифри з дослідження, проведеного Ізраїльською лігою прав людини (Бетселем).

Військові джерела називають цифру близько 20 000 поранених палестинців, а Комітет допомоги палестинським біженцям при ООН - 90 000.

З 9 грудня 1987 року були вбиті 33 ізраїльських солдата, з них чотири в 1988-м, чотири в 1989-м, один в 1990-м, два в 1991-м, одинадцять в 1992-м і одинадцять в 1993 році.

Відповідно до армійських звітів, на окупованих територіях було вбито сорок цивільних осіб, переважно поселенців.

За даними гуманітарних організацій, 15 000 палестинців утримувалися в 1993 році в цивільних і військових в'язницях.

Дванадцять палестинців умерли в ізраїльських в'язницях з часу початку Інтифади, причому деякі з них за дотепер не з'ясованих умов, - стверджує Бетселем. Ця гуманітарна організація вказує, що «щонайменше 20 000 ув'язнених щорічно піддаються катуванням при допитах у військових в'язницях»

Джерело: «Ле Монд», 12 вересня 1993 року.

Ізраїль постійно порушує міжнародні закони, вважаючи їх «клаптиком паперу». Більше того, як пише професор Ізраїль Шахак, «ці поселення за самою своєю природою вписуються в систему пограбування, дискримінації і апартеїду».

Джерело: Ізраїль Шахак. Расизм держави Ізраїль, с. 263.

А от свідчення Ізраїля Шахака про ідолопоклонство, що підмінює бога Ізраїлевого державою Ізраїль:

«Я жид, який живе в Ізраїлі. Я вважаю себе законослухняним громадянином. Я щорічно проходжу службу в армії, хоча мені вже більше сорока років. Але я не збираюся присвячувати себе ні державі Ізраїль, ні якійсь іншій державі або організації. Я відданий своїм ідеалам. Я вірю, що потрібно говорити правду і робити все необхідне, щоб врятувати справедливість і рівність для всіх. Я прив'язаний до жидівської мови і жидівської поезії, і мені подобається думати, що я скромно поважаю деякі цінності наших древніх пророків.

Але присвятити себе культу держави? Я уявляю собі, що сказав би Амос або Ісайя, якби їх попросили присвятити себе культу Ізраїльського або Юдейського царства.

Жиди вірять і повторюють тричі на день, що жид повинен поклонятися Богові й тільки Богові: «І люби Яхве, Господа Бога твого, всім серцем твоїм, і всією душею твоєю, і всіма силами твоїми» (Повторення закону. VI, 5). Незначна меншість усе ще в це вірить. Але мені здається, що більшість божого народу втратила свого Бога і підмінила його ідолом, точно так само, як вона настільки поклонялася золотому тельцеві в пустелі, що віддала все своє золото, щоб спорудити йому статую. Ім'я його сучасного кумира - держава Ізраїль» (там же, с. 93).

III. ПОЛІТИЧНЕ ВИКОРИСТАННЯ МІФУ

1. ІЗРАЇЛЬСЬКО-СІОНІСТСЬКЕ ЛОБІ В США

«Прем'єр-міністр Ізраїлю має набагато більше впливу на зовнішню політику США на Близькому Сході, ніж він має у своїй власній країні».

Джерело: Пол Фіндлі, «They Dare to Speak Out» (Вони сміють говорити), стор. 92.

Яким чином подібні міфи могли породити в мільйонів людей доброї волі майже невикорінні вірування?

- Шляхом створення всемогутніх лобі, здатних впливати на дії політиків і на громадську думку. Спосіб впливу залежить від конкретної країни.

У США, де живуть 6 мільйонів жидів, жидівські голоси можуть стати вирішальними, тому що за великої кількості тих, що не беруть участь у виборах і за відсутності істотних розходжень між двома партіями, перемогу на виборах часто може забезпечити розрив в 3-4%.

Крім того, хитка підтримка громадської думки значною мірою залежить від образа кандидата, від його майстерного показу на телебаченні і, в кінцевому рахунку, від бюджету та можливостей політичного «маркетингу». В 1988 році для виборів в американський сенат кандидатові було потрібно 500 мільйонів доларів».

Джерело: Ален Котта. Капіталізм у всіх його станах. Вид. Файяр, 1991, с. 158.

Саме могутнє лобі, офіційно акредитоване при Капітолії, це AIPAC (American Israel Public Affairs Committee - Американо-ізраїльський громадський комітет).

Могутність жидів у США було такою вже в 1942 році, коли в готелі «Білтмор» у Нью-Йорку з'їзд максималістів вирішив, що настав час перейти від «жидівського осередку в Палестині» (обіцяної Бальфуром повільної колонізації шляхом покупки земель під англійським або американським протекторатом) до створення суверенної жидівської держави.

Двоїстість, що характеризує всю історію сіонізму, виражається в інтерпретаціях того, чим увінчалися зусилля Герцля, а саме декларації Бальфура (1917 р.). Формула «жидівський національний осередок «сходить до Базельського конгресу. Лорд Ротшильд підготував проект декларації про «національний принцип жидівського народу». Остаточний текст декларації Бальфура говорив не про всю Палестину, а тільки про «створення в Палестині національного осередку для жидівського народу». Усі говорили про « осередок», начебто мова йшла про духовний і культурний центр, а насправді думали про державу, як і сам Герцль. Ллойд-Джордж писав у своїй книзі «Правда про мирні договори» *(Вид. Gollancz 1938, т. 2. с. 1138-1139)*: «Не потрібно сумніватися в тому, що було тоді на думці у членів кабінету... Палестина повинна стати незалежною державою». Примітно, що генерал Смєтс, член військового кабінету, заявив в Іоганнесбурзі 3 листопада 1915 року: «Прийдешні покоління побачать, як у Палестині знову виникне велика Жидівська держава».

26 січня 1919 року лорд Керзон писав: «Коли Вейцман вам щось говорить, і ви думаєте про «жидівське національний осередок», він має на думці щось зовсім інше: жидівська держава та арабське населення, підвладне жидам і кероване ними. Він намагається здійснити це під прикриттям британської гарантії».

Вейцман чітко пояснив британському уряду, що мета сіонізму - створення жидівської держави (з 4-5 мільйонами жидів). Ллойд-Джордж та Бальфур запевнили його, що «використовуючи термін «національний осередок» у Декларації Бальфура, ми мали на думці жидівську державу».

14 травня 1948 року Бен-Гуріон оголосив у Тель-Авіві незалежність: «Жидівська держава в Палестині буде називатися Ізраїль».

Незважаючи на розбіжності між тими, хто, як Бен-Гуріон, вважали, що обов'язок кожного жида в світі приїхати в цю державу, і тими, хто думав, що дії жидів у США більше важливі й для самого Ізраїлю, здужала остання тенденція: з 35 000 американців і канадців, що приїхали в Ізраїль, осіли в ньому тільки 5 400.

Джерело: Melvin I. Wofsky «Ми єдині! Американське жидівство і Ізраїль». Нью-Йорк, 1978, Вид. Ander Press - Doubleday с. 265-266.

Держава Ізраїль була прийнята в ООН завдяки безсоромному тиску лобі.

Ейзенхауер не хотів сваритися з арабськими нафтовидобувними країнами, «чудесним джерелом стратегічної могутності й одним з найбільших багатств у світовій історії», як він говорив.

Джерело: Bick. "Ethnic Linkage and Foreign Policy" (Етнічні зв'язки і закордонна політика) с. 81.

Трумен з передвиборних міркувань відкинув убік педантичність. Так само зробили і його спадкоємці.

Про могутність сіоністського лобі і жидівського електорату сам Трумен перед групою дипломатів в 1946 році: "Мені шкода, добродії, але я повинен зважати на сотні тисяч людей, які бажають успіху сіонізму. Серед моїх виборців немає тисяч арабів».

Джерело: Вільям Едді. Ф. Д. Рузвельт і Ібн-Сауд. Нью-Йорк. «Лівр френдз оф Мідл Іст», 1954, с. 31.

Колишній англійський прем'єр-міністр Клемент Еттлі підтверджує це свідчення: «Політика США в Палестині визначалася жидівськими голосами з пожертвуваннями великих жидівських фірм».

Джерело: Клемент Еттлі. Прем'єр-міністр згадує. Лондон, 1961, с. 181

Ейзенхауер разом з СРСР зупинив в 1956 році ізраїльську агресію (підтриману Англією і Францією) у зоні Суецького каналу.

Сенатор Дж. Ф. Кеннеді не виявив ентузіазму із цього приводу.

В 1958 році Конференція президентів жидівських асоціацій уповноважила голову Клюцника вступити в контакт із Кеннеді як з можливим кандидатом у президенти. Клюцник відверто заявив: «Якщо ви будете говорити що потрібно, можете розраховувати на мене, інакше від вас відвернуся не тільки я».

Джерело: Ми єдині! С. 265-266.

Клюцник пояснив Кеннеді, що той повинен говорити: Ейзенхауер під час кризи поводився погано, тоді як Трумен в 1948 році був на правильному шляху... Кеннеді пішов за цією «порадою» в 1960 році, коли з'їзд демократів обрав його кандидатом. Після своїх заяв у Нью-Йорку перед жидівськими представниками він отримав 500 000 доларів на виборчу кампанію, Клюцника як радника, і 80% жидівських голосів (там же, с. 271-280).

Під час першої зустрічі з Бен-Гуріоном в готелі «Уолдорф Асторія» у Нью-Йорку навесні 1961 року Джон Кеннеді сказав йому: «Я знаю, що був обраний завдяки голосам американських жидів. Я зобов'язаний вам своєю перемогою. Скажіть, що я повинен зробити для жидівського народу».

Джерело: Едуард Тівман. Лобі. С. 56.

Ліндон Джонсон пішов ще далі. Один ізраїльський дипломат писав: «Ми втратили великого друга, але знайшли ще кращого... Джонсон кращий із друзів, яких Жидівська держава коли-небудь мала в Білому домі».

Джерело: I.L.Kenen, «Israel's Defense Line», Prometheus Book, 1981. pp. 66 – 67

Джонсон і справді надав потужну підтримку шестиденній війні в 1967 році. З того часу 99% американських жидів підтримували ізраїльський сіонізм. *«Бути жидом сьогодні означає бути пов'язаним з Ізраїлем».*

Джерело : Schlomo Avineri: «The Making of Modern Zionism», N.Y., Basis Book, 1981, p. 219

ООН резолюцією № 242 у листопаді 1967 року зажадала звільнення територій, окупованих під час війни. Де Голль після цієї війни оголосив ембарго на поставки зброї до Ізраїлю. Американський Конгрес взяв його за приклад. Але Джонсон у грудні всупереч цій забороні під тиском АІПАК наказав поставити літаки «Фантом», замовлені Ізраїлем.

Джерело: Bick. Цит. тв., с. 65 і 66.

На подяку за це Ізраїль не критикував війну у В'єтнамі.

Джерело: Абба Ебан. Автобіографія. С. 460.

Коли в 1979 році Голда Меїр приїхала в США, Ніксон порівняв її з біблійною Деборою і вихваляв ізраїльське процвітання.

Джерело: Стівен Шпігель. Другий арабо-ізраїльський конфлікт. Юніверсіті оф Чикаго Пресс, 1985, с. 185.

План Роджерса, що повторював в основному резолюцію ООН № 242, був відкинутий Голдою Меїр (Кенен. Цит. тв., с. 239).

Никсон поставив Ізраїлю ще 45 «Фантомів» і 80 бомбардувальників «Скайхок»

Насер помер 8 вересня 1970 року. Садат запропонував Ізраїлю мир. Міністр закордонних справ Абба Ебан згодився, але міністр оборони Моше Дайян відмовився.

Тоді Садат 6 жовтня 1973 року почав наступ, що одержав назву "війни Йом Кіпура", і зруйнував репутацію Голди Меїр, що була змушена подати у відставку 10 квітня 1974 року. За її прикладом пішов Моше Дайян.

Проте, жидівське лобі на Капітолії досягло у Вашингтоні великого успіху в справі прискореного переозброєння Ізраїлю: отримали 2 мільярди доларів під приводом боротьби з конкуруючим арабським лобі.

Джерело: Нефф. Воїни Єрусалима. с. 217.

До урядової допомоги добавилися гроші жидівських банків з Уолл-Стріт.

Джерело: Віск. Цит. тв., с. 65, Абба Ебан. Цит. тв., с. 460.

21 чоловік пожертвували більше 100 000 доларів сенаторові Губерту Хемфрі. З них 15 були жидами. Насамперед, це були ватажки «жидівської мафії» у Голлівуді, такі як Лев Вассерман. У цілому їм належало більше 30% виборних фондів демократичної партії.

Джерело: Stephen D. Isaacs. Жиди і американські політики. Нью-Йорк, вид. Doubleday, 1974, розд. 8.

АІПАК знову мобілізувався й одержав за три тижні до 21 травня 1975 року підписи 76 сенаторів, що вимагали від президента Форда підтримати за їхнім прикладом Ізраїль.

Джерело: Шехан. Араби, ізраїльтяни і Кіссінджер. Reader's Digest Press. с. 175.

Джіммі Картер прямував уторованим шляхом. У синагозі міста Елізабет, штат Нью-Джерсі, одягнений у блакитну оксамитову тогу, він заявив: «Я почитаю того ж Бога, що й ви. Ми, баптисти, читаємо ту ж Біблію, що й ви». І резюмував: «Виживання Ізраїлю це не питання політики. Це моральний обов'язок».

Джерело: «Тайм» від 21 червня 1976 року.

Це були часи, коли Бегін і релігійні партії відняли в Ізраїлі владу у лейбористів. «Бегін вважав себе більше жидом, чим ізраїльтянином», - пише його біограф.

Джерело: Сільвер. «Бегін: явище пророка». С. 164.

У листопаді 1976 року Наум Гольдман, президент Всесвітнього жидівського конгресу, прибув до Вашингтона, зустрівся із президентом, Венсом, Бжезинскім і дав адміністрації Картера несподівану пораду «знищити сіоністське лобі в США».

Джерело: «Штерн», Нью-Йорк, 24 квітня 1978 року.

Гольдман присвятив сіонізму все своє життя та відігравав першорядну роль у лобі із часів Трумена. Тепер же він говорив, що його власне творіння, конференція президентів, відіграє руйнівну роль і є головною перешкодою на шляху до миру на Близькому Сході.

Бегін був при владі, і Гольдман вирішив підвести міну під його політику, ліквідувати свою власну групу тиску.

Шість років по тому Сайрес Венс, один з учасників цієї зустрічі, підтвердив пропозиції Гольдмана: «Гольдман закликав нас знищити лобі, але президент і державний секретар відповіли, що вони не мають сил зробити це і що це могло б відкрити двері антисемітизму».

Джерело: Інтерв'ю Сайреса Венса Едвардові Тівнану (Edward Tivnan), «Лобі», Вид. Simon and Schuster, 1987, с. 123.

Бегін, ділячи владу з лейбористами, призначив Моше Дайяна міністром закордонних справ замість Шимона Переса.

Голова Конференції жидівських президентів у США Шиндлер привітав цей поворот до екстремізму й підкреслив прагматизм Дайяна. Бегін один час не дуже піклувався американськими сіоністами, яких вважав опорою лейбористів.

Але американські ділові кола, відзначивши вплив рабинів на Бегіна й насамперед прихильність останнього до «вільного підприємництва» (на відміну від державного втручання за лейбористів), привітали угоду в Кемп Девід і (вересень 1978 р.). Садат, уклавши сепаратний мир з Ізраїлем, не торкнувся питання про Цізіорданію (Юдея і Самарія - біблійні землі, за Бегіном) і повернув собі лише Сінай, що не був для Бегіна «біблійною землею».

Джерело: Stephen D. Isaacs: Жиди і американська політика. Вид. Doubleday. 1974, с. 122.

В 1976 році Картер отримав 68% жидівських голосів, в 1980 - тільки 45%, тому що за час свого президентства продав Єгиптові літаки Ф15, а Саудівської Аравії - системи «Авакс», обмовивши, однак, що ця зброя ніколи не буде використане проти Ізраїлю, тому що американська армія контролює його та управляє всіма даними із землі.

Проте, Рейган переміг Картера в 1980 році і надав Ізраїлю військовий кредит на суму 600 мільйонів доларів на два роки.

Бегін, переконавшись після Кемп Девіду, що Єгипет не вдарить із тилу і що продані Саудівській Аравії системи «Авакс» цілком перебувають під контролем американців, показав останнім свою здатність до превентивної війни, знищивши без оголошення війни (як японці американський флот у Перл-Харборі і ізраїльтяни єгипетську авіацію під час шестиденної війни) іракський ядерний центр в Озираці, побудований французами. Бегін звернувся при цьому до того ж священного міфу.

«Ніколи знову не відбудеться другий Голокост».

Джерело: «Вашингтон Пост», 10 червня 1981 р.

Підбадьорений слабкістю протестів США, які боялися загострення ситуації на Близькому Сході, Бегін через місяць, 17 липня 1981 року, бомбував західний Бейрут, щоб знищити, як він сказав, бази ОЗП[9].

Рейган оголосив тоді про проект продажу за 8,5 мільярда доларів Саудівської Аравії систем «Авакс» і ракет, знов-таки за умови, що вони не будуть загрожувати Ізраїлю та залишаться цілком під американським контролем.

Більшість в Сенаті схвалила цю вигідну економічну угоду і посилення американських позицій у зоні Перської затоки. Саудівські літаки не повинні були літати ні над Сирією, ні над Йорданією, ні над Ізраїлем.

Джерело: Фектс Енд файлз. 20 вересня 1981 року, с. 705.

Бегін, залишаючись у владі своїх сприймань «великого Ізраїлю» як біблійної легенди, продовжив створення жидівських поселень у Цізіорданії (розпочате лейбористами), хоча Картер оголосив його незаконним і таким, що суперечить резолюціям ООН № 242 і 338. Але Рейган побачив в Ізраїлі засіб блокування зазіхань Радянського Союзу на нафту Перської затоки. У листопаді 1981 року Аріель Шарон, військовий міністр уряду Бегіна, зустрівся із своїм американським колегою Каспаром Уайнбергером і розробив з ним план «стратегічного співробітництва» з метою усунення радянської загрози в цьому регіоні.

Джерело: «Нью-Йорк Таймс», 1 грудня 1981 р.

14 грудня Бегін анексував Голанські висоти. Рейган протестував проти цього нового порушення резолюції № 242. Бегін збунтувався «Хіба ми бананова республіка? Ваш васал?! «

Джерело: Steven Emerson, «Dutton of Arabia» в «Нью Ріпаблік», 16 червня 1982 р.

Наступного року Бегін вдерся до Лівану. Генерал Хейг, військовий міністр, дав «зелену вулицю» вторгненню, метою якого було встановити владу християнського уряду в Бейруті.

Джерело: Зєєв Шифф і Єхуд Ярі. Ліванська війна Ізраїлю. Нью-Йорк, Simon and Shuster,1984.

Деякі американці критикували це вторгнення, як поодинокі ізраїльтяни критикували війну у В'єтнамі. Але різанина в таборах Сабра і Шатіла на очах у Шарона і Ейтана та за їхної співучасті, жахливі картини, передані на телебаченні, змусили жидівське лобі порушити мовчання.

Віце-президент Всесвітнього жидівського конгресу Герцберг і багато рабинів виступили із критикою Бегіна в жовтні 1982 року. Бегін дорікнув критикам тим, що вони «більше американці, ніж жиди».

Джерело: Майкл Кремер. Американські жиди і Ізраїль. Розкол. Нью-Йорк, 18 жовтня 1982.

Прес-аташе АІПАК пояснив стратегію тих, хто разом з ним схвалює вторгнення: «Ми хочемо підсилити нашу підтримку Ізраїлю. Ми з тими, кому неважливо, що відбувається на західному березі Йордану, але побоюються Радянського Союзу»

Джерело: Інтерв'ю Тівану (Tivnan), с. 181.

З цієї нагоди християни-сіоністи підтримали ізраїльську агресію, а їхній лідер Джеррі Фолуелл, якого Бегін називав «людиною, що представляє 60 мільйонів американських християн» у країні, де жидів усього шість мільйонів, одержав вищу сіоністську нагороду: премію Жаботинського - за надані Ізраїлю послуги, плюс 100 мільйонів доларів від держави Ізраїль і 140 мільйонів доларів від фонду Сваггерта.

Джерело: «Тайм», 17 лютого 1986 р. — «Влада, слава, політики».

Фінансова, отже, й політична могутність у світі, де все продається й купується, стає усе більше визначальною.

З 1948 року США надали Ізраїлю 28 мільярдів доларів економічної і військової допомоги.

Джерело: Журнал «Тайм" , червень 1994 р.

---

[9] Організація звільнення Палестини *(прим. перекладача).*

***

Завдяки фінансовим потокам, які ззовні вливалися до Ізраїлю у вигляді:

1) німецьких і австрійських «репарацій»,

2) безумовних щедрот США,

3) пожертв діаспори,

керівники Ізраїлю змогли намітити в області зовнішньої політики самі амбітні цілі «великого Ізраїлю». Свідчення тому - стаття в журналі: «Ківунім» («Орієнтації») про стратегічні плани Ізраїлю на 80-е роки, опублікована в Єрусалимі Всесвітньою сіоністською організацією.

«Як централізоване тіло Єгипет уже труп, особливо якщо врахувати все більш жорстоку конфронтацію між мусульманами і християнами. Його розділ на відособлені географічні провінції повинен бути нашою політичною метою на 90-і роки на західному фронті.

Після того, як Єгипет розпадеться та буде позбавлений центральної влади, такий же розпад чекає Лівію, Судан і інші, більше віддалені країни. Створення коптської[10] держави у Верхньому Єгипті і дрібних та слабких регіональних утворень - ключ до історичного розвитку, у даний час загальмованого мирною угодою, але неминучого в далекій перспективі.

Незважаючи на зовнішню видимість, із західним фронтом пов'язано менше проблем, чим зі східним. Розділ Лівану на п'ять провінцій - прообраз того, що станеться з усім арабським світом. Розвал Сирії і Іраку на регіони на основі етнічних або релігійних критеріїв повинен стати в далекій перспективі пріоритетною метою Ізраїлю. Першим етапом буде руйнування військової могутності цих держав.

Етнічна структура Сирії прирікає її на розпад, що може привести до створення шиїтської[11] держави уздовж узбережжя, одного сунітської[12] держави в районі Алеппо іншого - у Дамаску. Друзи теж можуть захотіти створити свою державу - може бути, на наших Голанських висотах, в будь-якому випадку - з Хаураном і північчю Йорданії. Така держава була б у далекій перспективі гарантією миру та безпеки регіону. Ця мета вже досяжна.

Багатий нафтою й Ірак, що роздирається внутрішньою боротьбою. Ірак, перебуває під прицілом Ізраїлю. Його розпад був би для нас більш важливим, чим розпад Сирії, тому що він у ближній перспективі являє собою саму серйозну погрозу для Ізраїлю»[13].

Джерело: «Ківунім» (Kivounim). Єрусалим, № 14, лютий 1982 р., с. 49-59.

Для здійснення цієї великої програми ізраїльські керівники мають у своєму розпорядженні необмежену американську допомогу. З 507 літаків, які вони мали напередодні вторгнення в Ліван, 457 надійшли із США – в якості дарунків або під позики з Вашингтона. Американське лобі вибиває необхідні кошти під тиском сіоністських лобістів всупереч національним інтересам.

Хоча мети плануКівунім були досить віддаленими, а конфронтація дуже ризикованою, ізраїльському лобі вдалося здійснити одну операцію за допомогою США. Війна проти Іраку - яскравий приклад. Дві могутніх групи тиску штовхали США до розв'язання конфлікту:

1) Жидівське лобі, тому що усунення Саддама Хуссейна знімало загрозу самої потужної арабської країни... Американські жиди відіграють важливу роль у заокеанських засобах масової інформації. Постійний компроміс між президентом і Конгресом змушує Білий дім враховувати їхні настійні прохання.

2) Ділове лобі, яке вважало, що війна може пожвавити економіку. Друга світова війна і величезні замовлення, отримані в ході цієї війни США, хіба не поклали кінець кризі 1929 року, з якого насправді так і не вдавалося вийти? А війна в Кореї хіба не викликала новий бум?

Благословенна війна повернула Америці процвітання.

Джерело: Ален Пейрефітт. «Фігаро», 5 листопада 1990 р.

«Важко переоцінити політичний вплив Американо-ізраїльського громадського комітету (АІПАК), бюджет якого збільшився з 1982 по 1988 рік а 4 рази, з 1 600 000 доларів в 1982 році до 6 900 000 доларів в 1988 році».

Джерело: « Уолл-Стріт Джорнал», 24 червня 1987 р.

Сіоністські керівники ніколи не приховували роль свого лобі.

---

[10] Копти - єгипетські християни (*прим. перекладача*).

[11] Шиїти - загальний термін, що означає послідовників ряду течій ісламу (*прим. перекладача*).

[12] Сунізм - основний (ортодоксальний) напрям у ісламі *(прим. перекладача).*

[13] Повний текст оригіналу на івриті відтворений у моїй книзі "Палестина, країна божественних послань", Вид. *Альбатрос*, Париж, 1986, с. 377-387. французький переклад - починаючи зі стор. 315

Бен-Гуріон ясно заявив: «Коли жид в Америці або Південній Африці говорить про своїх жидівських друзів з нашого уряду, він має на думці уряд Ізраїлю».

Джерело: Відродження і доля Ізраїлю. 1954, с. 489.

На 23-му конгресі Всесвітньої сіоністської організації він уточнив, що обов'язок жида за кордоном полягає в «колективному обов'язку всіх сіоністських організацій різних країн допомагати жидівській державі за будь-яких обставин і, безумовно, навіть якщо така поведінка вступає в протиріччя із владою відповідних країн»[14].

Джерело: Бен-Гуріон. Завдання і характер сучасного сіоніста. «Джерузалем Пост», 17 серпня 1952 р. та «Jewish Telegraphic Agency», 8 серпня 1951

Це змішування юдаїзму як релігії (гідної поваги, як і будь-яка інша) з політичним сіонізмом, який вимагає безумовної відданості державі Ізраїль, підмінюючи їм Бога Ізраїлю, тільки підживлює антисемітизм.

Держдепартамент був змушений реагувати. У листі, адресованому Американській раді з юдаїзму і опублікованому 7 травня 1964 року, помічник державного секретаря Телбот, пославшись на принципи американської Конституції, якій кидають виклик сіоністські керівники, нагадав, що США «визнали Ізраїль суверенною державою і громадянство цієї держави. США не визнають ніякого іншого суверенітету або громадянства, вони не визнають політико-юридичних відносин, заснованих на релігійній ідентифікації американських громадян, і не допускають ніякої дискримінації американських громадян за релігійною ознакою. Отже, має бути зрозумілим, що Державний департамент не вважає концепцію «жидівського народу» концепцією міжнародного права».

Джерело: Жорж Фрідман. Кінець жидівського народу. Вид. Галлімар, 1956, с. 292.

Ця декларація залишилася чисто платонічною, тому що юридичні посилання не спричинили ніяких заходів проти лобі.

Приклад - справа Полларда.

У листопаді 1985 року сіоністський активіст, американець Джонатан Поллард, аналітик штабу ВМС, був арештований після того, як викрав деякі секретні документи. На допиті в ФБР він визнав, що з початку 1984 року одержав 50 000 доларів за передачу цих документів до Ізраїлю.

«Справа Полларда не виникла зненацька, з нічого. Вона вписується в нинішню, все більше нездорову систему американсько-ізраїльських відносин, що відрізняються надмірною залежністю, яка стимулює необережне поводження. Така ситуація створилася в 1981 році, коли адміністрація Рейгана дала Ізраїлю те, що він зрозумів як «карт-бланш» своєму військовому авантюризму під приводом самозахисту... Першим результатом було вторгнення до Лівану.

...Можна було передбачати, що подібна послужливість Вашингтона зробить Єрусалим ще більш нахабним... Добре відомо, що тісна взаємозалежність породила мстивість і агресивність. З боку Ізраїлю ця мстивість прийняла необачні форми. Приклад - рейд на Туніс. Іншим прикладом може бути справа Полларда».

Джерело: «Вашингтон пост», 5 грудня 1985 р.

«Протягом десятиліть американські жиди намагаються переконати американську громадську думку, що їхня безумовна підтримка Ізраїлю не впливає на їхню лояльність стосовно США. Тепер, здається, буде важко вірити в це, і ті, хто говорить про подвійне підданство, знайдуть вдячну аудиторію».

Джерело: «Га-Арець», 1 грудня 1985 р.

Не бракує прикладів того, що ізраїльсько-сіоністському лобі вдається нав'язувати США поведінку, що суперечить американським інтересам, але є корисною для політики Ізраїлю. От деякі з них.

Голова комісії з іноземних справ Сенату сенатор Фулбрайт викликав до цієї комісії головних сіоністських керівників, у результаті чого була викрита їхня підпільна діяльність. Він підбив підсумки свого розслідування в інтерв'ю телекомпанії Сі-Бі-Еі 7 жовтня 1973 року: «Ізраїльтяни контролюють політику Конгресу та Сенату» і додав: «Наші колеги в Сенаті, приблизно 70% з них, діють більше під тиском лобі, чим у відповідності із своїм розумінням принципів свободи і права».

---

[14] За піввіку в цьому відношенні нічого не змінилося. Великий рабин Франції Жозеф Сітрук заявив у Єрусалимі ізраїльському прем'єр-міністрові Іцхаку Шаміру: "Кожний французький жид - представник Ізраїлю... Будьте впевнені, що кожний жид у Франції захисник того ж самого, що захищаєте Ви".

Джерело: "Ле Монд", 12 і 13 липня 1990 р., і газета французької жидівської громади "Жур Ж"*, 12 липня 1990 року,* де він додає: "Я ні яким чином не маю на думці подвійне підданство". Але ж можна подумати, що йдеться саме про це.

На наступних виборах Фулбрайт втратив своє місце в Сенаті.

Після розслідування сенатора Фулбрайта сіоністське лобі не переставало посилювати вплив на американську політику. У книзі «Вони насмілюються говорити», випущеної в 1985 році видавництвом «Лоренс Хілл Енд Ко», Пол Фінлі, що 22 роки був депутатом Конгресу США, описав механіку дії сіоністського лобі і його могутність. Ця справжня «філія ізраїльського уряду» контролює Конгрес і Сенат, президента, держдепартамент і Пентагон, засоби масової інформації, університети та церкви.

Безліч доказів та приклади показують, як вимоги ізраїльтян ставляться вище інтересів США. Так, 3 жовтня 1984 року Палата представників 98% голосів скасувала всі обмеження на обмін між Ізраїлем і США, незважаючи на негативні висновки міністерства торгівлі і всіх профспілок (с. 31). Щороку, як би не урізувалися всі інші статті бюджету, кредити Ізраїлю, збільшуються. Шпигунство розвинене настільки, що найбільш секретні досьє перебувають в руках ізраїльського уряду. Едлай Стівенсон писав у журналі «Форін Афферз» (зима 1975-1976): «Практично жодне рішення, яке стосується Ізраїлю, не може бути прийняте або навіть обговорене на рівні виконавчої влади без того, щоб про це моментально не дізнався ізраїльський уряд» (с. 126). Незважаючи на відмову міністерства оборони, засновану на американському законі, поставити Ізраїлю в розпал агресії проти Лівану бомби осколкової дії (зброя, спрямована проти цивільного населення), ізраїльтяни отримали їх від Рейгана й двічі використовували в Бейруті (с. 143).

В 1973 році американський адмірал Томас Мурер, глава об'єднаної групи начальників штабів, розповів, що ізраїльський військовий аташе у Вашингтоні Мордехай Гур (майбутній головнокомандуючий ізраїльською армією) зажадав від США літаки, озброєні найсучаснішими ракетами “Маверік”. Адмірал Мурер сказав Гуру: «Я не можу вам поставити ці літаки. У нас є лише одна ескадрилья. І ми заприсяглися перед Конгресом, що вона нам потрібна». Гур відповів: «Дайте нам літаки, а що стосується Конгресу, я ним займуся». І єдина ескадрилья, оснащена ракетами «Маверік», була передана Ізраїлю (с. 161).

8 червня 1967 року ізраїльські ВПС і ВМФ, щоб не були розкриті плани вторгнення на Голанські висоти, піддали бомбардуванню американський корабель «Ліберті», оснащений найсучаснішими детекторами. 34 моряки загинули і 171 дістали поранення. Обльоти корабля тривали 6 годин, бомбування - 70 хвилин. Ізраїльський уряд вибачився за цю «помилку», і справа була зам'ята. Лише в 1980 році один з очевидців Еннес, офіцер корабля «Ліберті», зміг відновити істину і зруйнувати офіційну версію «помилки», завізовану слідчою комісією, яку очолив адмірал Айзек Кід. Еннес довів, що атака була навмисною. Сіоністське лобі подбало про те, щоб книга Еннеса не побачила світла, але адмірал Т. Мурер пояснив, чому замовчали цей злочин: *«президент Джонсон боявся реакції жидівського електорату... Американський народ розлютився, якби довідався, що відбулося»* (с. 179).

В 1980 році Едлай Стівенсон запропонував скоротити на 10% військову допомогу Ізраїлю і зажадав припинення створення поселень на окупованих територіях, нагадавши, що 43% американської допомоги спрямовується на озброєння Ізраїлю (3 мільйони жителів), у збиток 3 мільярдам голодуючих на планеті.

Едлай Стівенсон сказав на закінчення: «Прем'єр-міністр Ізраїлю більше впливає на зовнішню політику США на Близькому Сході, ніж на політику власної країни» (с. 92).

Для сіоністського лобі чудові всі засоби, від фінансового тиску до морального шантажу, від бойкоту ЗМІ до погрози вбивства.

Пол Фінлі робить висновок: «Той, хто критикує політику Ізраїлю, повинен очікувати хворобливих та безперервних репресій і навіть втрати засобів існування під тиском ізраїльського лобі. Президент їх боїться. Конгрес уступає всім їхнім вимогам. Самі престижні університети забирають із своїх програм усе, що проти них. Гіганти засобів масової інформації і воєначальники поступаються їхньому тиску» (с. 315).

Джерело: Слухання, ч. 9, 23 травня 1963 року.

2. ІЗРАЇЛЬСЬКО-СІОНІСТСЬКЕ ЛОБІ У ФРАНЦІЇ

«У Франції існує могутнє проізраїльске лобі, вплив якого найбільше значний в засобах масової інформації», - генерал де Голль.

У Франції лише генерал де Голль насмілився заявити це. У свій час ця заява спричинила скандал, але вона містила частину істини, що залишається актуальною дотепер.

Джерело: Пилип Олександр. «Проізраїльський забобон». «Парізьен лідері», 29 лютого 1988 р.

З тих пір жоден кандидат у президенти Французької республіки, до якої би партії він не належав, від Мішеля Рокара до Жака Ширака, включаючи Міттерана, не міг обійтися без паломництва в Ізраїль за благословенням засобів масової інформації. Вплив цих засобів лобі, керівним центром якого сьогодні є LICRA (Міжнародна ліга проти расизму і антисемітизму), настільки потужний, що дозволяє йому маніпулювати громадською думкою за своїм бажанням: хоча жиди становлять у Франції близько 2% населення, вирішальний голос належить засобам масової інформації сіоністів: на телебаченні, на радіо, у щоденних газетах і щотижневиках, у кіно (насамперед завдяки вторгненню Голлівуду) і навіть у видавництвах, яким так звані «комітети читачів» можуть нав'язувати своє вето. Все це в руках сіоністів, так само як і реклама, від якої залежить фінансування засобів масової інформації.

І майже всі ці засоби діють як за командою, коли потрібно на догоду Ізраїлю спотворити зміст подій. Вони називають «тероризмом» насильство з боку слабких і «боротьбою проти тероризму» насильство з боку сильних.

Ренегат ОВП скинув жида-інваліда з борта теплохода «Акілле Лауро». Це, безсумнівно, тероризм. Але коли в результаті ізраїльського бомбардування Тунісу у відповідь загинули 50 чоловік, у тому числі декілька дітей - це називається «боротьбою проти тероризму і захистом закону та порядку».

Як за помахом палички невидимого диригента, всі засоби масової інформації заводять ту саму музику, коли мова йде про вибух у синагозі на вулиці Коперника, опоганенні цвинтаря в Карпантра, вторгненні до Лівану або руйнуванні міст Іраку.

Я можу послатися на свій особистий досвід. До 1982 року я мав вільний доступ до самих великих видавництв, на телебачення, на радіо.

У момент вторгнення в Ліван і масових вбивств в цій країні редактор газети «Монд» Жак Фове за плату надав мені в номері від 17 червня 1982 року цілу шпальту, і ми з отче Мішелем Лелонгом і пастором Маттіо викрили зміст ізраїльської агресії, що після масових убивств у Лівані виявися явним. Ми показали, що йдеться не про помилку, а про внутрішню логіку політичного сіонізму, на якому заснована держава Ізраїль.

Мені дев'ять разів загрожували смертю в анонімних листах і телефоном. LICRA затіяла проти нас процес за «антисемітизм і заклик до расової дискримінації».

Адвокат Жака Фове заявив, що не потрібно плутати з жидівською громадою і ще менше за те з її вірою - державу Ізраїль, дії якої в Лівані були засуджені такими видними жидівськими діячами, як Мендес Франс і Наум Гольдман.

Наші захисники зверталися до самого тексту статті, у якій ми писали, що зобов'язані своїм життям вірі жидівських пророків.

Але політичний сіонізм підмінив Бога Ізраїлю державою Ізраїль. Його дії в Лівані і Палестині, створена їм огидна мішанина збезчестили юдаїзм в очах усього світу. Таким чином, наша боротьба проти політичного сіонізму невіддільна від нашої боротьби проти антисемітизму.

Я зі свого боку повторив перед судом висновки моєї книги «Палестина, земля божественних послань»: політичний сіонізм, заснований Теодором Герцлем (і засуджений тоді всіма рабинами світу як зрада жидівській вірі), має своїм джерелом не жидівську віру, а жидівський націоналізм і колоніалізм XIX століття.

Останні пережитки колоніалізму в Палестині і Південній Африці зіштовхуються через свій расизм (офіційно засуджений ООН) з опором корінного населення колоніальної окупації.

Усякий колоніалізм і всякий окупаційний режим (ми це пережили у Франції при Гітлері) називає свої репресії «підтримкою порядку», а опір - «тероризмом».

Слухаючи адвоката LICRA, що намагався зобразити мене антисемітом, я згадував, як разом з ізраїльським міністром Барзілаєм відвідав у Єрусалимі в 1967 році Стіну плачу; як мене приймав у себе в будинку Наум Гольдман, президент Всесвітнього жидівського конгресу.

Я згадував, як сидів у концтаборі разом з Бернаром Лекашем, засновником ЛІКУ (згодом LICRA), що допомагав мені готувати лекції про пророків Ізраїлю для наших товаришів-ув'язнених.

Я згадав, як старий комуніст і атеїст із Тарна сказав нам з Бернаром після нашої лекції про пророка Амосе: «Це робить сміливішим!»

Майже абсолютне панування ізраїльських сіоністів у засобах масової інформації США і Франції нав'язує світові перекручення змісту подій. Напад на ізраїльського дипломата в Лондоні (навіть пані Тетчер визнала в Палаті громад, що той, хто вчинив замах не належав до ОЗП) - це «тероризм». А операція ізраїльської армії в Лівані, що призвела до тисячі смертей, називалася «Мир у Галілеї».

1 січня 1989 року я дізнався з телебачення баланс жертв «повстання каменів»: 327 убитих палестинців (більшість із них діти, що кидали камені) та 8 ізраїльтян (головним чином, солдати, що стріляли кулями). Того ж дня один ізраїльський міністр заявив: «Переговори будуть можливі лише тоді, коли палестинці відмовляться від насильства». Я подумав: чи я не сплю? Ця анестезія критичного духу - це ж колективний кошмар, тріумф абсурду!

Ще в 1969 році де Голль говорив про надмірний вплив сіоністського лобі у всіх засобах масової інформації. Сьогодні це лобі домоглося повного перекручення змісту, називаючи «тероризмом» кустарний опір слабких і «боротьбою проти тероризму» насильство сильних із застосуванням набагато більше смертельних засобів.

Ми з батьком Лелонгом і пастором Маттіо були неправі, засуджуючи облудність цього перекручення змісту.

Паризький суд вищої інстанції вироком від 24 березня 1983 року, «з огляду на, що йдеться про дозволену законом критику політики держави і ідеології, що її надихає, а не про расистську провокацію... відхилив цілком позов LICRA і присудив її до сплати судових витрат».

Розлютована LICRA подала касацію. 11 січня 1984 року Вища судова палата Парижа оголосила свій вирок. Касаційний суд процитував уривок з нашої статті, у якому ми обвинувачуємо державу Ізраїль у расизмі. Суд з огляду на те що «думка, виражена авторами статті, стосується лише обмежувального визначення жидівства відповідно до ізраїльського законодавства... підтверджує відмову LICRA в позові й присуджує LICRA до сплати судових витрат».

LICRA знову подала касацію. Вирок Касаційного суду від 4 листопада 1987 року не залишив сіоністам ніяких надій збезчестити нас юридичним шляхом, суд відхилив позов і присудив позивачів до сплати судових витрат.

Тоді операція з удушення була продовжена позасудовими методами, Сіоністське лобі має у своєму розпорядженні відповідні засоби. Якби нас засудили, вся преса одностайно прибила б нас до ганебного стовпа як антисемітів. Навпаки, вироки судів не на користь LICRA систематично замовчувалися. Навіть газета «Ле Монд», колишній редактор якої Фове був залучений разом з нами до цієї боротьби, відскіпалася лише однією безбарвною статейкою.

До статті в «Ле Монд» про логіку сіоністського колоніалізму я додав два рядки зі зверненням до читачів допомогти в оплаті газетної шпальти. Вона обійшлася мені в п'ять мільйонів сантимів. Я отримав сім сотень дрібних чеків. Приблизно третину жертводавців становили жиди, у тому числі два рабини.

Але потім почалося придушення з боку засобів масової інформації: мені був закритий доступ на телебачення, мої статті відкидалися. Я опублікував сорок книг у всіх великих видавництвах, таких як Галлімар, Цей, Плон, Грассе, Лаффон. Ці книги були перекладені 27-а мовами. Тепер же переді мною були закриті всі великі двері. Один з моїх видавців почув на своїй адміністративній раді таку заяву: «Якщо ви опублікуєте книгу Ґароді, ви втратите права на переклади творів американських авторів». Це розорило б його фірму. Іншого видавця три місяці принаджувала його завідувачка літературним відділом, захоплена моєю книгою, але відповідь була категоричною: «Я не бажаю Ґароді в моїй фірмі».

Так замурували людину.

Наша мережа опору безглуздю приречена діяти у підпіллі, а я особисто засуджений до літературної смерті через те, що посмітив сподіватися.

Це лише один приклад «перекручення змісту» сіоністами, щодо якого особисто я можу виступати свідком. Ми можемо помножити число цих прикладів, але кожний день переконує нас: самий зміст гітлерівських злочинів проти всього людства перекручується сіоністською пропагандою, що зводить цей злочин проти людства до одного великого погрому, єдиними жертвами якого були жиди.

Подальший крок був зроблений, коли ці «укази» набули чинності закону, і судді отримали право судити історичну істину всупереч попереднім законам про свободу преси.

Думка була оголошена злочином за законом Фабіуса (№ 43), так званому закону Гайсо - за ім'ям депутата-комуніста, що взяв на себе авторство цього злочинного закону, у травні 1990 року. До закону 1881 року про свободу преси була вставлена стаття 24-біс, яка повідомляє:

«Караються покаранням, передбаченим пунктом 6 статті 24, ті, хто заперечує існування одного або декількох злочинів проти людства, визначених статтею 6 статуту Міжнародного військового трибуналу, доданої до Лондонської угоди від 8 серпня 1945 року».

Джерело: Проект закону, прийнятого Національними зборами, № 278, додаток до стенограми засідання 3 травня 1990 р.

Доповідь депутата Асензі уточнювала (с. 21): від вас вимагається сформулювати нове обвинувачення проти «ревізіонізму», а також «розширити можливість асоціацій порушувати позови у випадках порушення закону» (стаття 7). У вступі доповідач визначив мету: «поповнити існуючий репресивний арсенал з тією метою, щоб закон... повністю виконував свою роль засобу залякування і репресій» (с. .5).

Джерело: Доповідь № 1296, додаток до стенограми засідання 26 квітня 1990 р.

Нюрнберзький трибунал, як ми вже показали, мав менше, за будь-який інший суд, відношення до юриспруденції.

Через рік Тубон марно намагався запропонувати поправку:

«Стаття 24-біс закону від 29 липня 1881 року про свободу преси відміняється». Це скасувало б репресивну силу закону Гайсо проти істориків-ревізіоністів і не дозволило б ставити історичну критику на один рівень із расизмом і апологією Гітлера.

Аргументація Тубона була такою: «Коли ми обговорювали в 1990 році проект закону, внесений групою комуністів, під яким першим стояв підпис Гайсо, я - і не я один - заперечував принцип цього тексту, що залишав за судом право затверджувати історичну істину замість того, щоб надати слово історикам.

Дехто заперечує, що якщо історія встановлює істину, то закон не повинен її нав'язувати. Пропозиції інших йдуть занадто далеко, аж до заборони виражати свою думку. Але таким чином ми поступово опустимося до покарань за політичні злочини і за висловлення.

Стаття 24-біс представляє, на мою думку, дуже серйозну політичну і юридичну помилку. Цей закон був прийнятий під впливом відомих подій, про що я досить шкодую. З того часу минув рік. Коли ж відбулися події в Карпантра, нам довелося поспіхом обговорювати текст, який конференція президентів включила до порядку денного через 48 годин після його подання і поставила на обговорення негайно, тому що під ним поставив свій підпис особисто пан Фабіус, голова Національних зборів. Рік по тому ми можемо холоднокровно обговорити законність цього закону, законність того, що стаття 24 біс проголошує ревізіонізм злочином, і зробити разом із Сімоною Вейль висновок, що говорити в цьому випадку про злочин недоречно».

Джерело: Стенограма парламентських дебатів, 21 червня 1991 р.

Справді, з того часу будь-якому історикові було заборонено ставити під сумнів висновки Нюрнберзького трибуналу, хоча навіть його американський голова визнав, що це був «останній акт війни», і судді «не дотримувалися юридичних правил звичайних судів відносно доказів і осуду».

***

На хвилі, викликаної цим злочинним законом, заява, зроблена Жаком Шираком 16 червня 1995 року, знаменує собою важливий момент у нашім житті, розрив з ідеєю національної єдності. Коли президент республіки проголошує, що «злочинному божевіллю окупантів сприяли французи і Французька держава» він вчиняє подвійний злочин проти Франції:

- насамперед, говорячи про режим Віші як про Французьку державу, він в такий спосіб знову робить його легітимним;

- крім того, він ображає французький народ, плутаючи його із служниками окупантів.

Таким чином, він зробив офіційною сіоністську концепцію, яку Бернар-Анрі Леві захищає у своїй книзі «Французька ідеологія», де він пише: «Вся французька культура... всі наші найдорожчі французькі традиції, свідчать про те, що наша низькість іде коріннями в давню давнину».

Він призиває розкрити це «старе джерело нагноєння» «у самому серці французької думки», яке зробило Францію «батьківщиною націонал-соціалізму».

Джерело: Бернар-Анрі Леві. Французька ідеологія. Грассе. 1981, с. 61, 92, 125.

Вінчає справу заява великого рабина Франції Сітрука, про яку Бернар-Анрі Леві пише: «Глазур'ю на торті була на церемонії 8 липня 1990 року в Ізраїлі, що проходила під головуванням головного рабина Франції Сітрука, його заява Іцхаку Шаміру (тому самому, що запропонував свої послуги Гітлерові і чия політика, в Державі Ізраїль, якою він керував, безперервно порушувала міжнародне право і не помічала рішень ООН): «Кожний французький жид є представником Ізраїлю... Будьте впевнені, що кожний жид у Франції захищає те ж, що захищаєте Ви». Хоча він обмовив після повернення, «мова не йде про подвійне підданство».

Джерело: «Ле Монд», 9 липня 1990 р.

Після таких розшаркувань перед Шаміром, що пропонував свій союз Гітлерові, Сітруку варто було б покаятися.

Зрозуміло, це приниження французького народу із захопленням привітали керівники КРІФ (представницької ради жидівських організацій у Франції), що виразили «своє глибоке задоволення тим, що вище керівництво Франції, нарешті, визнало наступність Французької держави в період між 1940 і 1944 роком.

Ганьба, що керівники всіх французьких партій на сторінках різних газет, від «Фігаро» до «Юманіте», схвалили це зречення Шираку, зречення від традиції французької єдності та опору всього народу.

Де Голль ніколи не визнавав режим Віші державою. «Гітлер, - говорив він, - створив режим Віші» (Спогади, т. 1, с. 389) - і називав керівників цього режиму «статистами» (там же, с. 130). «Я оголосив незаконним режим, яким управляє ворог» (там же, с. 107). «Уряду по-справжньому французького немає» (там же, з 388, заява в Браззавілі).

Посилаючись на угоду з Англією від 28 березня 1940 року, що виключала всяке сепаратне перемир'я (т. 1, с. 74), він ясно сказав: «Утворення, що перебуває у Віші і претендує на звання держави, неконституційне і підконтрольне загарбникам... Воно не може бути і не є нічим іншим, крім як знаряддям, використовуваним ворогом Франції» (Спогади, т. 1, с. 342).

Таким чином, підкреслювалося, що прислужництво правителів не відповідало прагненням французького народу.

«Осуд режиму Віші в особі його правителів відокремлював Францію від політики національного зречення» (Спогади, т. III, с. 301).

А от що писав де Голль про повстання народу Парижа:

«Ніхто не сумнівався, ні вороги, ні наші друзі, що чотири роки гноблення не змогли вбити душу столиці, що зрада була лише ганебною піною на поверхні тіла, що залишилося здоровим, що вулиці, будинки, заводи, фабрики, контори, будівництва Парижа були свідками героїчних актів Опору, що відбувалися, незважаючи на розстріли, катування і ув'язнення у в'язниці» (Спогади, т. III, с. 442).

«Навіть у найгірші моменти, наш народ ніколи не відмовлявся від самого себе» (т. III, с. 494).

От що відкинув Ширак декількома словами заради збереження влади сіоністів у засобах масової інформації і васальної залежності від США. Сіоністське лобі змусило його відмовитися від опозиції Маастрихтському договору, руйнівному для Франції, і підтвердити своє підпорядкування американському диктату, здійснюваному за підтримки ГУТТ[15], що знищує можливість незалежності і відновлення Франції шляхом радикальної зміни її відносин із Третім світом.

***

Сіонізм постійно використовував жупел антисемітизму для того, щоб змусити повірити в постійну погрозу Ізраїлю і у необхідність прийти йому на допомогу. Недавні провокації були розраховані на те, щоб замаскувати злочини Ізраїлю. Метод завжди той самий. Після масових убивств у таборах Сабра і Шатіла письменник Тахар Бен Джеллун писав:

«Існують збіги, які через їхню повторюваність можна вважати головним індикатором. У цей час відомо, кому вигідні антисемітські замахи в Європі: вони служать прикриттям навмисних масових убивств мирних палестинців і ліванців. Можна констатувати, що ці замахи передували, збігалися або випливали з кривавої різанини в Бейруті. Ці терористичні операції замислювалися в такий спосіб і виконувалися з такою досконалістю, що вони дотепер в прямий або непрямий спосіб допомагають досягти наміченої політичної мети відволікти увагу щораз, коли палестинське питання зустрічає набагато більше розуміння або симпатії. Чи не йде мова про систематичне перекручення ситуації, щоб зобразити катів і терористів жертвою? Вбивство на вулиці Розьє 9 серпня відбулося за кілька годин до того, як дощ бомб обрушився на Бейрут.

[15] Генеральна угода з тарифів і торгівлі. У 1995 перейменовано на СОТ *(прим перекладача).*

Бешір Жмайель був убитий через дві години після вступу ізраїльської армії до західного Бейруту (що одночасно змазало враження від історичного візиту Ясіра Арафата до тата). Вибух замінованої машини на вулиці Кардине і стрілянина наступного дня перед синагогою в Брюсселі збіглися з безпрецедентними масовими вбивствами в палестинських таборах Сабра і Шатіла».

Джерело: «Ле Монд», 22 вересня 1982 р.

Існують історичні прецеденти, які повинні стати нам наукою. Систематично докладають зусиль для формування громадської думки шляхом насичення її етноцентричною інформацією, що підживлює антисемітизм.

«У Берліні театр, журналістика і т.д. були жидівською справою. Найважливішою німецькою газетою була «Берлінер Тагеблатт», другою за значенням «Фоссіше Цайтунг». Перша з них належала жиду Моссе, друга - жиду Ульштейну. Редактор головної соціал-демократичної газети «Форвертс» був жидом. Коли німці називали пресу жидівською, це було чистою правдою».

Джерело: І. Лейбовіц, Ізраїль і юдаїзм, 1993, с. 113.

Останній приклад подібних маневрів і їх використання в засобах масової інформації - інцидент у Карпантра.

У травні 1990 року в цьому містечку були опоганені могили на жидівському цвинтарі. Один труп був виритий і перетягнутий на іншу могилу.

Міністр внутрішніх справ П'єр Жокс відразу ж заявив: «Не потрібно поліцейського розслідування, щоб довідатися, хто злочинці, які винні в цьому огидному расистському вчинку». Однак і п'five років по тому, незважаючи на роботу десятків слідчих, ніхто не може сьогодні із упевненістю сказати, хто винний у цьому мерзенстві.

Єдине лише відомо, що мало місце опоганення жидівського цвинтаря, причому труп пана Жермона, як визнали слідчі кілька днів по тому, не був виритий. Хтось зробив «монтаж». І постає питання: хто? навіщо? Хто був зацікавлений у такому монтажі, щоб зробити подію ще більш жахливою і збудити ненависть у громадській думці?

Жан Марі Доменак (колишній редактор журналу «Еспрі») писав в «Монд» 31 жовтня 1990 року в статті «Мовчання навколо Карпантра»: «От уже майже шість місяців, як відбулося опоганення жидівського цвинтаря в Карпантра, але ми усе ще не знаємо злочинців. Ще більш тривожно, що засоби масової інформації, які підняли скандал навколо цієї огидної події, вивели на вулиці сотні тисяч маніфестантів та зіпсували репутацію Франції за кордоном, не цікавляться розслідуванням і замовкли. Жоден парламентарій, жоден моральний або інтелектуальний авторитет не насмілився зробити запит до уряду. Схоже, Карпантра остаточно стає чорною легендою націй, причому злочинці невідомі, і ніхто точно не знає, що ж саме відбулося. Ніхто ще не може або не насмілюється сказати правду про Карпантра».

Дивне «мовчання навколо Карпантра», відзначене Доменаком, контрастує з галасом, зчиненим засобами масової інформації в перші дні.

Під час демонстрації, влаштованої 14 травня 1990 року, Парижем пройшли 80 000 чоловік за даними поліції, 200 000 - за оцінкою організаторів. На їхню честь дзвонив великий дзвін собору Паризької Богоматері.

Ніхто не знав злочинців. Проти кого ж була демонстрація? Відповісти на це питання могло лише слідство, але не відповіло. А кому це було вигідно? Відповідь очевидна: на чолі маніфестації розвівалася прапор Ізраїлю.

Цей дивний «національний союз», коли під час демонстрації Жорж Марше потискував руку Франсуа Леотару, дозволив розгорнути глобальний наступ проти всіх, хто бере під сумнів догми, що ставлять Ізраїль вище міжнародних законів. Великий рабин Сітрук, пояснюючи у своїй промові природу демонстрації, вигукнув: «Не дозволимо говорити казна-що! Дамо урок професорам-ревізіоністам, безвідповідальним політичним діячам!»

Джерело: «Ле Мерідіональ», 14 травня 1990 р.

Однак правда про опоганення в Карпантра дотепер не встановлена, тому що із всіх слідів, за якими прямувало слідство, був виключений один, самий ймовірний.

Чому найнеобхіднішим свідкам було наказано мовчати?

«Сторож синагоги в Карпантра і хранитель ключів від цвинтаря, пан Куана, що один з перших виявив труп Фелікса Жермона, відмовився з нами говорити: «Будь ви хоч сам префект, я отримав наказ не говорити нічого». Заборона виходила від голови консисторії під тим приводом, що сторож «міг наговорити на телебаченні казна-що» - так виправдувався д-р Фредді Хаддад, який сам дуже стримано згадував про опоганення, як і рабин Амар».

Джерело: «Бар Матен Магазін», 15 квітня 1995 р., стаття репортерів Мішеля Петре і Мішеля Бро.

Чому рабин Карпантра, коли його запитали, чому він не освятить знову це місце, відповів: «Цю не мою справа», голова консисторії: «Це не має ніякого сенсу», а мер: «У мене нічого не просили»? (з тієї ж статті).

Чому жодна французька газета не згадала випадок з точно таким же «опоганенням» цвинтаря Ришон Леціон біля Тель-Авіва в ніч на 2 березня 1984 року, коли тіло однієї жінки було вирито і викинуте за межі жидівського цвинтаря? «Варварський акт антисемітизму», - відразу оголосили жидівські громади в усьому світі. Через кілька днів ізраїльська поліція, розслідувавши справу, виявила справжній зміст того що сталося: труп, з яким обійшлися настільки ганебним чином, належав Терезі Енгелович, дружині жида, але християнці. Жидівські інтегристи вважали, що її присутність на жидівському цвинтарі опоганює чистоту цього місця, і рабин цвинтаря вже вимагав ексгумації трупа.

Чому жодна французька газета не побачила паралелей? Пан Жермон, труп якого був також виритий уночі й став об'єктом лиховісного «монтажу», також був «винний» у тім, що одружився з християнкою. Його труп перетягнули на сусідню могилу пані Еммі Ульма, теж винної в тому, що вона була одружена з католиком.

Чому ніхто не згадав, що в Ізраїлі, щоб довести, що до Ізраїлю Палестина була «пустелею», сотні сіл були стерті бульдозерами з лиця землі разом з їхніми будинками, парканами і цвинтарями?

Джерело: Ізраїль Шахак. Расизм держави Ізраїль, с. 152 і наступні.

Наступного дня після «Дня демократії» в Ієрусалимському жидівському університеті жидівські студенти поставили законне запитання. «Чому немає протестів із приводу того, що вулиці Агрон у Єрусалимі і готель «Хілтон» у Тель-Авіві побудовані на місці зруйнованих мусульманських цвинтарів?»

Джерело: Студенти ізраїльської соціалістичної організації Мацпен. Р.О.В. 2234. Єрусалим.

3. МІФ ПРО «ІЗРАЇЛЬСЬКЕ ЧУДО»: ФІНАНСУВАННЯ ІЗРАЇЛЮ ЗЗОВНІ

«Жидівський кулак роблять сильним американська сталева рукавичка, що його покриває і долари, що його наповнюють».

Джерело: Ієшаяху Лейбовіц. Ізраїль і юдаїзм, с. 253.

З питання про суми, виплачені Німеччиною Ізраїлю, я надам слово тому, хто був головним представником останнього на переговорах про розмір репарацій - Наумові Гольдману, який докладно розповів про це у своїй «Автобіографії», подарованої автором мені 23 квітня 1971 року на подяку за місію, виконану мною за два роки до того на його прохання в Насера після шестиденної війни.

«На початку 1951 року Ізраїль вперше виступив на світовій арені, направивши чотирьом союзним державам дві ноти, у яких вказувалося, що жидівські вимоги, що стосуються відшкодування збитку новою Німеччиною, визначені сумою півтора мільярда доларів, з яких половину повинна виплатити Західна Німеччина і половину - Східна. Ця сума ґрунтувалася на наступних розрахунках: Ізраїль прийняв близько 500 000 жидів, і економічна реінтеграція одного біженця коштувала приблизно 3 000 доларів. Рятуючи ці жертви нацизму і, прийнявши на себе величезні фінансові витрати, Ізраїль вважає себе вправі висунути ці вимоги від імені жидівського народу, хоча й без законної основи, тому що жидівська держава не існувала в часи нацистського режиму» (с. 262).

«За цих обставин ізраїльський міністр закордонних справ влітку 1951 року звернувся до мене як до президента Жидівського Палестинського агентства і попросив мене скликати конференцію великих жидівських організацій США, країн Британської співдружності і Франції для надання підтримки ізраїльським вимогам та вишукування засобів, здатних змусити їх виконати» (с. 263). «Переговори, які ми мали намір провести, були досить делікатними.. В них не було ніякої юридичної основи» (с. 268).

«З великою сміливістю і великодушністю федеральний канцлер взяв за основу для дискусії суму мільярд доларів, але я знав, що партія, ворожа настільки гігантським поступкам, уже сформувалася усередині уряду, серед вождів політичних партій, серед банкірів і промисловців. Мені повторювали із самих різних сторін, що даремно розраховувати навіть на приблизну суму»

«На першому етапі переговорів між німцями та делегацією Конференції з претензій було досягнуто загальної згоди про відшкодування збитку і про його законодавчу регламентацію. На наступному етапі постало питання про загальну суму претензій, що досягала 500 мільйонів...»

«Мені довелося знову поїхати до Бонна 3 липня, і я зробив наступну поступку: 10% від 500 мільйонів будуть призначатися нежидівським жертвам нацизму і розподілятися безпосередньо німецьким урядом» (с. 282).

«Угоди були підписані 10 вересня 1952 року в Люксембурзі. Німеччину представляв канцлер, Ізраїль - міністр закордонних справ Моше Шарет, а я - Конференцію з претензій» (с. 283).

«Німецькі поставки були вирішальним фактором економічного підйому Ізраїлю протягом останніх років. Я не знаю, якою була б доля Ізраїлю в деякі критичні для його економіки моменти, якби Німеччина не виконала своїх зобов'язань. Залізниці, телефонні лінії, портові споруди, системи зрошення; цілі галузі промисловості та сільського господарства не були б у їхньому нинішньому стані без німецьких репарацій. Нарешті, сотні тисяч жидівських жертв нацизму отримали за останні роки значні суми за законом про відшкодування збитку» (с. 286).

«Коли ранком у день мого прибуття я наніс візит прем'єр-міністрові Ізраїлю Давидові Бен-Гуріону, він підійшов до мене з урочистим видом: «Ми з тобою мали щастя побачити два дива: створення держави Ізраїль і підписання угоди з Німеччиною. Перше створив я, друге - ти» (с. 284).

Джерело: Наум Гольдман. Автобіографія. Вид. Файяр, Париж, 1969 р.

В іншій своїй книзі «Жидівський парадокс» Н. Гольдман розповідає не тільки про свої переговори з Німеччиною, але й способи, яким він вибивав репарації з Австрії. Він сказав канцлерові Раабу: «Ви повинні платити репарації жидам».

- Але ми самі були жертвами Німеччини, - заперечив Рааб.

Гольдман заявив: «У такому випадку я зніму найбільший кінотеатр у Відні і щодня буду показувати фільм про вступ німецьких військ і приїзд Гітлера у Відень у березні 1938 року».

Тоді Рааб сказав: «Добре, ви одержите ваші гроші».

Йшлося про суму порядку 30 мільйонів доларів. Через якийсь час Гольдман прийшов знову: потрібно ще 30 мільйонів.

- Але, - сказав Рааб, - ми дали згоду тільки на 30 мільйонів.

- Тепер ви повинні дати більше! - сказав Гольдман і одержав що вимагав. Він прийшов і втретє та отримав таку ж суму (*31.8507*).

Є ще два джерела фінансування того, що деякі називають «ізраїльським чудом» в економічному плані, а також гігантських озброєнь Ізраїлю (включаючи ядерне), що робить брехливим часто використовуваний образ маленького Давида із пращею, який протистоїть велетневі Голіафу. У сучасній війні сила виміряється не кількістю солдатів, а технічним оснащенням армії. Ізраїльська армія, завдяки щедрому припливу фінансів у цю країну, має у своєму розпорядженні ударну силу, набагато могутнішу, ніж всі арабські держави разом узяті.

Крім «репарацій» Ізраїль отримує практично без обмежень зброю і гроші, головним чином із США, де його всемогутнє лобі діє особливо ефективно, а також дарунки від діаспори.

Пинхас Сапір, що був міністром фінансів Ізраїлю, заявив у Єрусалимі на конференції жидівських мільярдерів, що з 1949-го по 1966 рік Ізраїль одержав *7* мільярдів доларів.

Джерело: «Ізраїлі Економіст», вересень, 1967, № 9.

Доктор Яків Герцог, генеральний директор кабінету ізраїльського прем'єра, так визначив мету подібних об'єднань: «Вивчити питання, як залучити більші капіталовкладення в Ізраїль, і тісно зв'язати з ізраїльською економікою власників жидівських капіталів, що живуть за рубежем, щоб у них виникло почуття особистої участі та відповідальності. Ми плануємо також грандіозний діалог про ідентифікацію діаспори з Ізраїлем у рамках боротьби проти асиміляції за кордоном».

Ця операція окупила себе, тому що американські жидівські організації щорічно посилають до Ізраїлю у середньому мільярд доларів (ці внески, що вважаються «благодійними», віднімаються з податкових декларацій дарувальників, тобто лягають на американського платника податків, навіть якщо вони призначені для підтримки «військових зусиль» Ізраїлю. Але головна частина надходить безпосередньо від американської держави.

Половину цієї допомоги офіційно становлять дарунки та «позики», про які дуже швидко «забувають». Інше додається до ізраїльського зовнішнього боргу, що швидко росте і на цей час наближається до 20 мільярдів доларів.

Головна частина цієї щорічної допомоги - поставки озброєння, для яких Конгрес, щоб вони не так впадали в око і щоб уникнути критики, передбачив особливий режим фінансування у своєму Акті про контроль над експортом зброї, прийнятому в 1976 році.

Щоб зрозуміти, наскільки гігантські ці цифри зовнішнього фінансування, доволі згадати, що допомога за планом Маршалла, надана Західній Європі з 1948-го по 1954 рік, становила 13

мільярдів доларів, тобто Ізраїль, у якому живе менш двох мільйонів чоловік, одержав більше половини того, що отримали 200 мільйонів європейців - у сто разів більше на душу населення.

Другий пункт для порівняння. Середня щорічна допомога слаборозвиненим країнам у період з 1951-го по 1959 рік не перевищувала 3164 мільярдів доларів, тоді як 1,7 млн. жителів Ізраїлю отримали за той же період 400 мільйонів, тобто маючи менше за тисячної частки населення слаборозвинених країн, Ізраїль одержав десяту частину загальної суми, тобто на душу населення в сто разів більше.

І ще, щоб порівняння було більш яскравим: 7 мільярдів доларів, отриманих Ізраїлем за 18 років як дарунок, перевищують загальну суму річного національного доходу сусідніх арабських країн (Єгипту, Сирії, Лівану і Йорданії), що в 1965 році дорівнював шести мільярдам.

Якщо враховувати лише американські внески, то з 1948-го по 1967 рік США подарували 435 доларів кожному ізраїльтянинові і 36 доларів кожному арабові, тобто 2,5% населення регіону перепало 30% допомоги, наданої іншим 97,5%.

Джерело: Статистика ООН у збірнику «Довгостроковий міжнародний рух капіталів і суспільні пожертвування» (1951—1959). Цит. у кн.: Жоржа Корма (Georges Corm) «Фінанси Ізраїлю». 1968.

Але способи фінансування держави Ізраїль ще більш амбіційні. Їх метою є створення на користь цієї держави всесвітньої фінансової мережі, що спрямовувала б капіталовкладення (в 1967 році, на першій конференції жидівських мільярдерів).

Докторська дисертація, недавно представлена у Паризький університет Жаком Банделаком і опублікована під заголовком «Закордонні фонди Ізраїлю», дає точні, взяті з незаперечних джерел цифри з різних складових ізраїльських фінансів.

Джерело: Жак Банделак. Закордонні фонди *Ізраїлю. Вид. Економіка. Париж, 1982.*

Автор приділив особливу увагу вивченню співвідношень між внесками діаспори і прямою допомогою американського уряду. Він так характеризує динаміку цих співвідношень: «Якщо діаспора була до недавніх пор (до 70-х років) головним джерелом капіталів Ізраїлю, то сучасна тенденція вказує, що допомога американського, уряду (близько 2 мільярдів доларів у рік) набагато перевищує фінансовий внесок діаспори (близько 900 мільйонів доларів у рік).

Так, в 1980 фінансовому році був дозволений продаж Ізраїлю озброєнь на мільярд доларів. Але відразу ж після поставки половина цієї суми - 500 мільярдів, надана у формі позики, була списана, а залишок збільшив борг Ізраїлю американському уряду, борг, для сплати якого Ізраїль отримав відстрочку на 10 років. Більше того, з урахуванням постійного погіршення економічної ситуації Ізраїлю з 1973 року погашення цього боргу стало фіктивним, тому що виплати відразу ж компенсуються новою збільшеною щорічною допомогою США».

Джерело: «Крісчен Сайєнс Монітор» від 20 грудня 1981 р.

З часів ізраїльської агресії 1956 року проти Єгипту поставки американського озброєння були гігантськими. Сіоніст Міхель Бар Зохар писав: «Починаючи із червня величезна кількість зброї почала надходити до Ізраїлю на умовах надсекретної угоди. Про ці поставки не знав ані Вашингтона, ані англо-франко-американська організація, уповноважена стежити за балансом сил на Близькому Сході, ані французьке міністерство закордонних справ, що ревниво чинило опір ризикованому зближенню з Ізраїлем, яке скомпрометувало б те, що залишилося від зв'язків Франції з її арабськими клієнтами».

Джерело: Міхель Бар Зохар. Бен-Гуріон: озброєний пророк. Вид. Файяр, Париж, 1966, розд. 27.

Друге джерело фінансування - облігації держави Ізраїль, які продаються за кордоном за долари, а оплачуються з відсотками ізраїльською валютою. Ці облігації (99,8% яких були продані в 1951 році в США і ще 80% в 1978 році), принесли ізраїльській економіці ще 5 мільйонів доларів.

Джерело: Облігації держави Ізраїль. Єрусалим - Нью-Йорк. Американський жидівський щорічник, 1972, с. 273; 1978, с. 205; 1980, с. 153.

Дарунки і облігації дали сіоністській державі з 1948-го до 1982 року близько 11 з половиною мільярдів доларів.

Джерело: Статистичний щорічник Ізраїлю і щорічні звіти Банку Ізраїлю. Annual Reports.

Така ефективність досягається завдяки тому, що Ж. Банделак називає «змовою між владою і фінансовим світом» у сіоністському русі. Він дає, що вражаючу ілюстрацію щодо Франції на 1982 рік:

Гі де Ротшильд - президент Об'єднаного жидівського соціального фонду та AUJF;

Девід - скарбник FSJU та французький член адміністративної ради Жидівського агентства;

Ален - президент представницької ради жидівських організацій у Франції і центральній консисторії ізраїлітів;

Елі - президент виконавчого комітету FSJU;

Едмон - президент Жидівської організації з поширення ізраїльських бонів і, нарешті, Аліке де Ротшильд - президент всесвітньої молодіжної Алії.

Джерело: Ж. Банделак, цит. тв., с. 76.

Але ще більшою є залежність від американського уряду, особливо з 70-х років.

«На момент шестиденної війни зовнішній дефіцит досягав 700 мільйонів доларів і перевищив мільярд доларів на початку 70-х років. Фінансової підтримки світового жидівства було вже недостатньо для задоволення потреби ізраїльської економіки в капіталах; довелося звернутися по допомогу до американського уряду, що надав спочатку військові кредити, а після війни Іом Кіпур поширив свою допомогу на економічний сектор. Одержання капіталів від американського уряду виразилося в помітному збільшенні зовнішнього боргу Ізраїлю, який в 1982 році перевищив 20 мільярдів доларів. Таким чином, зменшення фінансової допомоги діаспори з початку 70-х років можна проаналізувати у світлі двох аспектів економічної залежності Ізраїлю: американської урядової допомоги і тягаря зовнішнього боргу».

Джерело: Ж. Банделак, цит. тв., с. 79.

З 1948 року допомога американського уряду Ізраїлю досягла суми 18 мільярдів доларів, розподіленої рівними частинами між позиками та пожертвуваннями. Дві третини призначалися для військових цілей.

Джерело: до 1977 р.- казначейство, відділ зовнішніх зносин. З 1978-го по 1981 р. - посольство США в Тель-Авіві.

Прискорення темпів цієї допомоги було запаморочливим: менше 100 мільйонів доларів до 1975 року і 2 мільярди доларів до 1981 року. У січні 1985 року Ізраїль запросив ще 12 мільярдів доларів на 8 років.

Що стосується зовнішнього боргу, то він перевищив 6 мільярдів доларів в 1973 році, 10 мільярдів в 1976-м і 17 мільярдів на 1 січня 1981 року - рекордна цифра 4350 доларів на одного жителя.

Допомога збільшується за рахунок контрактів на субпідряди, зокрема, в області авіації (наприклад, фірма «Ізраїль Еркрафт Індастріз» одержала замовлення на виготовлення деталей для літаків Ф-4 і Ф-15).

Нарешті, економічна допомога включає у себе можливість ізраїльського експорту до США за пільговими тарифами «країн, що розвиваються». До того ж, 96% цього експорту (мільярд доларів) взагалі не обкладається в США ніякими податками.

Досить однієї цифри, щоб визначити характер сіоністської держави Ізраїль: загальна сума офіційної американської допомоги, одержуваної ним одним, відповідає більш ніж 1000 доларів на душу населення - це чайові до його національного валового продукту, що перевищує більш ніж у три рази (у розрахунку на душу населення) валовий національний доход Єгипту і більшості африканських країн.

Професор І. Лейбовіц із Ієрусалимського жидівського університету, автор фундаментальної праці «Віра Маймоніда» (Вид. Серф, Париж, 1992), який 20 років керував укладанням «Жидівської енциклопедії», у своїй книзі «Ізраїль і юдаїзм», виданої на івриті в Єрусалимі в 1987 році (і перекладеної на французьку мову в 1993 році - незадовго до його смерті), так сформулював точку зору жида - ураженого у своїй вірі релігійного сіоніста, що жив у Палестині з 1934 року - на політичний сіонізм:

«Наша система прогнила у своїй основі» (с. 225). Причини дві:

1) «Нещастя виникає з того, що все зосереджено на проблемі нації і держави» (с. 182). Якщо держава і нація вважаються метою в собі, то «юдаїзм відкидається, тому що важливішою за все є держава Ізраїль» (с. 182).

«Націоналізм - це руйнування сутності людини» (с. 182). «Держава Ізраїль - це не держава, що має армію, а армія, що має державу» (с. 31).

2) Залежність цієї держави від США. «У нас повний крах може відбутися за одну ніч. Це наслідок повної дурості, що зробила все наше існування залежним від американської економічної допомоги» (с. 225).

«Американці зацікавлені лише в збереженні тут армії американських найманців в уніформі Цахала» (с. 226). «Жидівський кулак роблять сильним американська сталева рукавичка, що покриває його, і долари, що його наповнюють» (с. 253).

ВИСНОВОК

А) Використання міфів з добрими цілями як етап гуманізації Людини

Всі народи, ще до винаходу писемності, розробили усні традиції, що іноді засновані на реальних подіях, але мають одну загальну рису: вони виправдували, часто в поетичній формі, їхнє походження, громадську організацію, культову практику, джерела влади їхніх вождів або майбутніх проектів співтовариства.

Ці великі міфи стали віхами в епопеї гуманізації людства, виражаючи в розповідях про подвиги бога або легендарного предка великі моменти піднесення людини, що усвідомлює свої сили і обов'язки, своє покликання вийти за рамки сучасних умов за допомогою цукеркових образів, породжених з його досвіду і надій; людина уявляла собі майбутній кінцевий стан, у якому виконуються всі його мрії про щастя і «спасіння».

Візьмемо лише кілька прикладів з різних континентів Індійська «Рамаяна» дає нам у розповідях про випробування і перемоги її героя Рами і його дружин Сіти найбільш піднесені образи чоловіка і жінки, їхнього почуття честі та вірності ідеалам бездоганного життя. Саме ім'я героя Рами подібно з ім'ям Бога: Рам. Могутність цього міфу така, що протягом тисячоліть він надихав життя народів, малюючи на обрії грандіозний образ Людини. Через кілька століть після варіанта Валмікі, зібравши в письмовому виді найпрекрасніші усні традиції, поет Тулсі Дас в XV столітті переписав «Рамаяну», поглибивши її містичну сторону. Це нескінченна поема про піднесення людини. І коли Ганди, вмираючи, благословив свого вбивцю, останнім злетіло з його вуст ім'я Рами.

Те ж саме в «Бхагавад Гіті», вершині «Махабхарати», - принц Арджуна в розпал битви під Курукшетрі задається питанням про сенс життя і його боротьби.

В іншій цивілізації, тобто за іншої концепції відносин людини із природою, іншими людьми і Богом, «Іліада», всі народні усні традиції якої приписуються авторові, що додав їм письмову форму, Гомеру (як «Рамаяна» - Валмікі), створює самий піднесений образ людини на прикладі Гектора, що твердим кроком йде на неминучу смерть заради порятунку свого народу.

Так само «Прометей» Есхіла два тисячоріччя по тому, в XIX столітті, у поемі Шеллі «Звільнений Прометей» став вічним символом визвольної боротьби, а луна звернення Антигони до «неписаних законів» не перестає звучати в серцях тих, хто прагне жити за законами, більше піднесеними, чим писані.

Великі містеріальні епопеї Африки, такі як «Кайдара»; невідомі автори книги про вихід ацтекських племен; Ґете, що все життя працював над «Фаустом», міфом про свободу європейського XIX століття; Достоєвський, що в «Ідіоті» в образі князя Мишкіна дав новий варіант життя Ісуса, руйнівника всіх ідолів сучасного життя, подібний з іншим варіантом життя Ісуса - пригодами Дон Кіхота, цього лицаря-пророка, що невпинно боровся з усіма установами століття, коли народжувалося нове царство грошей і великодушність без страху і докору могла привести лише до розчарування та невдачі, - все це лише деякі приклади тієї «Легенди століть», якою ще раз призвав людей до пробудження Віктор Гюго.

Всі вони разом становлять справжню «священну історію» людства, історію величі людини, що затверджує себе навіть у результаті невдалих спроб, всупереч звичаям і законам.

Те, що називається «Історією», пишеться переможцями, володарями імперій, спустошувачами землі, фінансовими стовпами багатств світу, що використовують геній великих винахідників, учених і техніків для досягнення свого економічного та військового панування.

Це їхні сліди залишилися на кам'яних монументах, фортецях, тріумфальних арках, палацах, у хвалебних одах на їхню честь, у зображеннях, викарбуваних на каменях у Карнаці, у кольорових барельєфах, що оспівують жорстокості Рамзеса, в апологетичних спогадах літописців, начебто Гібера де Ножана, співака хрестових походів, у спогадах хижаків влади, начебто «Записок про галльську війну» Юлія Цезаря або «Спогадів на Св. Олені», у яких Наполеон в доброзичливому викладі Лас Каза вихваляється своїми досягненнями, після яких Франція стала менше, ніж була до того.

Ця історія не гидує й послугами міфів, прив'язуючи їх до своєї переможної колісниці.

Б) Міф, замаскований під історію, і його політичне використання

Читання даної книги не повинне внести ніякої релігійної або політичної плутанини. Критика сіоністської інтерпретації Тори і «історичних книг» (особливо книг Ісуса Навина, Самуїла і Царств) жодною мірою не означає недооцінки Біблії і її внеску в епопею гуманізації та обожнювання людини. Жертва Авраама - вічний взірець відмови людини від своєї тимчасової моралі і крихкої

логіки в ім'я безумовних цінностей, які роблять їх відносними, так само як Вихід залишається символом боротьби проти всякого рабства, непереборного божественного заклику до волі.

Те, що ми відкидаємо, - це сіоністське прочитання цих текстів - вузько-племінне і націоналістичне, що зводить велику ідею союзу Бога з людиною, з усіма людьми і його присутністю у всьому до самої злобливої ідеї в історії людства: до ідеї народу, обраного приватним і упередженим богом (тобто ідолом), що виправдує заздалегідь всі захоплення та вбивства. Немов у світі не існувало іншої «священної історії», крім історії жидів.

З мого викладу, кожна частина якого підкріплена посиланням на джерела, ні в якій мірі не випливає ідея знищення держави Ізраїль, а лише його десакралізація; ця земля, як і будь-яка інша, ніколи не була обіцяна, але завойована, як земля Франції, Німеччини або США, в результаті відповідного розкладу історичних сил у кожному столітті.

Мова йде не про те, щоб без кінця переробляти історію під гарматні залпи, а лише про просту вимогу до всіх дотримуватися міжнародних законів, а не увічнювати закон джунглів.

Що стосується Близького Сходу, мова йде просто про виконання рішень про розділ, прийнятих ООН по закінченні війни, і резолюції № 242, що забороняє шматування кордонів сусідніх країн і захоплення їхніх водних джерел та наказує звільнити окуповані території. Створення в незаконно окупованих зонах поселень, охоронюваних ізраїльською армією та збройними поселенцями, це фактичне продовження окупації, яка робить неможливими справжній мир і стабільне мирне співіснування двох рівних і незалежних народів, мир, символом якого могло б стати загальне шанування, без претензій на виключне володіння, Єрусалимом, місця зустрічі трьох авраамічних релігій.

Так само критика міфу про Голокост не зводиться до підрахунку числа жертв. Переслідування навіть однієї людини за його віру або етнічну приналежність так само є злочином проти всього людства.

Але політична експлуатація однією державою, яка не існувала, коли відбувалися ці злочини, довільно перебільшених цифр у спробі довести, начебто страждання одних не йдуть ні в яке порівняння із стражданнями всіх інших, і сакралізація Голокосту (уже самим цим релігійним терміном) мають на меті змусити забути про ще більш жорстокі випадки геноциду.

Найбільшу вигоду із цього витягли сіоністи, що зображують себе винятковими жертвами, що створили на цій хвилі державу Ізраїль і, незважаючи на 50 мільйонів убитих на цій війні, також претендують на роль чи ледве не єдиних жертв гітлеризму, що нібито ставить їх вище законів і легалізує всі їх зовнішні та внутрішні злочини.

Я не обвинувачую в несумлінності мільйони чесних людей, які повірили в ці брехливі міфи, поширювані всіма засобами масової інформації, і справедливо обурюються, наприклад, убивствами в газових камерах або переконані буквальним прочитанням Біблії, зовсім не знаючи сучасних тлумачень, в істинності божественних обітниць, даних богообраному народу. Більше тисячі років (з IV століття та до епохи Відродження) благочестиві християни вірили в «дарунок Костянтина». Тисячу років царювала брехня.

Єдина мета даної книги - дати всім вихідний матеріал, що дозволяє судити про злодіяння сіоністської міфології, що за беззастережної підтримки США стала вже причиною п'яти воєн і внаслідок впливу сіоністського лобі в США, а через них - на світова громадську думку, являє собою постійну загрозу миру.

B) Фальшивки і критична історія

Зрештою, для нас мова йде про те, щоб, підкріплюючи наші твердження посиланнями на джерела і докази, радикальним чином відмежуватися від всіх фальшивок, призначених для дискредитації тієї або іншої релігії або того або іншого співтовариства, порушення ненависті проти них і підбурювання до їхнього переслідування.

Подобою такого роду мерзенностей є «Протоколи сіонських мудреців». У моїй книзі «Палестина, земля божественних послань» я здійснив докладний розгляд (с. 206-214) історії фабрикації цієї фальшивки поліцією, спираючись на незаперечний аналіз, зроблений Анрі Ролленом у книзі «Апокаліпсис нашого часу» (Галлімар, 1939), яку Гітлер в 1940 році наказав знищити, тому що вона вибивала з рук антижидівської пропаганди нацистів їх улюблену зброю.

Анрі Роллен виявив два джерела, якими скористалися на початку століття плагіатори, що діяли за вказівкою російського міністра внутрішніх справ фон Пліві:

1) Памфлет, написаний у Франції в 1864 році Морісом Жолі проти Наполеона III «Діалог у пеклі між Монтеск'є та Макіавеллі», з якого абзац за абзацом була відтворена вся критика диктатури імператора, стосується будь-якої диктатури.

2) Брошура російського емігранта Іллі Ціона проти міністра фінансів графа Вітте, озаглавлена «Куди веде Росію диктатура Вітте» (1895), що у свою чергу була плагіатом з пасквілів, об'єктом яких напередодні 1789 року був де Калонн і які можна застосувати до будь-яких зв'язків міністрів фінансів з міжнародними банками. У цьому випадку Плеве зводив рахунки з Вітте, якого ненавидів.

Цей поліцейський роман низького жанру, на жаль, широко використовується (зокрема, рядом арабських країн, що я неодноразово засуджував). Це дає привід сіоністам відкидати всяку критику їхньої політики на Близькому Сході і їхніх групах тиску в усьому світі, ототожнюючи її з подібними фальшивками.

Тому, ризикуючи стомити читача, що поспішає довідатися висновків, минаючи кропітку роботу з вивчення доказів, ми не будемо висувати жодної тези без посилання на джерела.

Підіб'ємо підсумки того, що може сказати критична історія, без її сакралізації за допомогою міфів, поставлених на службу політиці.

Виходячи із своєї расистської ідеології Гітлер, з перших своїх політичних виступів, обрав жидів як другу мішень після комунізму, знищення якого він уважав своєю головною місією (що на довгий час забезпечило йому індульгенції та поступки «західних демократій» - від надання промисловцями засобів для переозброєння Німеччини до зрадництва політиками цілих народів, як це було зроблено в Мюнхені). Приводи для боротьби проти жидів були, щоправда, суперечливими: з одного боку, Гітлер стверджував, начебто Жовтнева революція була справою жидів і загрожувала Європі встановленням у ній комунізму за співучасті жидів, розвивав тему «жидобільшовизму» як втілення світового комунізму і у той же час таврував жидів як втілення світового капіталізму.

Уже в програмі НСДАП говорився: «Жид не може бути співвітчизником» (P.S. 1708). Таким чином, з німецьких націй виключалися чимало її синів, що прославилися у всіх областях культури, від музики до науки, під тим приводом, що вони були юдейського віросповідання, тобто релігія змішувалася з расою.

Виключаючи цим дивовижним актом із числа німців поета Гейне та гіганта думки Ейнштейна, Гітлер 16 вересня 1919 року в листі своєму другові Гемліху вже визначив те, що називав своєю «кінцевою метою» - «усунення жидів». І він прагнув цієї кінцевої мети до самої смерті, ведучи одночасно боротьбу проти більшовизму, що закінчилася його поразкою.

Це «усунення жидів», один з постійних факторів його політики, знаходило різні форми залежно від мінливості його кар'єри.

Після приходу Гітлера до влади, його міністр економіки підписав із сіоністським Жидівським агентством угоду від 28 серпня 1933 року про «перевезення» (жидівською «хаавара») німецьких жидів до Палестини.

Джерело: Брошат, Якобсен, Краусник. Анатомія держави СС. Мюнхен, 1982, т. II, с. 263.

Двома роками пізніше Нюрнберзькі закони від 15 вересня 1935 року зробили частиною законодавства статті 4 і 5 програми Партії, складеної в Мюнхені 24 лютого 1920 року, про громадянство Рейха і «захист крові» (як це зробили католицькі королі Іспанії в XVI столітті під приводом захисту «чистоти крові» від жидів і маврів). І ті та інші надихалися біблійними прикладами Ездри і Неємії. Ці закони дозволяли видаляти жидів з державної служби та з важливих посад у громадянському суспільстві, забороняли змішані шлюби і надавали жидам статус іноземців.

Дискримінація стала ще більш жорстокою в 1938 році після Кришталевої ночі. Приводом для неї стало вбивство молодим жидом на ім'я Гріншпан 7 листопада 1938 року радника німецького посольства в Парижі фон Рота. За нацьковуванням нацистської преси в ніч із 9-го на 10 листопада почалося справжнє полювання на жидів, розграбування і погроми їхніх магазинів з биттям вітрин (звідси назва: традиційний переклад - «Кришталева ніч», більш точний - «Ніч битого скла»).

Баланс був сумним. «Розграбовано і зруйновано 815 магазинів, 171 будинок, 276 синагог, 14 інших пам'ятників жидівської громади, арештовані 20 000 жидів, сім арійців, три іноземці, 36 убитих і 36 поранених»

Джерело: Доповідь Гейдріха Герінгу від 11 листопада 1938 року. Нюрнберзький трибунал, IX, с. 554. Герінг та інші обвинувачувані визнали документ справжнім.

Мова йшла не про емоційну реакцію німецького народу, а про програму, організованою нацистською партією. Про це свідчить доповідь верховного судді НСДАП Вальтера Буха, якому було доручене розслідування (*Документ P.S. 3063, датований 13 лютого 1939 року. Нюрнберзький трибунал, том XXXII, с. 29*). До суду були притягнуті 174 члена партії, арештованих 11 листопада за наказом Гейдріха за організацію погрому і участь у ньому, але це були лише другорядні функціонери уряду (за винятком Геббельса, котрий схвалив цей злочин) і сам фюрер засудив цей погром.

Але це не виключає гіпотезу, що накази надійшли зверху, тим більше що Герінг відразу ж видав три декрети, що підсилювали дискримінацію:

- перший накладав на німецьких жидів колективний штраф у розмірі 1 мільярда марок (P.S. 1412. Райхсгезетцблатт, 1938, ч. 1, с. 1579);

- другий виключав жидів з економічного життя Німеччини (P.S. 2875, Reichsgesetzbatt 1938,4.1,с. 1580);

- за третім страхові компанії виплачували державі, а не постраждалим жидам, відшкодування за збитки від Кришталевої ночі (P.S. 2694, Reichsgesetzbatt, 1938, ч. 1, с. 1581).

Примітною є схожість приводів і методів придушення жидів у Німеччині і арабів у Палестині: в 1982 році в Лондоні було скоєно замах на ізраїльського дипломата.

Ізраїльські правителі відразу ж приписали його ОЗП і вторглися до Лівану, щоб знищити там бази ОЗП. Результат - 20 000 убитих. Бегін і Аріель Шарон, як колись Геббельс, влаштували свою «Кришталеву ніч» з набагато більшим числом безневинних жертв.

Різниця полягає в тому, що підставу для вторгнення в Ліван ізраїльські керівники придумали вже давно. 21 травня 1948 року Бен-Гуріон записав у своєму «Щоденнику»: «Ахіллесова п'ята арабської коаліції - це Ліван. Панування мусульман у цій країні штучне й легко може бути повалено. Потрібно створити в цій країні християнську державу. Її південним кордоном повинна стати ріка Літані».

Джерело: Михаель Бар Зохар. «Бен-Гуріон, озброєний пророк». с. 139.

16 червня генерал Моше Дайян уточнив спосіб:

«Все, що нам залишається зробити, це знайти офіцера, нехай навіть простого капітана. Потрібно залучити його на нашу сторону, купити, щоб він оголосив себе рятівником мароністського населення. Тоді ізраїльська армія вступить до Лівану і займе території, на яких вона встановить християнський режим, союзний Ізраїлю, і все піде як по маслу. Ізраїль повністю анексує територію південного Лівану».

Джерело: Щоденник колишнього прем'єр-міністра Ізраїлю Моше Шарета, опублікований на івриті в 1979 р.

Ще більш огидними злочини в Лівані, не говорячи про масові вбивства, здійснені на очах у Шарона і підготовлені ним, робить те, що сам привід не міг бути інкримінований ОЗП.

Пані Тетчер навела в Палаті громад докази того, що цей злочин був справою відкритого ворога ОЗП. Зараз же після арешту злочинців і попереднього розслідування вона заявила: «У списку осіб, що підлягають знищенню, знайденому в організаторів злочину, було ім'я відповідального представника ОЗП у Лондоні. Це доводить, що нападники, всупереч запевненням Ізраїлю, не користувалися підтримкою ОЗП. Я не вірю, що ізраїльський напад на Ліван було актом відплати за цей замах: ізраїльтяни лише знайшли привід для початку ворожих дій».

Джерело: «Інтернешнл Геральд Трибюн», 8 липня 1982 р.

Це спростування ізраїльської пропаганди пройшло майже непоміченим у Франції, хоча воно руйнувало легенду про «законну оборону», що послужила приводом для цієї нової агресії. Ця війна, як і всі інші агресивні акти Ізраїлю, вписувалася у внутрішню логіку сіоністської доктрини так само, як Кришталева ніч у внутрішню логіку гітлерівського расизму.

Стан жидів після Кришталевої ночі став ще більш драматичним. «Західні демократії» зібрали *в* 1938 році на конференції в Евіані представників 33 країн (СРСР і Чехословаччина не були представлені, від Угорщини, Румунії та Польщі були присутні лише спостерігачі, які вимагали, щоб їх позбавили від їхніх власних жидів).

Президент Рузвельт подав приклад егоїзму, сказавши на прес-конференції в «Уорм Спрінті», що «не передбачається ані перегляду, ані збільшення квот імміграції до США».

Джерело: Мазор. 30 років конференції в Евіані. «Ле монд жюїф», квітень-червень 1968, № 50, с. 23 і 25.

В Евіані «ніхто всерйоз не потурбувався про долю переслідуваних».

Джерело: 10 уроків нацизму. Під ред. Альфреда Гроссера. Париж, 1976, с. 216.

У березні 1943 року Геббельс міг ще іронізувати:

«Яким буде вирішення жидівського питання? Чи буде створена коли-небудь жидівська держава на якій-небудь території? Довідаємося пізніше. Однак цікаво, що країни, громадська думка в яких виступає на захист жидів, відмовляються їх прийняти».

Джерело: Леон Поляков. Катехізис ненависті, с. 41.

Після поразки Польщі видалося можливим інше тимчасове вирішення жидівського питання. 21 вересня Гейдріх, пам'ятаючи про «кінцеву мету», наказав начальникам служби безпеки створити у нового кордону СРСР свого роду «жидівську резервацію» *(там же).*

Поразка Франції відкрила перед нацистами нові перспективи. Для остаточного вирішення жидівського питання можна було використовувати французьку колоніальну імперію. Після перемир'я, укладеного в червні 1940 року, виникла ідея вислати всіх жидів на Мадагаскар. У травні 1940 року Гиммлер у доповідній записці, озаглавленій «Кілька думок про поводження з ворожими особами на Сході», писав: «Я сподіваюся, що всі згадки про жидів будуть остаточно викреслені після евакуації всіх жидів в Африку або в колонії».

Джерело: Фіртельяресхефте фюр Цайтгешихте. 1957, с. 197.

24 червня 1940 року Гейдріх писав міністрові закордонних справ Ріббентропу, що відтепер можна передбачити «територіальне остаточне вирішення жидівського питання» («eine territoriale Endlösung»).

Джерело: Джеральд Флемінг. Гітлер і остаточне вирішення. Вісбаден-Мюнхен, 1982, с. 56.

З того часу почалася технічна розробка «проекту Мадагаскар». 3 липня 1940 року Франц Радемахер, відповідальний за жидівські справи в Міністерстві закордонних справ, склав доповідь, у якій говорилося «Майбутня перемога дасть Німеччини можливість і, на мою думку, зробить її зобов'язаною вирішити жидівське питання в Європі. Бажане рішення - висилка всіх жидів за межі Європи («Alles Juden aus Europa»).

Доповідь D III пропонує наступне вирішення жидівського питання в рамках мирного договору: Франція повинна надати острів Мадагаскар для вирішення жидівського питання, вивезти звідти 25 000 французів і відшкодувати їм збитки. Острів перейде під німецький мандат».

Джерело: N. 6. 2586 Див. «Документи німецької зовнішньої політики» (1918-1945). Серія D, том X, Лондон, 1957, с. 111-113.

25 липня 1940 року Ганс Франк, губернатор Польщі, підтвердив, що фюрер дав згоду на таку евакуацію, але що транспортування за море в таких масштабах неможливе, тому що ключі від морів - у руках британського флоту.

Джерело: Р.5.22-23. МВТ, том XXIX, з 405.

Потрібно було знайти тимчасове рішення проблеми переміщення

Під час судових слухань говорилося «Рейхсфюрер СС і начальник німецької поліції був відповідальним за весь комплекс заходів, необхідних для остаточного вирішення жидівського питання, без урахування географічних кордонів».

Джерело: N.G. 2586 G.

З цього часу жидівське питання ставилося в масштабах всієї Європи, окупованої нацистами.

Мадагаскарський проект був тимчасово відкладений, тому що «війна проти Радянського Союзу дозволила нам мати у своєму розпорядженні нові території для остаточного вирішення. Внаслідок цього фюрер вирішив спровадити жидів не на Мадагаскар, а на Схід»

Джерело: N.G. 5570.

Фюрер і справді заявив 2 січня 1942 року «Жиди повинні покинути Європу. Найкраще, якби вони відправилися до Росії».

Джерело: А. Гітлер. Монологи. 1941-1944. Вид. Альбрехт Краус. Гамбург, 1980, с. 241.

З відступом німецьких військ під натиском радянської армії вирішення жидівського питання потребувало «невблаганної жорстокості».

Джерело. А. Моннере. Переслідування жидів у країнах Сходу, с. *91—92.*

У травні 1944 року Гітлер наказав задіяти 200 000 жидів під охороною 10 000 есесівців для роботи на військових заводах або в концтаборах у настільки жахливих умовах, що епідемії тифу забирали десятки тисяч жертв і примусили збільшити число крематоріїв.

Потім ув'язнених відправили будувати дороги. Голод і виснаження привели до смерті більшості із них - десятків тисяч людей.

Такий був мартиролог слов'янських і жидівських ув'язнених, такою була жорстокість гітлерівців, що поводилися з ними як з рабами, котрі не мають цінності навіть як робоча сила.

Не можна недооцінювати ці злочини і непередавані страждання жертв, тому немає ніякої необхідності додавати до цього жахливого переліку відблиски вогнів дантова пекла і підкреслювати його нелюдськість теологічним і жертовним терміном «Голокост».

Історія без перебільшень сама може виконати роль обвинувачки краще, ніж міф. Насамперед, вона не зводить масштаби дійсних злочинів проти людства, які коштували життя 50 мільйонам людей, до погрому лише однієї категорії безневинних жертв, у той час як мільйони загинули із зброєю в руках, борючись проти цього варварства.

***

Ми повинні знову-таки підкреслити, що ці історичні оцінки все ще попередні. Як у всякій критичній історії і у всякій науці, вони можуть бути переглянуті і, безумовно, будуть переглянуті відповідно до нових знахідок: тонни німецьких архівів були конфісковані і відвезені до США, вони ще не повністю вивчені. Почали відкриватися і архіви в Росії, доступ до яких дослідникам був довгий час закритий.

Таким чином, потрібно зробити ще більше, щоб не плутали міф з історією і до завершення досліджень не робили висновків, що дотепер намагався нав'язувати свого роду інтелектуальний тероризм: «канонізація» текстів Нюрнберзького процесу виявилася вельми крихкою.

Історія, як і інші науки, не може виходити з недоторканих апріорних даних. У Нюрнберзі були проголошені цифри, найважливіші з яких виявилися помилковими. 4 мільйони загиблих в Освенцімі були замінені на «трохи більше мільйона», і навіть влада була змушена погодитися із цим переглядом і замінити меморіальні дошки.

Догма про «шість мільйонів» уже ставиться під сумнів навіть самими завзятими захисниками теорії геноциду, такими як Рейтлінгер , що у своїй книзі «Остаточне вирішення» прийшов до цифри $4^1/_2$ мільйона, і більше не використовується в науковій літературі, хоча залишається темою пропаганди та нав'язується як і раніше громадській думці та школярам.

Показуючи даремність цих апріорних арифметичних обчислень, ми не прагнемо до їхньої перевірки і перерахування, а тільки хочемо показати, що навмисне прагнення подовжити існування брехні змушує систематично та довільно фальсифікувати історію. Доводиться, щоб дійсний мартиролог жидів не став «банальним», не лише відсувати на другий план всіх інших, включаючи 17 мільйонів загиблих радянських громадян і 9 мільйонів німців, але й надавати реальним стражданням сакральний характер (під назвою Голокост), відмовляючи в цьому всім іншим. Доводиться для досягнення цієї мети порушувати всі елементарні правила юриспруденції і встановлення істини. Доводиться, наприклад, стверджувати, начебто «остаточне вирішення» означає винищування, геноцид, хоча жоден текст не допускає подібної інтерпретації, тому що увесь час йшлося про вигнання всіх жидів з Європи. Але й це саме по собі було дивовижно.

Для цього доводиться фальсифікувати всі документи, наприклад, перекладати «пересилання» як «винищування». Подібний метод інтерпретації дозволяє говорити казна-що про будь-який текст. Так жахливе масове знищення стало «геноцидом».

Наведемо лише один приклад такої тенденційної маніпуляції з текстами. У своїй книзі «Крематорії Освенціма» (1993) Жан-Клод Прессак з таким старанням нагромаджує додаткові жахи - хоча цифри смертності і без того жахливі – що раз у раз, коли він зустрічає німецьке слово, що позначає «морг», він перекладає його як «газова камера» (наприклад, на с. 65). Тут же він вводить зауваження про «кодовану мову», говорячи, що кат (на ім'я Мессінг) «не зважувався писати, що «морг» - це газова камера» (с. 74).

Але гіпотеза про «кодовану мову», постійно використовувана для того, щоб змусити тексти говорити те, чого від них хочуть, щоб вони говорили, абсолютно безпідставна, насамперед тому, що Гітлер і його спільники, як ми вже показали, ніколи не намагалися сховати інші свої злочини, а цинічно повідомляли про них зрозумілою мовою; по-друге, тому, що англійці просунулися дуже далеко в техніці дешифрування кодів і мали у своєму розпорядженні дешифровані послання, число яких повинне бути величезним, якщо потрібно було налагодити настільки гігантське технічне виробництво, як промислове знищення мільйонів людей.

Систематична відмова враховувати вислів, який настільки часто зустрічається в гітлерівських текстах, «територіальне остаточне вирішення» - також свідчить про відмову від усякого аналізу, що не підтверджує апріорні висновки: «шість мільйонів» і «геноцид».

Настільки ж довільно - хоча доведено, що незважаючи на численні заяви «очевидців» про існування «газових камер», останні ніколи не існували на німецькій території - продовжують вважати незаперечними точно такі ж свідчення про їхнє існування в таборах на Сході.

Нарешті, відмова від наукового та публічного обговорення даних технічних експертиз, відповіддю на які залишаються лише репресії і замовчування, не може не викликати сумніву.

Не існує більш ефективної зброї проти гітлеризму, ніж установлення історичної істини.

Написавши цей твір, ми хотіли внести свій внесок у встановлення цієї істини.

Про автора

Роже Гароді (Roger Garaudy) - французький політичний діяч, науковець, письменник, публіцист, філософ, один з теоретиків марксизму, літературний критик, ревізіоніст Голокосту, колишній член ЦК Компартії Франції.

Народився 17 липня 1913 року в сім'ї робітників в Марселі. Батьки віддали його в привілейований ліцей, де він вважався одним із найкращих учнів. Отримавши атестат у ліцеї, юнак вступає до університету, де зближується з християнськими студентськими організаціями, приймаючи активну участь у їх діяльності. У 1933 році Гароді відходить від протестантської молоді і вступає до Комуністичної партії Франції.

У 1936 році захистив кандидатську дисертацію з філософії у Страсбурзькому університеті і був призначений професором філософії в ліцеї в Альбі. Тоді ж стає марксистом. Зустріч Гароді з Морісом Торезом, що відбулася в 1937 році, зіграла визначальну роль у подальшій долі починаючого партійного діяча. Торез відкрив Роже Гароді сутність фундаментального марксизму і допоміг йому стати помітним партійним активістом.

В 1939 році Гароді мобілізують в армію, він бере участь у запеклих боях. Під час Другої світової війни перебував у лавах лівого крила французького руху Опору.

Після демобілізації знову приступає до викладацької діяльності і займається політикою. У вересні 1940 року його заарештовують і разом з трьома сотнями інших французьких комуністів етапують до Алжиру, де його ув'язнюють в концентраційному таборі Босюей. У концтаборі він організовує підпільну діяльність і з групою соратників піднімає загальнотабірне повстання. Ув'язнені протестують проти нелюдських умов та жорстокого поводження. Повстання було придушено, а його організаторів засудили до розстрілу, але вирок не виконали.

Гароді провів в ув'язненні 33 місяці. Вийшовши на волю в 1943 році, він не відразу повертається на батьківщину, залишається в Алжирі, де займається політичною діяльністю.

У жовтні 1944 року Роже Гароді приїжджає до Франції, де його зустрічають як непримиренного борця з німецьким фашизмом. З жовтня 1944 бере активну участь у політичному житті Франції. Обраний депутатом Установчих зборів (1945-1946), Національних зборів (1946-1951), в 1956 році був обраний членом політбюро Комуністичної партії Франції (займає цей пост до 1970 року і вважається провідним ідеологом партії), віце-головою Національних зборів (1959-1962) і сенатором (1959-1962).

У 1952 році Гароді призначають власним кореспондентом офіційної газети французьких комуністів «Юманіте» у Москві. Тут він працює над докторською дисертацією, дружить з видними партійцями та діячами культури. Відомий той факт, що Сталін не раз приймав Роже Гароді у себе в будинку. Гароді повертається на деякий час до Франції для захисту докторського ступеня в Сорбонні. У 1954 році він знову приїжджає до СРСР і стає доктором філософських наук.

У 1956 році Роже Гароді переобирається до Парламенту депутатом від паризького округу.

Партійна кар'єра досягає свого апогею, коли він стає віце-президентом Національної Асамблеї. З 1961 року Гароді - член Політбюро. Він стає головним редактором французького теоретичного журналу «Койє де комунізм» («Зошити комунізму») та керує одним з найбільших проектів - перекладу робіт Леніна на французьку мову.

У травні 1968 року на засіданні політбюро Гароді критикує лідера Компартії Франції Жоржа Марше за недооцінку студентського руху. Потім він виступає проти радянського вторгнення в Чехословаччину і вступає в конфронтацію з комуністичними проводами Франції і СРСР. На черговому з'їзді Компартії Франції політична позиція Гароді визнається несумісною з установками КПФ; у квітні 1970 року його виключають з лав Комуністичної партії в якої він перебував 37 років. Ця звістка відразу дійшла до радянського керівництва: на одному з пленумів ЦК КПРС Леонід Брежнєв присвятив опальному комуністові цілу доповідь «Ренегат Гароді».

У 1982 прийняв іслам. Змінивши своє ім'я на Раджу Джаруді, він починає стверджувати, що тільки цінності, встановлені ісламською культурою, можуть викоренити «терор і анархію». Висловлював переконання, що Аллах створив людину своїм халіфом (намісником), причому цей спадок призначений не обраним, але всім мусульманам. Мислитель так пояснював прийняття мусульманської релігії: «Так, сьогодні я мусульманин! Ви питаєте, чому я прийняв Іслам? Своїм вибором я випередив епоху.»

Заперечує Голокост. Пояснював переслідування німецьких євреїв Гітлером тим, що 6 вересня 1939 року, вже після початку війни голова Єврейського агентства (Jewish Agency for Palestine) з офісом у Лондоні Хаїм Вейцман публічно оголосив, що євреї готові «битися за демократію на боці Великобританії». На думку Гароді, це «цей лист являв собою справжнє оголошення єврейським світом війни Німеччині».

(Інформацію взято з україномовної Вікіпедії - http://uk.wikipedia.org/wiki/Роже_Гароді)

Зміст